

HOMO HISPANISTICUS

DIÁKMŰHELY
2025-2026

SZEGED
2026

HOMO HISPANISTICUS – DIÁKMŰHELY
2025–2026

A drámafordítások az alábbi kiadások alapján készültek:

Paco Bezerra: Muero porque no muero. La vida doble de Teresa. In: Paco Bezerra: *Velocidad mínima*. Segovia: La uña rota, 2022, 535-571.

Juan Mayorga: La lengua en pedazos. In: *CELCTT. Dramática Latinoamericana* 403, 1-22.

Szerkesztette:
Katona Eszter

Technikai szerkesztő:
Jeney Zsuzsanna

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
HISPANISZTIKA TANSZÉK
www.hispanisztikaszeged.hu

ISSN 2498-7964 (nyomtatott)

ISSN 2498-7972 (on-line)

A kiadvány a Nemzeti Tehetség Program

„Hazai Tudományos Diákköri műhelyek és rendezvényeik támogatása”
c. pályázat keretében valósult meg.

A pályázat azonosítója: NTP-HHTDK-25-0001

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Nemzeti Tehetség
Program

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó.....	5
MŰFORDÍTÓ SZEMINÁRIUM	7
Paco Bezerra: Meghalok, mert nem halok meg. Teréz kettős élete.....	9
Juan Mayorga: A darabokra szakadt nyelv.....	31
PÁLYAMUNKÁK.....	53
Zaskó Johanna: Peso.....	55
Camila Román-Niño: Catarsis de identidad entre el fuego y la danza	56
Mikó Virág: Entrevista a Bryan Avelar	59
PANNÓNIA ÉLMÉNYBESZÁMOLÓK	65
Bátor Gellért: <i>Another day in Paradise</i> , Almeriában	67
Mucza Szilvia: Sevilla tiene un color especial.....	73
Alberto Santana: Emlékek Salamancáról.....	81
Kovács Donát: Pannóniával Salamancában	86
Jenei Eszter: Életre szóló	88
Tóth-Stella Zita: Cinco meses en el corazón de Galicia.....	91

ELŐSZÓ

Az idei *Homo Hispanisticus* számunkban három rovattal jelentkezünk.

A kötet első részében a mesterképzésen tanuló hat hallgatónknak a *Mű/fordítás: a spanyol nyelvű irodalmak magyar műfordításának története* című kurzuson készült két műfordítását adjuk közre. A nappali képzésben Albrecht Viktória, Barabás Alexandra, Laki Katalin, Szomor Boglárka Paco Bezerra *Muero porque no muero. La vida doble de Teresa* című monodramáját fordította le, míg két levelezős hallgatónk, Endrényi Gábor és Petrács Gabriella Juan Mayorga *La lengua en pedazos* című kétszereplős színművét ültette át magyarra.

A *Pályamunkák* szekcióban Zaskó Johannának a *Peso* című versét, Camila Román-Niño, kolumbiai hallgatónknak két ünnep, a katalán *los Gegants y el Correfoc* és a kolumbiai *Carnaval de Barranquilla* hagyományát összehasonlító írását, valamint Mikó Virág Bryan Avelarral készült interjúját olvashatjuk.

A Pannónia ösztöndíjprogramról tudósító rovatunkban hallgatóink spanyolországi egyetemeken szerzett tapasztalataikról mesélnek. Bátor Gellért Almeriában, Kovács Donát és Alberto Santana Salamancában, Mucza Szilvia Sevilleben, Jenei Eszter és Tóth-Stella Zita La Coruñában szerzett életre szóló élményeket.

Bízunk benne, hogy diákjaink örömmel fogják olvasni társaik írásait és fordításait, és a jövőben egyre többen kapnak majd kedvet az alkotásra, a műfordításra és a tudományos diákköri munkára.

Katona Eszter

MŰFORDÍTÓ SZEMINÁRIUM

2025. szeptember – december

PACO BEZERRA

**MEGHALOK, MERT NEM HALOK MEG.
TERÉZ KETTŐS ÉLETE**

Fordította:

Albrecht Viktória
Barabás Alexandra
Laki Katalin
Szomor Boglárka

Lektorálta:

Katona Eszter

JELENETEK

1. A TÖRTÉNELEM LEGHOSSZABB ÉJSZAKÁJA
2. A VÉGTELEN TEST
3. ELSŐ ÉLET
4. APÁCA? SOHA!
5. BETEGSÉGEK TÁRHÁZA
6. BELSŐ KERT
7. ÉLET ÉS SZOKÁSOK
8. ELSŐ REVELÁCIÓ
9. KÖZELLENSÉG
10. TERÉZ AZ INKVIZÍCIÓVAL SZEMBEN
11. A SZENT HIVATAL
12. IMÁIM MEGHALLGATTATTAK
13. AZ ÉLETEM FOLYÁSA
14. AZ ELSŐ RÉSZ VÉGE
15. MÁSODIK ÉLET
16. A HOLTTESTEM
17. AZ ELTÚNT TEST NYOMÁBAN
18. EGY JEL
19. AZ ELSŐ LÉPÉSEK
20. KUKÁZÁS
21. EGY IDŐSZAK A POKOLBAN
22. A TELEP
23. ÉLŐHALOTT
24. GARANCIÁLIS TANÚSÍTVÁNY
25. SPANYOLORSZÁGBAN ÍRNI
26. KISZABHATÓ MAXIMÁLIS BÜNTETÉS
27. A FOGHÁZ
28. A KÖNYVTÁR
29. A TÁBORNOK ÉS ÉN
30. AZ ÉLET EGY VICC
31. AZ UTOLSÓ SZÖKÉS
32. CSODA
33. EGY ÚJ ÚT
34. A MONOLÓG
35. A MŰVEIM
36. AZ ÜZLET, HA BEINDUL...
37. LSD
38. BELSŐ UTAZÁS
39. EGY VÁRATLAN FORDULAT
40. ISTEN ÚTJAI KIFÜRKÉSZHETETLENEK
41. MÁSODIK REVELÁCIÓ
42. EXTÁZISBAN LEBEGVE

Egy nő, a kora tizenöt és hatvanhat év között lebet, különböző korú, férfiaktól és nőktől álló közönséghez fordulva beszél.

A TÖRTÉNELEM LEGHOSSZABB ÉJSZAKÁJA

A földi életemtől a „történelem leghosszabb éjszakájának” nevezett napon búcsúztam. Az emberek idejét a bolygók járásához kellett igazítani, és véletlen vagy sem, de épp a halálom napját választották ki a naptárváltásra. Addig a napok a Julianus-naptár szerint követték egymást, ám attól az éjszakától kezdve az időszámítást a ma is használatos Gergely-naptár váltotta fel. A szükséges kiigazítások miatt a halálom napját követő tíz napot ma már hiába keresnénk a naptárban, egy tollvonással eltűntek. Ugyanúgy, ahogyan a halálom után a testemnek is nyoma veszett. A szívem Alba de Tormesben maradt, ott, ahol örökre megszűnt dobogni, de a többi testrészem gyorsan szétszóródott szerte a világban.

A VÉGTELEN TEST

Csak hogy el tudják képzelni: nem sokkal azután, hogy a vér már nem folyt többé az ereimben, ez a lábfej Rómába került; ez a darabka az állkapocscsontomból Olaszországba; az összes zápfog, innentől egészen a hátsókig Mexikóba; ez a kulcsontdarab Belgiumba; ennek a kéznek az ujjai, a kisujj és a hüvelykujj kivételével, Brüsszelbe, Sevillebe és Párizsba; és ez a kéz, a jobbam pedig Portugáliába. Mielőtt azonban Portugáliába került volna, két sarutlan karmelita nővérrel megjárta az Amerikai Egyesült Államokat is. Igaz, pechje volt, mert a vámhoz érve az apácák rájöttek, hogy be kell jelenteniük a kezet, és mivel nem találták a „romlatlan testrészek” szekciót, egyiküknek az a zseniális ötlete támadt, hogy azt a „Konzervek és sózott termékek” alatt regisztrálják. A többi Ávilában maradt, kivéve ezt a jobb szemet és ezt a kezet, amit itt látnak. Ezt levágták, beletették egy borítékba, és mintha csak egy darab sonka lenne, elküldték Lisszabonba. Lisszabonból Coimbrába került, majd Coimbrából Valladolidba, onnan pedig Burgosba... És így járt körbe-körbe, míg végül Rondában kötött ki, és ott töltötte az utóbbi éveket. Azért mondom, hogy *ott töltötte*, mert nemrég átmásztam a La Merced templom falain, és újra visszaszereztem. Az utolsó testrészem, amely még hiányzott, a bal kezem volt. Esküszöm, még mindig vannak napok, amikor belenézek a tükörbe, és nem akarok hinni a szememnek. El se tudják képzelni, milyen nehéz volt idáig eljutni. Sőt, ha elmesélném mindazt, amit végig kellett csinálnom, hogy összerakjam magam, biztos vagyok benne, hogy azt hinnék, hazudok, vagy hogy megőrültem, a kettő közül az egyik. És ezen nem is csodálkoznék. Tudják, miért? Mert a történetem, amit ma el szeretnék mesélni, egy szokványos történet.

ELSŐ ÉLET

A nevem Teréz, tíz testvér közül a harmadik vagyok, és mindig imádtam az irodalmat. Olyannyira, hogy gyerekkoromban nem telt el úgy nap, hogy ne lett volna könyv a kezemben. A szentek élete és a lovagregények voltak a kedvenceim. Aztán, egyszer csak, olyan könyvek jelentek meg a házunkban, amelyeket addig kizárólag egyházi kiváltságosoknak szántak. Elkezdtek lefordítani őket spanyolra, és apám megvette nekem.

Akkor még nem sejtettem, hogy az egyház egyik napról a másikra összeállítja az úgynevezett tiltott könyvek jegyzékét, és emiatt kénytelen leszek lemondani új szórakozásomról. A parancs egyértelmű volt: aki nem szabadul meg a listán szereplő kötetektől, azt kivégzik. Engem azonban ez nem riasztott el. Ahelyett, hogy engedelmeskedtem volna a parancsnak, megtagadtam, hogy a tűzre vessem a lelkemet tápláló szavakat. Miért kellene a könyveimet a máglyára vetnem? Aztán meghalt az anyám, eltemettük, és amikor visszatértünk a temetőből, észrevettem, hogy a könyvtár polcai üresek. A két dolog, amit a világon a legjobban szerettem, egyszerre tűnt el az életemből: az anyám és a könyveim. A szomorúságom végtelen volt. Éjszaka mindig sírva aludtam el, reggel pedig bánattól gyötörve ébredtem fel. Egészen addig, amíg meg nem ismertem egy ifjút, aki meg akarta kérni a kezem. Beszélgetni kezdtünk.

APÁCA? SOHA!

Az ifjú kedves volt, és jól éreztük magunkat együtt, de a többi lánnyal ellentétben nekem a házasság nem szerepelt a terveim között. Egy nap atyám érdeklődött a szóban forgó ifjúról, mire a válaszom egyértelmű volt: „Inkább a halál, mit a házasság!” Szegény atyám e szavak hallatán annyira felháborodott, hogy beadott az Ágoston rendi nővérekhez. Ott szinte semmi másra nem tanítanak, csak arra, hogyan kell varrni és vární. A házasság gondolata azonban továbbra sem vonzott engem, és ugyan varrni varrtam, de vární nem vártam senkire. Már nem voltam kislány: megismertem a világ örömeit, és egyetlen vágyam az volt, hogy csinos ruhákat vegyek fel és táncolhassak. De hogy apáca legyek? Azt már nem! Soha az életben! Amíg el nem jön a pillanat, amikor választanom kellett, és én a zárdát választom. A zárdát, atyám határozott akarata ellenére. És nem azért, mert éreztem volna Isten hívását, hanem mert a házasság számomra rabszolgaságnak tűnt, és úgy gondoltam, hogy a házasságban a nőkre a méltatlan és siralmas alávetettség vár csak. Azok a férfiak szolgálnak bizonyítékul erre, akik az esküvőjük napján nemcsak a feleségük addigi életének vetnek véget, hanem a lelkét is tönkre teszik. Így hát egy reggel, amint megpirkadt, és anélkül, hogy bárki megláthatott volna, megszöktem, és meg sem álltam a Megtestesülés kolostor kapujáig. És a zárdában, alighogy magamra öltöttem az apácaruhát, különös betegség döntött le a lábamról, majd több mint három évig fel sem tudtam kelni az ágyból.

BETEGSÉGEK TÁRHÁZA

Míntha parázstól izzó szőnyegen feküdnék, idegeim összerándultak, gyötörődve vergődtem, és hangosan üvöltöttem a fájdalomtól. Atyámnak igaza volt: az egészségemmel fizettem meg azért, mert nem akartam férjhez menni. Két évig saját kezemmel se enni, se inni nem tudtam, és olyan fájdalmaim voltak, hogy a testem a betegségek tárházává vált. Csontsoványra fogyva, egy délután már a pulzusomat se tudták kitapintani, ezért halottnak nyilvánítottak. Már nem is lélegeztem. Aztán viaszt csepegtettek a szememre és nekiláttak kiásni a síromat.

BELSŐ KERT

Ám a szobát megvilágító egyik gyertyától véletlenül lángra kapott a lepedőm, a füst az orromba szállt, és ettől egy csapásra magamhoz tértem. A torkom kiszáradt, a szemem

tele volt viasszal, a nyelvem pedig darabokban az állandó harapdálástól. Senki sem tudta, mi történt velem, de az első dolog, amit mondtam, az volt, hogy vissza akarok menni a Megtestesülés kolostorába. Atyám ekkor ismét megpróbált rábírní, hogy menjek hozzá ahhoz az ifjúhoz, akivel már korábban is össze akart házasítani, ám én továbbra is erősen ellenálltam, s melyből nem is engedtem, mígnem ismét a rendház falai között nem találtam magam. A következő három évemet a gyengélkedőn töltöttem, ágyhoz kötve. Kerek három év telt el így, amit nem tudom, hogy vészeltem volna át a nagybátyámtól ajándékba kapott könyvem nélkül, amit a máglya lángjai közül mentett meg. Azoknak a lelkeket mélyen megérintő szavaknak hála, egy délután sikerült felkelnem az ágyból, és folytatni a kolostorbeli életemet. Ám amikor a szobámba léptem, nem egy cella, hanem egy fényűző lakosztály fogadott: két különálló szoba, belső kertre nyíló, gyönyörű kilátással.

ÉLET ÉS SZOKÁSOK

A kolostort Kasztília legbefolyásosabb arisztokrata családjának a leánya népesítették be. Habár eleinte nem tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget, de ahogy teltek a napok, felfigyeltem arra az életmódra, amit a renden belül és kívül folytattak az apácák. Nem tudtam, elfogadott a rendházon kívüli személyekkel való kapcsolattartás. Sőt, még azt is megengedték, hogy egy éjszakát távol töltsünk, és csak másnap térjünk vissza. Ki kellett állnom ezt a megpróbáltatást, ugyanis, az ifjú, aki elől inkább megszöktem, mintsem, hogy hozzámenjek, hollétemről értesülve látogatni kezdett. Ez nagyon nem volt a tetszésemre, el is panasztam a rendfőnöknőnek, de ő kényszerített, hogy találkozzak vele. „Az adományokra szükségünk van, ezt meg kell tenni a kolostor érdekében” – mondta. Így hát, amint visszaértem a gyönyörű kertre néző lakrészembe, meztelenre vetkőztem, hasra feküdtem a földön, és olyan szorosán összeszorítottam a szemem, hogy egyszer csak revelációm lett.

ELSŐ REVELÁCIÓ

A belső elcsendesedésnek szentelt hely, ahol a javak közösek, és a társadalmi rang nem számít; egy hajlék, ahol betartják a klauzúrát és kerülnek a fényűzést. Egy puritán rendház, ahol az apácák az imádságnak szentelik magukat. Se étkezde, se vendégfogadó; csak elmélkedés, szemlélődő élet és tengernyi munka. Az imádság és az állhatatosság háza; egy szentély, melynek lángja képes beragyogni az egész földet. Igen, Teréz, el kell menned a szakadékig, meg kell állnod a szélén és a mélybe kell vetned magad. Ugorj! Ne félj! Mert a félelem maga a gonosz. A te egyedüli kötelességed, hogy megreformáld a rendet. Még ha sokan fenyegetést és veszélyt látnak is benned, te nem hátrálhatsz. Jézusról nevezett Terézként leszel ismert, és elveszed az arra nem érdemesek kiváltságait.

KÖZELLENSÉG

Ám ahogy visszatértem a Megtestesülésbe, azt kellett látnom, hogy az apácák nézeteikhez megrögzötten ragaszkodva bebörtönzésemet követelték. Hisz tudták: vissza akarom őket téríteni az önmegtartóztatás útjára, de ők hallani sem akartak arról, hogy megváltoztassák az életüket. De nemcsak a nővérek, hanem az egész rend bizalmatlan volt velem szemben. Gyanússá váltam. Mert ugyan folyton a belső ima fontosságáról beszéltem, mégis világi

beszélgetésekkel töltöttem a napomból sok-sok órát. Mert mindenkre engedelmességi fogadalmat róttam, de jómagam nem tűrtem, hogy mások mondják meg mit tegyek. Mert azt állítottam, hogy elhivatottságból lettem apáca, holott valójában azért léptem be a zárdába, hogy ne kelljen férjhez mennem.

TERÉZ AZ INKVIZÍCIÓVAL SZEMBEN

Igen, lehet benne némi igazság, hogy azért találták fel a klauzúrát, hogy a nők megmeneküljenek a férfiak karmai közül. De nem tudom megérteni, hogy miért nem engedik, hogy megszabaduljunk a férfiak igájától, még akkor sem, ha apácának állunk. Miért kell, hogy a férfiak vágyai határozzák meg a mi életünket? Hol van ez megírva? És ha már az írásnál tartunk: igen, belátom, könyvet írni részemről arcátlanság volt, most már tudom, hogy a nők nem lehetnek műveltek. De az a helyzet, hogy a gyóntatóm kérésére tettem, és mint majd meglátják, nem voltam elég bátor, hogy ellentmondjak neki. Ha most valaki megkérdezné, hogy Isten miként jelenik meg nekem, nem tudok választ adni. De azt biztos állíthatom, hogy olyan, mint a fény, amely nem ismeri az éjszakát, amelyet semmi sem zavar meg, amely mindig világít; egy homályos és puha fehérség; egy ragyogás, amely hatalmas örömet és élvezetet okoz a szemnek és a léleknek. Nem tudom, hogyan magyarázzam meg, de olyan, mint az ellenkezője a földön csörgedező felkavart, zavaros víz szemlélésének; ez egy élő, sosem halott ember képe; ez... olyan fenséges és megrázó villámcsapás az éjszakában, hogy aki látja nem merészel kételkedni az eredetében. Amikor elhagy, bármennyire is szeretném újra látni, sosem tudom felidézni; ha képes lennék rá, akkor csak a képzeletem szüleménye lenne, nem valódi jelenés. Erről írok a könyvben: feljegyzem, megvizsgálom és tanúskodom az élményemről. Egyeseknek csak egy önéletrajz, míg másoknak felhívás az elmélyülésre és a belső imádságra; de én mindenekelőtt azt mondanám, hogy egy útmutató, egy kézikönyv ahhoz, hogy bármely személy, legyen az férfi vagy nő, elérhesse a lehető legnagyobb függetlenséget, ami nem más mint az önálló, külső irányítás nélküli gondolkodás képessége. A probléma az, hogy önöknek – az inkvizítoroknak – sosem állt érdekében, hogy a népet segítse az ima hatalma, mert önök nem a manipulált emberek fizikai erejétől tartanak; az önök legnagyobb félelme a tudás terjedésében és fejlődésében rejlik. Ezért reformáltam meg a karmelitákat és ezzel megosztottam az egyházat, mert úgy gondolom, hogy a helyes szellemi rend nem csak a férfiaké lehet. Aki fonni akar, fonjon; és aki varrni akar, varrjon – mert varrni semmiképp sem bűn –, de hadd tudja meg, hogy az élet több, mint gombolyagok és gombostűk között múlatni az időt; hadd tudja meg, hogy az élet, mindenekelőtt töprengés, elmélkedés és kérdések feltevése. És tudják miért? Mert minden egyes ember mélyén, legbelül van egy gyémántkastély, egy erőd sok-sok szobával, és egy díszteremmel. És ott, abban a teremben oldódik meg az összes rejtély. Kezünk, szemünk és minden, ami részünket képezi egyszerű csapda, kelepce, ami elszórakoztat és eltérít bennünket a lényegtől. Éppen ezért apácáim és én elmenekültünk a világ elől, hátrahagyva mindent, ami megakadályozta, hogy feltegyük a kérdést: Ki lakozik bennünk valójában? Erre az elvonulásra pedig az imádkozást használtuk. De nem a szavakba öntött, vagy a hangosan kimondott imádságon keresztül, hanem a belső imádkozással. Aki nem tudja, kihez beszél imádkozáskor; aki nem tudja, mit és hogyan kér; aki gondolkodás nélkül kimond mindent, ami csak eszébe jut, akármennyit is járhatja a száját

sosem fog igazán imádkozni, sőt azt meg sem fogja közelíteni. Az ismétlés – anélkül, hogy tudná mit is ismétél – szerintem nem imádság. A probléma forrása abban rejlik, hogy önöket, inkvizitorokat, sosem érdekelte, hogy az emberek megismerjék önmagukat; sőt még kevésbé volt fontos, hogy feltegyék a kérdést: ki vagyok én, és miért jöttem erre a világra? Önöket csak az érdekli, hogy a nép vakon kövesse az írást, és attól el ne térjenek. Mert jól tudják, hogy egy olyan társadalom, amely önállóan tud imádkozni, az a maga gondolkozását is uralja. De mindenek felett tudják, hogy egy olyan társadalomnak, mely önállóan imádkozik, már nincs szüksége egy felsőbb tanítóra sem, mert maga is képes levonni a saját következtetéseit. Önök éppen ettől tartanak: ha olyan emberek, mint én képesek voltunk önállóan megfogalmazni a saját kérdéseinket arról, hogy ki vagy mi Isten, akkor miért ne lennénk képesek feltenni kérdéseket saját életünk értelméről is?

Sokféleképpen irányítottak már embertömegeket a történelem során, de ezek közül a legnépszerűbbek a gondolataik irányítása és képességeik lekicsinylése volt, hogy megakadályozzák, hogy másféle valóságokról álmodjanak. Az önök Szent Hivatala mindig is szakértője volt az álmok eltiprásának. Különbözik miért félnének annyira egy maroknyi nőtől? Mondják csak meg: mit gondolnak, mit csinálunk az apácáimmal a rendház falai közé zárva? Tudom, hogy nem azzal vádolnak, hogy írtam egy könyvet vagy, hogy zsidó származású vagyok, sem azzal, hogy eretnek lennék. Azzal vádolnak, hogy meg merészeltem tanítani az embereknek, mit is jelent a „szabadság” szó. Van valami, amit önök, inkvizitorok mindig is pontosan tudtak: hogy a nép örökre szegény maradjon, nem elég, ha nincstelen. Hogy a nép igazán és örökre szegény maradjon, lélekben kell szegénynek lennie; mert a valódi szegénység nem azt jelenti, hogy üres a tarisznya; a valódi szegénység a lélek szegénysége, amit a leghatékonyabban a tudás korlátozásával lehet elérni. Így tehát azon igyekeznek, hogy megbüntessenek mindenkit, aki a tudás bármilyen formáját meg meri közelíteni.

A SZENT HIVATAL

A Szent Inkvizíció egy olyan szervezet, ami arra bízta, hogy legyünk gyanakvóak másokkal szemben. A vádak – legyenek akár igazak vagy koholtak, névvel vagy névtelenül – az inkvizíció minden esetet szívesen fogadott. Így, amint panasz érkezett, új ügyet nyitottak és az inkvizitorok elkezdtek kivizsgálni a szóban forgó személyt. Képzelték, mi lett ennek az eredménye: pletykák, nyilvános perek ezrei falvak és városok főterein. Nagyon hasonló ahhoz, amit manapság a televízióban láthatunk. Gondolok itt az olyan műsorokra, amikben híres embereknek kell megvédeniük magukat a rágalmakkal és becsületsértésekkel szemben egy magukat bírónak képzelő újságíró csapat előtt. Ezért félnék a spanyolok attól, hogy kilóghanak a sorból. Gondoljanak csak bele. Ha nem így lenne, vajon miért vagyunk tele kétségekkel, amikor céltáblákká válunk? Ha nem így lenne, miért nem hagyunk sosem teret a személyes fejlődésnek? Ebben az országban sikerrel járhat bárki, egyértelmű, hogy sikerrel járhat, viszont az köztudott, hogy minden spanyol, aki megéri a pénzét, egy csőre töltött fegyverrel a kezében születik. A tehetség megmutatása ebben az országban felér egy öngyilkossággal, mivel a spanyolok, ahelyett, hogy irigyelnék, lelkük mélyéről megvetik azokat, akik feltűnést keltenek. Nem azért, mert felhívják magukra a figyelmet, hanem a merészségük miatt, hiszen nem félnék kitűnni a tömegből, még úgy is, hogy tudják, célponttá válnak.

IMÁIM MEGHALLGATTATTAK

Az inkvizíció ugyan nem ítélte el, szabadon engedett, de ellenőrzés alatt tartott, és egyfolytában a nyomomban volt. Történetek tömkelege keringett rólam Kasztíliában, már a puszta jelenlétem is irritálta az embereket. De ez engem továbbra sem érdekelt, a magam dolgával törődtem, egyre több kolostort alapítottam, hogy nőtársaimat elszigeteljem a férfiaktól. Ávilától Medina del Campóig, Medina del Campotól Malagónig, Malagóntól Valladolidig, Valladolidtól Toledóig, Toledótól Pastranáig, Pastranától Salamancáig, Salamancától Alba de Tormesig, Alba de Tormestől Segoviáig és Segoviától Beas del Seguráig, ahol hirtelen rádöbbsentem arra, hogy elrepült felettem az idő. Betöltöttem a hatvanadik életévemet, és egyértelmű volt, hogy egyedül nem boldogulok. Újra lebetegedtem. És éppen akkor abban a hatalmas szerencsében volt részem, hogy megismerhettem Gracián atyát: egy világi embert, egy sarutlan karmelitát. Őt kerestem már régóta. Imáim végre meghallgattattak. Határtalanul boldog voltam. Ám ez a boldogság rövid életű volt, mert néhány héttel a Gracián atyával való megismerkedésem után megtiltották az írást, megtiltották a kolostoralapításokat, és megtiltották a megjelenésemet a legtöbb nyilvános helyen. *Persona non grata* lettem, azaz sehohol sem láttak szívesen. Azt mondták, háborút robbantottam ki. És valójában igazuk volt.

AZ ÉLETEM FOLYÁSA

Az elkövetkező négy évet Ávila városában töltöttem, betegen, az ágyamból a Tormesre láttam, arra a folyóra, amely tanúja volt születésemnek, majd nem sokkal később halálomnak is. A legrosszabb mégsem ez volt, hanem az, hogy amikor a legnagyobb szükségem lett volna Gracián atya támogatására, ő nem válaszolt a leveimre, többé nem hallottam felőle. Hogy ennek mi volt az oka? Sosem tudtam meg; miután elküldtem neki az utolsó levelet, magasba szökött a lázam, és holtan estem össze. A különös az, hogy Gracián atya, aki életemben soha nem jött el hozzám, halálom után ő volt az első, aki meglátogatott.

AZ ELSŐ RÉSZ VÉGE

Ami a folytatásban következik, azt már ismerik, hiszen elmeséltem találkozásunk elején. Amint a holttestem felett állt, Gracián atya mészárszékké változtatta a temetésemet. Egy kampón lógtam, fejjel lefelé felakasztva, majd Gracián atya egy fűrészszel feldarabolt, mintha csak egy disznó lennék. Később részenként kis dobozokba csomagolt, és szétküldte testrészeimet szerte a világban. Azokat a helyeket, ahova kerültem, önök is ismerik. Tulajdonképpen már mindent tudnak rólam. Majdnem mindent... Kivéve azt, hogyan támadtam fel öt évszázaddal később, és tértem vissza másodszorra is erre a világra.

MÁSODIK ÉLET

Azon a napon, amikor újra megjelentem a földön, csak két dolgot tudtam: hogy magányos és elveszett vagyok. Egészen addig, amíg egy délután véletlenül el nem mentem egy tükör előtt, és észre nem vettem, hogy nemcsak, hogy magányos és elveszett, de még hiányos is vagyok. Annyira hiányos, hogy azt lehetett mondani, hogy szinte csak levegő voltam. Tény, hogy a feltámadt Krisztussal ellentétben nekem nem volt a kezem ügyében egy test,

amelyben megtestesülhettem volna. Csak a félelmem és rengeteg megválaszolatlan kérdés volt bennem. Ki voltam én valójában? Hol volt a testem? És miért nem voltam képes visszaemlékezni semmire sem? E kérdések közepette, egyik éjszaka a legnagyobb meglepetésemre egy seregnyi gondolat lepett meg.

A HOLTTESTEM

Ó, mily hosszú ez az élet! Milyen zord a száműzetés, hideg a rács és rideg a börtön, amely a lelket fogva tartja! Mi volt ez, és honnan jöttek ezek a mondatok? „Fogalmam sincs” – gondoltam magamban, majd pár másodperc múlva már egészen máshol jártak a gondolataim. Aztán pár nap múlva újra megtörtént. Egy újabb sereg szó rohant meg, de nem ugyanazok, mint először: *Élőn s nem magamban élőn, oly dicső létért esengek, meghalok, mert nem halok meg*¹. És ez így ment hetekig. Míg végül a sok szó között egyszer csak megjelent egy név: Jézusról nevezett Teréz. És ott, a tudatom legmélyéről emlékek kezdtek feltörni bennem: a Megtestesülés kolostora; jó atyám; az udvarlóm; a Szent Hivatal; a hosszú betegségem... Az első kérdésre választ kaptam. Végre megtudtam, ki vagyok és honnan jöttem. Már csak azt kellett kiderítenem, hogy mit keresek ezen a világon immár másodjára, és hol van a testem. Ekkor az jutott eszembe, hogy könyvtárak gyűjteményeiben kezdek kutatni. Rengeteg írást találtam magamról, de ezek olyasmit fedtek fel előttem, amire egyáltalán nem számítottam. Róma, Toledo, Antwerpen, Gent, Sevilla, Valladolid, Mexikó, Málaga, Lisszabon, Párizs, Sanlúcar de Barrameda. Hogyan lehetséges ennyi helyen lenni egyszerre? Tovább kutattam, míg rá nem jöttem az okára: a holttestem nem akármilyen holttest volt. Egy testem egy szent holtteste volt. És ez azt jelentette, hogy minden egyes centimétere ereklyévé vált. Tudják, hogy mennyit ér az egyik bordám, mennyit ér a jobb szemem vagy ez az ujjam? Felbecsülhetetlen az értékük. Nincsen áruk. De ha volna is, olyan mértéktelenül magas lenne, hogy senki sem tudná megfizetni. Persze érthető, hisz öt évszázadnyi darabokban levés után nézzék, milyen állapotban vagyok. Senki sem merné azt állítani, hogy több mint ötszáz éves vagyok, igaz?

AZ ELTÚNT TEST NYOMÁBAN

Biztosíthatom önöket, hogy nem vagyok őrült, és minden, amit mesélek, teljesen igaz. Bár bizonyítékaim nincsenek. Ugyanis, miközben darabról darabra összeraktam magam, pontos másolatokat helyeztem a részeim korábbi kiállítási helyeire, hogy a riadalom, például több körmöm eltűnése miatt, ne nehezítse meg az orrom visszaszerzését. A mai napig a legcsekélyebb gyanú sem merül fel senkiben az általam végrehajtott megszenteltelenítésekről, már ha egyáltalán lehetséges önmagam megszenteltelenítése. De mihez kezdjek, most, hogy visszaszerztem mindkét karomat és lábamat, a fogaimat, a számam, a szívemet és a fejemet? Hová menjek, merre induljak? És ahogy épp ezeken gondolkodtam, hirtelen zajt hallottam, és egy fénylő jelenést éreztem a hátam mögött.

¹ Részlet a *Vivir sin vivir en mí (Élőn s nem magamban élőn)* című versből. Weöres Sándor fordítása.

EGY JEL

Egy ötvenes éveiben járó férfi volt. Amikor meglátott egyedül gyalogolni az úton, megállt, és nagyon szívélyesen invitált, hogy szálljak be a kamionjába. A sofőr egy déli férfi volt, zöldséget szállított, éppen hazafelé tartott. Az út során mesélt a munkájáról, a kutyájáról és a feleségéről, ebben a sorrendben, de egyikről sem mondott semmi jót. Épp ellenkezőleg, csak áradt belőle a panasz. Alapvetően az élete során hozott rossz döntéseit okolta a helyzetéért. Én eközben annyira kimerült voltam, hogy csak aludni akartam, de a férfit láthatóan nem zavarta a hallgatásom. Valójában nem is kérte, hogy szóljak egy szót is. Egészen addig, amíg néhány perccel Madridba érkezésünk előtt elő nem vett a zsebéből egy bicskát, és a torkomhoz nem szorította.

AZ ELSŐ LÉPÉSEK

Mezítláb és teljesen eltévedve megálltam egy látszólag elhagyatott épület kapujában. Egy sarokba kuporodtam le aludni. Amikor felébredtem, tele voltam zúzódásokkal és vérzett az ágyékom. Ahogy néztem a combomon lefolyó vért, először Istenre gondoltam, aztán arra, ami a kamionban történt. „Mi értelme volt visszaszereznem a testemet?” – kérdeztem magamtól. A következő pillanatban hangosan megkordult a gyomrom. „Hány évszázada nem ettem egy falatot sem?” Kiléptem az épületből, elindultam, és megláttam egy kukát. Nem volt túl nagy, de egy csapat szüntelen nyávogó macska vette körül. Odamentem hozzájuk, felemeltem a kuka fedelét, és együtt felfaltuk, ami benne volt.

KUKÁZÁS

Panaszom se lehet a kukában talált ételre. Néha, attól függően, hogy mennyi ideje dobták ki, volt némi savanykás íze, viszont – ahogy az életben lenni szokott – tudni kell, merre keresgéljen az ember, hogy megtalálja azt, amire szüksége van. Nyilvánvaló, hogy nincs két egyforma kuka. Ahogy ez a kuka sem teljesen ugyanolyan, mint ott az a másik, ahogyan egy forgalmas metrómegálló sem ugyanolyan, mint egy külvárosi. Ezért is döntöttem úgy, hogy a központi Plaza Mayor lesz a helyem. Az első napokban még semmi említésre méltóra nem akadtam, viszont elkezdtem ismerkedni más hajléktalanokkal. Olyanokkal, akik már régóta az utcán voltak, és velük beletanultam a koldulás művészetébe. Egy nap találkozom egy fiúval, aki pár árkádnival tőlem jobbra aludt, és össze is barátkozunk. Esténként összetettük a nap folyamán összegyűjtött pénzt, majd együtt mentünk el a boltba vásárolni. Mindössze két szardíniakonzervre és néhány kartonos borra futotta a pénzünkből. Hogy koldussá válj, de olyan igazivá, első lépéseként meg kell tanulni, hogy finnyáskodásnak nincs helye. A lét szörnyű hiábavalósága sokkal elviselhetőbb egy karton borral: nemcsak megóv a járókelők rosszalló pillantásától, hanem melegen is tart, és ami a legfontosabb, társaságot is nyújt. A bor olyan jó társaságnak bizonyul, hogy előbb-utóbb rájössz, alig van másra szükséged az életben. Ez az a pont, mikor is az ember elkezd lemondani a környezetében mindenről, hogy az összes pénzt a folyékony vigaszra költse. Bor reggelire, bor uzsonnára, még az alváshoz is bor; bor a nevetéshez és bor a síráshoz. Bor, bor, bor, amikor csak kínálkozik, és ha ehhez egy kis heroin is társul, annál nincs is jobb.

EGY IDŐSZAK A POKOLBAN

Eleinte alufóliából szívtam, de a fólia nagyon kellemetlen fémes ízt hagyott a számban, ezért gyorsan áttértem a vénás megoldásra. A gond csak az volt, hogy ahogy egyre többször szúrtam magam, egyre kevésbé voltak láthatóak az ereim, és egyre bonyolultabb lett a dolog. Ezután a testem más, addig érintetlen területeivel kezdtem el kísérletezni, ám ugyanazzal a dologgal találtam szemben magam: a sok szúrástól az ereim elzáródtak, így az eljárás egyre körülményesebbé vált. Így végül mások segítségét kellett kérnem, hogy ott lőjem be magam, ahová a kezem nem ért el. Ha mást kérsz meg, hogy lőjön be, arra egy igen egyszerű szabály vonatkozik: vagy megosztod vele a drogot, vagy fizetned kell. Csakhogy a a minimum, amit meg kell osztani, 0,1 gramm, és ez sokba került. Ekkor jutott eszembe, hogy áruba bocsátom a testem. A probléma csak az volt, hogy azok az emberek, akik esetleg igényt tartottak volna egy narkós nő szexuális szolgáltatásaira, azok már maguk is rá voltak állva az anyagra, és nekik, hozzám hasonlóan szintén nem volt ötven centnél több a zsebükben. Ez volt a helyzet, ezt kellett elfogadnom. A Plaza Mayorról egy külvárosi negyedbe költöztem, ahol egy csapat prostival együtt beköltöztem egy kis viskóba.

A TELEP

Bár a viskó elég aprócska, de volt benne egy matrac, egy rezsó, amin megmelegíthettünk egy kis ételt, és egy mosdó, zuhanyzó nélkül ugyan, de legalább vécével. A külsőm hagyott némi kívánnivalót maga után, és tisztában voltam vele, hogy nálam sokkal csinosabb lányok is vannak, de nem tulajdonítottam neki túl nagy jelentőséget, egészen addig, amíg észre nem vettem, hogy egyre kevesebb a kuncsaftom, és egyre nehezebbé vált a megélhetésem. Egy délután, amikor semmit sem sikerült keresnem, egy fickó három eurót ajánlott, és én gondolkodás nélkül elfogadtam. Tudtam, hogy a szabály szerint öt euró alá nem szabad menni, de annyira eluralkodott rajtam a kétségbeesés, hogy habozás nélkül elfogadtam az ajánlatot. A lakótársaim erről tudomást szereztek, és a hazaérkezésem után agyba-főbe vertek. Nem volt könnyű másik viskót találni, mivel az esetnek gyorsan híre ment, ezért a telep egyetlen kurvája sem akart befogadni. Már majdnem pirkadt, szinte semmi erőm nem maradt és teljesen átfagytam a hidegtől. Fogtam hát néhány kartonpapírt, bemásztam egy híd alá, hogy ott megpihenjek.

ÉLŐHALOTT

Amikor felébredtem, megpróbáltam talpra állni, de nem ment; minden lépésnél földre rogytam. Alig kaptam levegőt. Próbáltam segítséget kérni, ám az emberek, amint megláttak, sietve tovább álltak. A térdem megremegett, szédültem, a szívem pedig hevesen vert. Ha mindez nem lett volna elég, még a hányinger is folyamatosan gyötört, végül összehánytam magam. Valódi élőhalott voltam. Egész testem görcsbe rándult, és úgy éreztem, menten elájulok. Egy falnak támaszkodtam, ami történetesen egy üzlet kirakata volt, s az üveg túldalán megpillantottam valakit, aki kísértetiesen hasonlított rám. Először azt hittem, az üveg tükröződése miatt van, amely visszaveri a tükörképemet, de hamarosan rájöttem, hogy az nem tükörkép. Aki az üveg túldaláról nézett vissza rám, az nem volt más, mint egy saját képmásomat ábrázoló plakát, alatta pedig az alábbi szöveg

állt: „Megemlékezés Ávilai Szent Teréz születésének ötszázadik évfordulójára. A teljes program a weboldalon”.

GARANCIÁLIS TANÚSÍTVÁNY

Ha rákeresnek a nevemre, egy másodpercebe sem telik, és máris több mint hetven millió találatot ad ki a Google. Filmek, festmények, dalok, életrajzok, bögrék, kiállítások, pólók, konferenciák... Tudtam, hogy fontos személy voltam életem során, de azt nem, hogy halálom után még fontosabb lettem; műveimet a világ összes nyelvére lefordították. Nemcsak szent, hanem Spanyolország első modern írónője is én voltam, a spanyol Aranykor előfutára, a nyelv díszdoktora és jeles szakértője, a spanyol királyságok szellemi vezetője, és a misztikus költészet csúcsa. Még egy édességet is elneveztek rólam; olyan finom, az ember megnyalja utána mind a tíz ujját. Tudják, hogy hívják? Szent Teréz sárga golyócskái: tojássárgájából készült, porcukorral bevont kis golyócskák. Nézzék, hoztam egy dobozzal, ha esetleg meg szeretnék kóstolni. Kézműves termék. Itt pedig az áll: „Garanciális tanúsítvány: a hiteles és eredeti Szent Teréz golyócskái.” Nos, ahogy mondtam, úttörő, élenjáró voltam, de mindenekelőtt egy hivatkozási pont, hiszen nemcsak „kultúránk erejének és ragyogásának kiemelkedő és kivételes példája”, hanem „országunk minden egyes írójának védőszentje” is én lettem. De vajon mit csinál egy védőszent, mégis mi a feladata? Támogatni és védelmezni. Rendben. De... hogyan? És főleg: mitől vagy kitől kell védelmezni? Hol van az ellenség?

SPANYOLORSZÁGBAN ÍRNI

Ezután úgy döntöttem, hogy nyomozok egy kicsit a spanyolországi írók helyzetéről. A következőket fedeztem fel: „Napjainkban a hazai írók nyolcvanöt százaléka szegénységben él, míg csupán tizenöt százalékuknak sikerül megélnie az írásból”. Ki kell emelnem, hogy ennek a tizenöt százaléknak kétharmada férfi, és egyharmada nő. Ez azt jelenti, hogy az a spanyol írók mindössze öt százalékának sikerül megélnie az irodalomból. De a legfelháborítóbb nem is ez! A legfelháborítóbb az, hogy megtudtam, sosem volt még ilyen kedvező a helyzet, sőt ez az első alkalom az ország történelmében, hogy ilyen nagy számú író meg tud élni betűvetésből. Mennyit javult az írók életminősége mióta meghaltam? A válasz lesújtó: évszázadonként egyetlen százalékot. Ez egy mondatra emlékeztet, amit nemrég olvastam egy Larra nevű írótól: „Spanyolországban írni annyi, mint sírni”. Amit aztán évekkel később egy Cernuda nevű író így egészített ki: „Spanyolországban írni nem annyi mint sírni – Spanyolországban írni, annyi mint meghalni”. Mire én azt gondoltam: Teréz, minden szuperhősnek kell egy öltözet, amit felvehet, te ezt már megtaláltad; már csak egy küldetés hiányzik, ez pedig éppen lehet az is, amit most kaptál.” A lábam nem érte a földet, olyan gyorsan hagytam el az internetkávézót, és siettem a Corte Inglés áruházba. Onnan loptam egy doboz festékspray-t, majd azon nyomban elindultam a minden spanyolt képviselő alkotmányos testület, a Képviselőház épülete felé. A sprayvel a homlokzatra felírtam: „Spanyolországban írni nem annyi, mint sírni – Spanyolországban írni annyi, mint meghalni”. Aláírás: „Luis Cernuda”. Következő tettemként pedig felmásztam a Képviselőház kapujánál őrt álló egyik kőoroszlán hátára és onnan kezdtem el egyenként skandálni az elfeledett spanyol írók neveit:

Cristobalina Fernández de Alarcón
Ana Caro Mallén de Soto
María de Zayas Sotomayor
Juliana Morell
Marcela del Carpio
María Rosa de Gálvez
Gertrudis Gómez de Avellaneda
Carolina Coronado
Concepción Arenal
María Mendoza
Rosario de Acuña y Villanueva
Sofía Casanova
Carmen de Burgos
Concha Espina
María de la O Lejárraga
María de Maeztu
Zenobia Camprubí
Clara Campoamor
Margarita Nelken
Concha Méndez
Rosa Chacel
Ernestina de Champourcín
Josefina de la Torre
Luisa Carnés
Federica Montseny Mañé
Carmen Conde Abellán
Alfonsa de la Torre
Ángela Figuera
Julia Uceda Valiente
María Victoria Atencia

Éppen csak kimondtam María Victoria Atencia nevét, amikor néhány fickó hátulról megragadott, megbilincselte és bevitt a rendőrsre.

KISZABHATÓ MAXIMÁLIS BÜNTETÉS

Az őrsön mindenkinek az igazat mondtam: én vagyok Jézusról nevezett Szent Teréz. De senki sem hitt nekem. Ismertették velem a jogaimat, majd bezártak egy cellába; másnap reggel átszállítottak egy bekerített, szigorúan őrzött fogházba. Ott hagytak a többi elítélt és fegyenc között, akikre (mint megtudtam) ugyanolyan helyzetben találtak rá, mint rám: drogfüggő, mentális problémákkal küzdő nők, dokumentáció nélkül. Maga a rendőrség emelt ellenem vádat, és hat év börtönbüntetés kiszabását kérvényezték a közrend megsértése, a hatóságoknak való ellenállás és az alapvető jogokkal szemben elkövetett bűncselekmény miatt. Az ügyészség csak kilenc hónap börtönt és ezernyolcszáz euró pénzbüntetést kért. Azzal védekeztem, hogy azért tettem, hogy helyreállítsam a spanyol

írók méltóságát; példamutató polgárokét, akik megépítették az igazi alapzatot, amely megtámasztja és felemeli ezt az országot. A rendőrség azonban azzal érvelt, hogy amikor a biztonsági őrök le akartak szedni a kőoroszlánról, én „megvető magatartást mutattam velük szemben, beléjük rúgtam és arcon köptem őket”. Természetesen a végén elérték, hogy a kiszabható maximális büntetést kapjam.

A FOGHÁZ

Az élet a fogházban rutinszerű és meglehetősen unalmas volt. Ha nem lett volna a könyvtár, ahová bezárkóztam és ki sem mozdultam onnan, nem is tudom, mi lett volna velem. A könyvtár szinte mindig zárva volt, többek között azért, mert a fogház mindig létszámihiánnyal küzdött. A gondnok és a szakácsok kivételével – akik csak a saját feladatukat látták el – a többi alkalmazott túlterhelt volt, mindenkinek egyszerre több feladatot kellett ellátnia. Például Eduardo, a biztonsági őr, gondnoki feladatokat is végzett; Catalina, az egyik takarítónő, szervezte a tornatermi foglalkozásokat; és Aurora, a betegszoba vezetője, a hullaházért és a könyvtárért is felelős volt. Aurora, hogy legyen róla némi elképzelésük, több fejjel magasabb és kétszáz kilóval nehezebb volt nálam, és olyan hatalmas szíve volt, hogy bele se fért a mellkasába. Minden egyes alkalommal, amikor egy fogvatartott élete a végéhez ért, ő volt az, aki koporsóba tette a testet, majd egy közeli temetőben helyezte nyugalomra, amely tőlünk néhány kilométerre volt található. Mivel mindannyian illegálisak voltak és papírokkal sem rendelkeztek, a temetéseken nem volt szükség gyászbeszédre vagy búcsúztatóra. Aurora a holttestet a koporsóba helyezte, majd másnap, amikor éppen kedve volt hozzá, eltemette. Aurorának volt egy leukémiás lánya, akiről, alig volt olyan nap, hogy ne mesélt volna nekem. Azt mondta, ez vigaszt jelent neki. Aurora biztos volt benne, hogy a lánya életéből kevés idő maradt hátra, és hogy hamarosan eltávozik az élők sorából. Aurora és én annyi időt töltöttünk együtt, hogy egy nap meglepődve fedeztük fel, hogy barátok lettünk; olyannyira, hogy egy reggel Aurora úgy döntött, rám bízta a kulcsot, hogy teljesen szabadon használhassam a könyvtárat.

A KÖNYVTÁR

A könyvtárban habzsoltam a könyveket: a képregényektől, a művészettörténeti könyvektől, az enciklopédiáktól, a DVD-filmekig. Létezik a mozinál lenyűgözőbb dolog? Nem tudom, de ha tehetném, rendező lennék. Igen, szeretném, ha a saját filmjeim rendezhetném. Miről szólnának? Mondjuk az írásaimat adaptálnám forgatókönyvvé, el tudják képzelni? *Belső kastély*, rendezte Jézusról nevezett Teréz. Az emberek eljönnének megnézni? Nem tudom, de olyan menedéket találtam a moziban és a szereplők életében, hogy megint megfedekeztem arról, hogy ki is vagyok. Egészen addig, amíg egy délután már majdnem a végére értem a könyvtári gyűjteménynek, és akkor elkezdtem a dokumentumfilmek részlegét. Nagy meglepetést tartogatott számomra. Hirtelen egy rólam szóló filmre bukkantam. Pontosabban egy olyanra, amiben a kezemről beszélnek. Konkrétan erről, amit itt látnak: a bal kezemről.

A TÁBORNOK ÉS ÉN

Nos, a dokumentumfilm szerint egy bizonyos Franco tábornok követelte a kezemet a rondai apácáktól, majd miután megkapta, meg is tartotta magának. Nyilván azért volt rá szüksége, mert meg volt győződve arról, hogy a kéz segíteni fogja őt az ország helyes irányításában és kormányzásában. Olyannyira a megszállottja lett a kezemnek, hogy minden fontos eseményre magával vitte, mintha csak egy talizmán lenne. Ha a tábornok a Pardo-palotában időzött, a kezem is vele tartott; ha a tábornok a Pazo de Meirásba, a nyári rezidenciájába költözött, a kezem is követte; és ha a tábornok lazachalászatra akart menni, a kezem szintén ment vele. Az igazat megvallva, még egy külön rekeszt is elhelyezett az autó kesztyűtartójában, hogy utazásai során a kezem mindig ott legyen mellette. Tehát a tábornok és én egy időben elválaszthatatlanok voltunk. Mígnem egy nap a tábornok elhunyt, a kezem pedig ott maradt azon az éjjeliszekrényen, az ágya mellett, ahol a teste jobblétre szenderült. A tábornokot eltemették, a kezemet visszavitték Ronda városába, ahol egészen addig tartózkodott, amíg... – ahogy a találkozásunk elején azt említettem – át nem másztam a La Merced templom falán, birtokba nem vettem, és újra a csuklómhoz nem illesztettem.

AZ ÉLET EGY VICC

Igen. Ugyanaz a kéz, amelyet a kereszténység elutasított, amíg hozzám tartozott, de halálom után, nyomban egyházdoktorrá lett avatva. Ugyanaz a kéz, amely, amíg hozzám tartozott, szegénységi fogadalmat tett, de halálom után ékszerekkel és drágakövekkel lett felékesítve. Ugyanaz a kéz, amely, amíg hozzám tartozott, zsidó nőként nevelkedett, de halálom után a hispán faj szentjeként lett körberajongva. Ugyanaz a kéz, amely, amíg hozzám tartozott, elutasította a házasságot, de halálom után a szélsőjobboldali Falange női szekciójának a patrónusa lett! Mi értelme könyvet írni, ha senki sem olvassa el? Mivé tettek engem? Az élet egy vicc! Ahogy befejeztem a dokumentumfilmet, valami újra megvilágosodott előttem; egy fényes, kövekből kirakott ösvény, amely egy kapuhoz, a fogház kapujához vezetett. „Ki kell innen jutnod, Teréz, és újra szembe kell nézned a világgal. Akárhogy is, meg kell tenned! Senki sem értette egyetlen szavadat sem! Senki sem értett meg. Ha értenének, az utókor számára nem a szöges ellentétét szimbolizálnád mindannak, amit még éltedben képviseltél. Igen, tenned kell valamit”. Aztán eszembe jutott az egyik első film, amit nem sokkal azután láttam, hogy bekerültem a börtönbe. Megkeresetem, és odaadtam Aurorának, hogy nézze meg.

AZ UTOLSÓ SZÖKÉS

A film egy börtönben játszódott, egy olyan fegyházban, amelyben volt egy rab, egy elítélt nő, aki a többi fogvatartotthoz hasonlóan próbálta megszokni a szabadság hiányának új formáját. Aztán egy nap a fogoly megismerkedett a történet második szereplőjével, a börtön egyik dolgozójával, aki nemcsak a betegszobán végezte a munkáját, hanem ő intézte a temetéseket is. Telt-múlt az idő és a két ember olyan közel került egymáshoz, hogy a fegyőr megvallotta a rabnak, milyen gondok nyomasztják: a kisunokája beteg, és sürgős műtétre van szüksége. A fogoly ekkor ígéretet tett: ha az őr segít megszöknie a börtönből, amint kiszabadul, odaadja neki az unokája operációjához szükséges pénzt. „De hogyan lehet megszökni a börtönből anélkül, hogy bárki észrevénne?” „Egyetlen

módja van” – válaszolta a rab az őrnek. „Amikor a következő rab meghal, befekszem mellé a koporsóba, és te eltemetsz mindkettőnket. Aztán amikor leszáll az éj, visszajössz a temetőbe és kiásol. A koporsóban lévő oxigén elegendő ahhoz, hogy kibírjam. Ha kikerülök, ígérem odaadom a szükséges pénzt, hogy meggyógyítsad az unokádat”.

CSODA

„De a lányomnak nem pénzre van szüksége, hogy meggyógyuljon” – válaszolta Aurora, amint befejezte a filmet – „mert a lányom annyira beteg, hogy rajta már csak a csoda segíthet”. Aurora, habár jóban voltunk, soha nem hitt el semmit, abból, amit magamról meséltem neki. Egészen addig, amíg egy hónap múlva – addig kellett ugyanis várni, hogy egy újabb rab meghaljon – nem volt más választása, mint elfogadni, hogy igazat mondtam neki. Mert mire eljött az a bizonyos nap, a lánya csodával határos módon teljesen meggyógyult.

EGY ÚJ ÚT

Így történt, hogy másnap, az éj leple alatt, Aurora kiásott engem, megölelt, olyan szorosán, ahogyan az ember azt öleli, akiről tudja, hogy soha többé nem látja viszont, és tekintetével követte, ahogy kísétálok a temető kapuján. Ismét magányos és elveszett voltam. Ismét meg kellett találnom az utamat. De hová menjek? „A legbölcsebb dolog, amit tehetek, hogy elkezdek dolgozni, mint egy normális ember. Munkát kell találnom” – gondoltam. „De miféle munkát?” Aztán eszembe jutott, hogy kiállhatnék a madridi bolhapiac, a Rastro egyik sarkára, és elmesélhetném a történetemet bárkinek, aki hajlandó meghallgatni. És képzeljék, úgy tűnt, az emberek kedvelnek, így ez az ötlet segített a további boldogulásban.

A MONOLÓG

Kezdetben nehéz volt, de ahogy teltek a hetek, egyre jobban belejöttem, és nem telt el úgy vasárnap, hogy ne kerestem volna kétszáz eurót. És nem egy szimpla monológot, hanem egyfajta revüműsort adtam elő, amelyben az életem mozzanatait vegyítettem más történetekkel, amikben például egyes műveimet sorra véve ismertettem irodalmi munkásságomat. Szeretnék, hogy elismételjem? Nézzék, itt vannak a könyveim. Jól figyeljenek!

A MŰVEIM

Az irodalomtörténészek szerint irodalmi munkásságomból hat fő mű emelkedik ki. Egyrészt megemlíthetjük legközvetlenebb és egyben legspontánabb munkámat, az *Önéletrajzot*, mely hű ábrázolása jellememnek és személyiségemnek. Utána következik a sokkal inkább gyakorlati jellegű és szakszerűbb mű, *A tökéletesség útja*, amelyben a nők zárdái életéhez adok tanácsokat. Természetesen nem maradhat el *A belső várkastély* megemlézése sem. Ebben megragadtam az alkalmat, hogy hangnemet váltsak, és munkásságom egy újabb szakaszába lépjek, elmélkedve arról, hogy mit jelent spirituális lényvé válni. Ez az egyik legjobb munkám, ajánlom. Aztán ott van még a jogi témákat boncolgató *Konstitúciók* is, amely összefoglalja a vallási rendben folytatott élet szabályait

és szokásait. És végül, befejezésül, talán a legkülönlegesebb minden munkám közül, *Az alapítások könyve*. Ez egyértelműen az érett korszakom műve, amelyben a népi bölcsességet a korabeli események elbeszélésével ötvözőm. Az igazat megvallva, mindegyik munkám közel áll hozzám, de a legnagyobb büszkeséggel mégis a verseim töltenek el. Igen, kétségtelen, hogy az összes írásom közül a *Versek* terjedtek el a legszélesebb körben.

Élőn s nem magamban élőn
oly dicső létért esengek,
meghalok, mert nem halok meg.

Az isteni szerelem
gúzsza, melyben élek itt lent,
rabbá teszi bennem Istent
és szabaddá én-szívem;
ámde látnom gyötrelmem
rabságát én Istenemnek,
meghalok, mert nem halok meg.

Jaj! mily hosszú ez az élet!
Mily nehéz a száműzésben,
börtönben, bilincs-kötésben,
hol lelkem fogsága éget!
Szabadulás, már reményed
sajgó kínja mindenemnek,
meghalok, mert nem halok meg.

Jaj! az élet mily siralmas,
hol Uram nem ismerem!
S ha édes a szerelem,
soká várni fáradalmas;
Úr, vess véget a hatalmas
acélnál nyomóbb tehernek,
meghalok, mert nem halok meg.

Pusztá bizalom az étkem,
hogymajd meghalnom szabad;
életadó holtomat
megerősíti reményem-,
halál, melyben kél a létem,
ne késs, várlak és esengek,
meghalok, mert nem halok meg.

Ládd, erős a szeretet;
már ne légy terhemre, élet;

ládd, csak az marad tenéked,
elvesztvén megnyerjelek;
jó, ha végórám befed,
édes elhunyas közelget,
meghalok, mert nem halok meg.

Magasságban, fenn-létünkben,
ott kapunk valódi létet:
míg meg nem hal ez az élet,
nem örvendünk életünkben;
halál, többé ne kerülj el,
hagyj elmúlnom, hogy élhessek,
meghalok, mert nem halok meg.

Mondd, élet, mi mást adhatnék
bennem élő Istenemnek,
ha nem azt, hogy elveszítlek,
Néki örvendezve mindég?
Bár holtan Hozzá mehetnék,
csak Ő gyújt bennem szerelmet,
meghalok, mert nem halok meg.

Távol Tőled, Mindenem,
mily élet mely rám talált,
hol a legnagyobb halált,
nem sejtettet, szenvedem?
Szánakozom lelkemen,
nyomorúságom körülvelt,
meghalok, mert nem halok meg².

AZ ÜZLET, HA BEINDUL...

Így hát nem is meglepő, hogy azoknak, akik arra jártak és meghallgattak, az álla is leesett: „Ez a nő, ezzel a totál drogos fejjel azt állítja magáról, hogy ő Szent Teréz, miközben az ő verseit szavalja!”. Hatalmas tömeg alakult ki körülöttem, olyannyira, hogy kénytelen voltam másik helyet keresni, mert ott, ahol voltam, már egy gombostűt sem lehetett volna leejteni. Így hát átmentem egy másik térre, ahol volt egy szökőkút, és ott, a szökőkút mellett vágtam bele az üzletbe. Ugyanis észrevettem, hogy vannak minden nap visszatérőhallgatóim, és a hétvégi előadásokból napi fellépések lettek, sőt olykor még matinékat is tartottam. Hogy a visszatérő vendégek se unatkozzanak, eszembe jutott, hogy a versek közé beilleszsek új részeket az életemből, ezáltal egyfajta vegyes kavalkádot hoztam létre. Az ötszáz éve történt dolgokat a jelenkor anekdotáival váltogattam. Így például, egybefűztem a Képviselőház előtti letartóztatásom történetét azzal ahogy a

² Weöres Sándor fordítása.

nővérek ötszáz évvel korábban a bebörtönzésemet követelték. Vagy hogy öt évszázaddal ezelőtt hogyan kezdtem el váratlanul lebegni, vegyítve azokkal a feltevésekkel, miszerint, ha valaha is éreztem, hogy a lábam emelkedik a földtől, az csak azért lehetett, mert épp totál be voltam löve.

LSD

Tudták, hogy 1943-ban egy bizonyos Dr. Hofmann szintetizálta a lizergsavat abból a gombából, amely a rohadásnak indult rozsban is megtalálható? Nekem fogalmam sem volt róla. Öt évszázaddal ezelőtt azonban a szegénységi fogadalom miatt a rendház legrosszabb kenyere nekem jutott, manapság egyesek azt állítják, hogy valószínűleg azért lebeghettem, mert egész nap tripem volt. Tudják, mi az a trip? A trip egy csepp lizergsav egy darab kartonpapíron feloldva. A papírkát a nyelv alá helyezik, és hagyják, hogy elolvadjon, akár egy cukorka. Én ezt csak nemrég tudtam meg, viszont az interneten való keresgélés közben akadtam rá egy oldalra, ahol ezt árulják. Egy huszonöt bélyeget tartalmazó teljes karton 125 euróba kerül, és attól függően, hogy milyen mintát nyomtattak rá, mindegyiknek más a neve. A legnépszerűbb fajták a Biciklik, a Panorámix, az Aliens, az Acid House, a Buddha, a Simpson család, a Mickey egér, a Superman és van olyan is, amit rólam neveztek el: Szent Teréz. Láttak már ilyet? Tessék, nézzék, ezeken a kis bélyegeken az én képmásom van! Körbe is adhatják őket, hogy jobban lássák. Egyébként, ha valaki ki akarja próbálni, csak tessék! De ha most csinálják először, azt tanácsolom, hogy először csak egy kis csücsökkel kezdjék.

BELSŐ UTAZÁS

A drogokat nem azért tiltják, mert károsak az egészségre; a drogokat azért tiltják, mert, ahogy a kultúra is, úgy ezek is eszközként szolgálnak a felsőbb szintre jutáshoz. A bélyeg és a könyv nagyon hasonlítanak egymáshoz, mert mindkettő egy utazás; és mint ilyen, egyben járművek is, amelyek ebből a világból egy másikba visznek el. Egy mások számára láthatatlan világba, pedig itt van körülöttünk. Azért tiltják a drogokat, mert elvisznek a határvonalhoz, a limithez, ahol aztán felfedik előtted a valóságot, megvilágosodsz. Éppen ezért, a kultúrával egyetemben, ezt a két dolgot üldözik és leginkább írtani akarják a kormányon lévők. Ugyanis mindkét dolog képes megnyitni a fogyasztóik elméjének kapuit, és lerántani a leplet mindenféle hazugságról. 1969-ben a háromnapos Woodstock fesztiválon hárommillió ember élt a lizergsav hatása alatt. Egyetlen olyan esetről sem számoltak be, amikor a szer öngyilkosságot vagy agressziót okozott volna. Épp ellenkezőleg: ugyanebben az időben, a fesztivál határain kívül, több ezer józan ember gyilkolt, ölte meg magát, és követett el nők elleni erőszakot. Ha az emberi lények a sok munka helyett többet olvasnának és drogoznának, egy pillanat alatt eltűnnének a politikusok. Mert a tudás tömegpusztító fegyver, és ennek a pusztító fegyvernek első dolga lenne eltörölni a föld színéről a hatalom eszméjét. Éppen ezért csak olyan drogokat engedélyeznek, amik ehhez a világhoz kötnek minket, és sosem juttatnak el egy másik valóságba. Igen, a kormányon lévők szigorúan megtiltják az utazást. Azt hisszük, hogy utazunk, mert a testünk helyet változtat a térben, de valójában – születésünk percétől halálunk pillanatáig – csak kevesünknek sikerül elmozdulnia a helyéről. És ellentétben

azzal, amit el akarnak hitetni velünk, a valódi mozgást nem a testtel végezzük. A valódi mozgás az elmén keresztül történik, és ennek a mozgásnak a neve: belső utazás.

EGY VÁRATLAN FORDULAT

Nem sokkal azután, hogy befejeztem ezt a monológot, egyik este odajött hozzám egy lány és átadott egy névjegykártyát. „Van egy klubom – mondta – egy olyan hely, ahol mindenféle ember kipróbálhatja magát a *stand up* komikusként”. „*Stand up* komikus? Az meg micsoda?” – kérdeztem. Mire ő: „El tudná ismételni ugyanezt az utcai előadást zárt térben?”. Egy héttel később, nem csak találkoztam vele, de már színpadra is álltam, hogy elmondjam a monológomat. Egyfajta visszatekintést adtam az életemről, de a már elmondottakon kívül úgy döntöttem, hogy egy politikai *talk show*-t is beiktatok, mintha egy kerekasztal-beszélgetés lenne. Olyan kérdésekkel fordultam a közönségem felé, mint például: „Miért vagyunk mi spanyolok olyanok, amilyenek?” „Miként fejlődünk az utóbbi ötszáz évben, mint társadalom?” „És mit gondolnak, miként befolyásolta jellemünket az a négyszáz év, amíg a Szent Inkvizíció munkálkodott?”. És lám, a monológ kezdett nagyon népszerű lenni, már többszázán eljöttek megnézni, és Virginia (így hívták a lányt, aki a klub volt) felajánlotta, hogy felvesz a repertoárba. Az igazság az, hogy remekül éreztem ott magam. Egyrészt, mert Virginiában igaz barátira leltem, másrészt, mert a fellépésekkel szerzett pénzből ki tudtam bérelni egy szobát egy panzióban, így először volt saját otthonom.

ISTEN ÚTJAI KIFÜRKÉSZHETETLENEK

A szoba kicsi volt, alig fért el benne egy ágy és egy íróasztal, de volt egy térre néző erkélye. Boldog voltam, hogy ott lehettem. Kora reggel felkeltem, hogy a monológomat tökéletesítsem, majd ebéd után bementem a fürdőszobába, leültem a kád szélére és szépen sorban egyesével megszabadultam a húsom terhétől. Testrésről testrészre haladva szétszedtem magam. Először egy lábfej, egy kar, aztán az orrom, a szemem, az ajkaim, majd a beleim és a csontjaim... végül már ott lebegtem, pihentem a kádban megszabadulva minden testi tehertől. Anélkül, hogy levettem volna a szememet a vízben úszkáló testrészeimről, ezt a kérdést tettem fel magamnak: „Teréz, mi van, ha valóban őrült vagy, ahogy mindenki állítja, nem pedig egy igazi szent? Mi van, ha nekik van igazuk és te tévedsz? Ennyire biztos vagy abban, hogy ki is vagy?”. Háromnegyed hétkor megszólalt az ébresztő; szépen sorjában kihalásztam a testrészeimet a kádból, összeraktam magam és elindultam a klubba. Útközben pedig gondolkodtam: „Másodszor is úgy tértem vissza az életbe, hogy nem tudom ki is vagyok, vagy milyen feladatot szánt nekem az ég. És tessék: nem vagyok se apáca, se kurva, se huligán, se koldus, se drogos, se rab, hanem színésznő és DJ vagyok”. Színésznő, mert ezzel keresem a kenyerem; és DJ is, mert miután Virginia egy este elvitt egy illegálisan elfoglalt házba bulizni, az életem száznyolcvan fokos fordulatot vett. Éppen a táncparkett közepén voltam, több ezer nő táncolt körülöttem az elektronikus zenére, és ugyanúgy történt, ahogy ötszáz évvel korábban: újabb revelációm volt.

MÁSODIK REVELÁCIÓ

Egy kísérleti zenének szentelt hely, ahol a javak közösek és a társadalmi rang nem számít; egy lakhely, ahol minden ember egyéniségét tisztelik, és ahova a gazdagság elől menekülhet az ember; egy szegényes lakás, amit az elektronikus zenének szentelnek. Nem kolostor, de nem is diszkó; hanem eksztázis, transz és izzadság; a nyugalom és az elmélkedés háza; egy diplom, ami többet jelent egy templomnál; olyan, mint egy láng, ami képes beragyogni a világ minden szegletét. Igen, Teréz, el kell menned a szakadékig, meg kell állnod a szélén, és a mélybe kell vetni magad. Ugorj! Ne félj! Mert a félelem maga az ördög! Az egyetlen kötelességed, hogy minél mélyebbre hatolj az ismeretlenbe. Akkor is megteszed, ha sokan fenyegetésként tekintenek rád és veszélyt látnak benned. És attól a pillanattól kezdve... Attól a pillanattól kezdve, ahogy azt öt évszázaddal ezelőtt is tetted, ismét megváltoztatod a neved: Jézusról nevezett Terézből DJ Teréz lesz a neved. Egy nő, akinek az lesz a küldetése, hogy minél több házat foglaljon el, ahol saját szertartásait végezheti. Olyan rítusokat, amelyekben a világ nem cél többé, hanem eszköz; egy kapu, amelyen keresztül az ott összegyűltek lelke erőt merít, és Isten iránti szeretettel csordultig telve felemelkedik az égbe és szárnyalni kezd.

EXTÁZISBAN LEBEGVE

És így is tettem: újra meghódítottam ugyanazokat a helyeket, amelyeket ötszáz évvel ezelőtt, és elkezdtem *trance* partikat szervezni.

Egy keverőpult ereszkedik le a színpad mennyezetéről, majd, amikor leér, a nő bekapcsolja, felteszi a fejbhallgatót és elektronikus zenét kezd el játszani. Villogó fények töltik be a teret.

Ávilától Medina de Campóig, Medina de Campótól Malagónig, Malagóntól Valladolidig, Valladolidtól Toledóig, Toledótól Pastranáig, Pastránától Salamancáig, Salamancától Alba de Tormesig, Alba de Tormestől Segoviáig és Segoviától Beas del Seguráig... ahol, miközben a keverőpultnál épp indítottam a zenémet, ismét valami természetfeletti történt velem. Mintha egy másik világból jött szürreális fényáradat lett volna, ami hirtelen elárasztotta a teret, hogy egy angyali kerubot üdvözljön, aki egy arany nyílvezzőt lőtt felém. Egy izzó nyilat, amitől a földre rogytam, de közben valami elkezdett bennem felemelkedni a torkomon keresztül. A szívem volt az, ami galambbá változva hagyta el a számat, majd rögtön a jelenlévők fölé emelkedett. Egy hófehér madár, nyomában tűzcsóvával, az útjában mindent lángra lobbantott. És ebben a pillanatban a galamb odarepült, majd így szólt hozzám: „Teréz, valóban egy szent voltál, aki szüntelen Istent kereste; vagy éppen ellenkezőleg, csak egy önmagát kereső átlagos nő, mit számít ez valójában? Ha igaz, ha nem, minden, amit tettél és mondtál, azzal a szándékkal tetted, hogy megvédd mindazok méltóságát, akik ezen a világon élnek. Mindazok méltóságát, akik ezen a világon élnek és Isten méltóságát is; hiszen mi más lehetne Isten, mint az önállóság, a tudás és a szabadság iránti vágy? Szabadság: hogy lehorgonyzott remete és ugyanakkor csavargó vándor légy; hogy szemlélődő misztikus és ugyanakkor bőbeszédű fehérnép légy; hogy lángként világító felvilágosult és egyúttal cinikus szélhámós légy”. Amint a galamb befejezte a mondanivalóját, holtan zuhant le mellém, majd halott teste fekete színű tócsává változott; egy éjsötét kúttá, amelybe ahogy megpróbáltam belenézni, bele is zuhantam. „Ahhoz, hogy megtaláljam önmagam, el kellene távolodnom mindattól, aminek gondolom magam?” – elmélkedtem, miközben abban a végtelen lyukban

zuhantam lefelé. „Ahhoz, hogy megtaláljam önmagam, menekülnöm kellene a személyiségem zárt ösvényeiről? Ahhoz, hogy megtaláljuk önmagunkat, el kell menekülnünk a lehető legmesszebbre, amíg teljesen el nem tévedünk és el nem tűnünk?”
A nő befejezi a keverést, lelép a DJ-pultról, és táncolva elvegyül a tömegben. A nézőtérrel szemközti falon a következő mondat jelenik meg:

Aki mindent meg akar szerezni, annak mindenről le kell mondania.

Teresa Sánchez de Cepeda Dávila y Abumada³

A nézőtér ebben a pillanatban már nem nézőtér, hanem egy sötét, de fénnel teli szentély, ahol a nézők már nem a székeken ülnek, hanem leírhatatlan örömmel táncolnak, mintha a múlt és a jövő nem létezne, csak a jelen. Egy folyamatos, látszólag végtelen jelen, ami közvetlenül az örökkévalósággal kapcsolódik össze.

³ Szent Teréz születési neve.

JUAN MAYORGA

A DARABOKRA SZAKADT NYELV

Fordította:
Endrényi Gábor
Petrács Gabriella

Lektorálta:
Katona Eszter

Szüleimnek.

Szereplők:

Teréz

Inkvizítor

A Szent József kolostor konyhája alkonyatkor. Teréz bagymát vág. Tiszteletteljesen feláll, amikor észreveszi, hogy belépett valaki a helyiségbe. Az imént érkezett férfi Terézt figyeli, majd a helyiséget pásztázza át. Megnézi az élelmiszereket, melyek között kenyerekre is akad. Kézbe vesz egyet, megsimítja, anélkül, hogy kinyitná, majd visszateszi az eredeti helyére.

INKVIZÍTOR: „A fazekak között is ott jár az Isten.” Önnek tulajdonítják ezt a különös mondást: „A fazekak között is ott jár az Isten.” Jó, hogy itt, az edények között találkozunk, mert épp Róla akarok beszélni. Tudja, ki vagyok?

TERÉZ: Tudom, ki ön.

INKVIZÍTOR: Akkor azt is tudja, miért vagyok itt.

TERÉZ: Azt nem tudom.

Csend.

INKVIZÍTOR: Huszonhét év telt el azóta, hogy apácának állt. Ezen idő nagy részében a Megtestesülés kolostor nővéreinek a szeretetét élvezte. Senki nem tartott attól, hogy vizályt szítana. Már jó ideje azonban – ellenszegülve házfőnöknőjével, gyóntatójával és rendjük tartományfőnökével – más nővéreket maga mellé állítva megalapította ezt a házat, amelyet Szent József kolostornak nevezett el. Úgy látszik, a Megtestesülés már nem elég jó önnek, már nem alkalmas Isten szolgálatára. Az, amit tett megosztja a nővéreket és megbotránkoztatja a várost. Sosem találkoztunk még, Teréz. De ha ön tudja, ki vagyok, sejtheti, hogy számomra sem ismeretlen ön. Végigjártam az útját. Jártam a szülőházában. Találkoztam azokkal, akik látták felnőni, meghallgattam a barátait és az ellenségeit.

Hallottam a csodás eseményekről, amelyek – ahogy mondják – kísérik önt imáiban. Szót váltottam az orvosaival, utánajártam, miként jött létre ez a ház. Amit megtudtam, az bőven elegendő lenne ahhoz, hogy bezárassam ezt a házat. Mégsem ez a szándékom. Azt akarom, hogy saját maga oszlassa fel. Azt akarom, hogy hívja egybe követőit és kérjen tőlük bocsánatot, amiért ilyen szerencsétlen kalandba vezette őket, majd kísérik őket a Megtestesülés kapujáig, ahol megbocsátásban fognak részesülni. Most már tudja, Teréz, miért vagyok itt. Ha ön nem zárja be ezt a rebellis házat, akkor én fogom megtenni. És még ma éjjel igazságot fogok szolgáltatni. Nem lesz egyedül a büntetésében. Guiomar de Ulloa, Antonia de Henao, Szentlélekről nevezett Antonia, Békéről nevezett María, Ávilai María, Mindenszentekről nevezett Úrsula, Jézusról nevezett Inés és Megtestesülésről nevezett Ana nővérek is elkísérik úgy, ahogy augusztus 24-én is önnel tartottak. És

Gaspar Daza is, aki habitust mert magukra adni. Nem, Teréz, nem lesz egyedül a büntetésében, ha nem számolja fel azonnal ezt a házat.

TERÉZ: Azért létesült ez a ház, mert az Úr ezt parancsolta, és csak akkor zár be, ha Ő úgy kívánja. Ami az én utamat illeti, abban a botlásoknak se szeri se száma. Ám az Úr erőt adott nekem, hogy legyőzzem önmagam, megerősítsem lelkemet és eszközként használjam e ház felépítéséhez.

Csend.

INKVIZÍTOR: Nem tudom, hogy ártatlanságot színlel, vagy a tudatlanság beszél önből. Talán jobban ismerem önt, mint saját maga?

Leül, mintha gyónást hallgatna.

Mondja meg, Teréz, hogy ki maga, ha egyáltalán tudja, ki maga. Bár figyelmeztettek ékesszólására, azt szeretném, hogy saját maga mondja meg, hogy ki is valójában Teréz. Hallani akarom, hogy megvéd egy olyan életet, amelyben én semmi mást nem látok, csak képmutatást és önzést. Kudarcot fog vallani. Amikor visszatekint tetteire, ugyanúgy fogja megítélni őket, ahogyan én. És ugyanezt mondja majd: ez a ház nem lehet Istentől való, hiszen bűnös életre nem lehet jó házat építeni.

TERÉZ: Az életem a lélek áldozatos munkájából fakad. Egyébként semmi említésre méltót nem találok benne.

INKVIZÍTOR: Kezddjen csak bele, és majd én eldöntöm, hogy említésre vagy feledésre méltó. De ne feledje: nem azért adok szót önnek, hogy megismerjem, hanem azért, hogy saját magát megismerje.

Csend.

TERÉZ: Azon a napon, amikor beléptem a Megtestesülés kapuján, nem vittem magammal semmit.

INKVIZÍTOR: Nem voltak szülei? Ha voltak, meséljen róluk. A gyermek tettei gyakran csak a szülőket ismerve nyernek értelmet. Rosszat tesznek azok a szülők, akik gyermekeiknek nem mutatnak példát érényből.

TERÉZ: Az én szüleimtől nem láttam mást, csak a jót. Ők voltak az első áldás, melyet az Úrtól kaptam.

INKVIZÍTOR: Az édesapja nagyon olvasott ember volt. Láttam a könyvtárát. Kezembe vettem a könyveit. Nem talált egyetlen sort sem, amely nem lett volna érényes?

TERÉZ: Apám mindig könyörületes volt a szegényekkel és a szolgálókkal. Sosem volt rabszolgája. Senki nem hallotta őt becstelenül beszélni, vagy pletykálni. Szeretett jó könyveket olvasni és szerette, ha mi, gyermekei is olyanokat olvasunk.

INKVIZÍTOR: Az *Amadís de Gaulát* jó könyvnek tartja? Jó könyv a *Tristán de Leonís*?¹

TERÉZ: Ezeket anyám hozta haza. Pihenést keresett bennük dolgozó napjaiban.

INKVIZÍTOR: Azt állítja, helyesen tette, hogy ilyen könyveket olvasott? És hogy lányának is a kezébe adta őket?

TERÉZ: Talán azt gondolta, hogy a könyvekbe mélyülve nem fogok rosszabb dolgok felé sodródni. Igaz, hogy – apám elől elrejtőzve – szántunk néhány órát a nappal és jópárat az éjszakai efféle haszontalan olvasmányokra. Annyira magukkal ragadtak minket, hogy ha nem jutottuk új könyvhöz, nem voltunk boldogok. Ezt leszámítva anyám nem volt kevésbé erényes, mint apám. Az én hibám, hogy a sok jóból keveset, a kevés rosszból meg túl sokat vettem magamra.

INKVIZÍTOR: Ha testvéreit említem, bizonyára azt fogja mondani, hogy ők sem voltak gátjai annak, hogy Istent szolgálja.

TERÉZ: Erényességben mind jobban hasonlítottak apámra, mint én, habár engem szeretett a legjobban. A kertünkben apró kövekből kolostorokat és kis kápolnákat építettünk. Antonióval, velem majd egyidős testvéremmel, a szentek életét olvastuk. Mártírságukról olvasva, úgy tűnt, könnyen elnyerhetjük az üdvösséget, és ezért a hitetlenek földjére indultunk, hogy ott lefejeztessük magunkat. Apánk a szomszéd faluban azonban elkapott minket.

INKVIZÍTOR: Kár, hogy változtatott szenvedélyén. Akik ismerték fiatalon, azt mondják, hogy nem vetette meg a díszes ruhákat, a kencéket, de a társaságot sem. Nemigen láttak önben hajlandóságot az apáca életre. A kolostor felé vezető útra csak huszonegy évesen lépett. Sokáig tartott, míg eljutott odáig. Vagy talán előbb más utakat is fel akart fedezni?

TERÉZ: Ha már ennyi mindent tud rólam, bizonyára azt is tudja, hogy tizenkét éves voltam, mikor anyám meghalt. Azt is tudja, hogy megértve, hogy mit vesztettem, a Szűzanya képéhez menekültem, kérvén, hogy legyen az én anyám is? Ösztönösen cselekedtem, de megérte, mert mindig megtaláltam Szűz Máriát, amikor szükségem volt rá.

INKVIZÍTOR: És nem bántja-e, ha eszébe jut, hogy mit is kapott az Úrtól és hogy milyen rosszul tudott vele élni?

TERÉZ: Igaz, hogy később többször is megbántottam. Minden éjjel azt mondom Neki: „Hogy hagyhattad, hogy ennyire beszennyezzék ezt a hajlékot, ahol lakoznod kellett volna? Hány börtönből szabadítottál már ki engem? Vajon én előbb fáradok bele abba, hogy vétkezzem ellened, mint Te abba, hogy megbocsáss nekem? A türelmedben ismerem fel a szeretetedet.”

INKVIZÍTOR: Ilyen merész szavakkal beszél Hozzá?

TERÉZ: Máshogy nem tudok beszélni Vele. De nem gondolom, hogy Ő a szavakat nézi, hanem inkább a szándékot, amivel azokat mondják.

INKVIZÍTOR: Csak egy kicsiny isten foglalkozna ilyen jelentéktelen szavakkal.

Csend. Feláll és int Teréznek, hogy üljön le az ő helyére. Teréz engedelmeskedik.

¹ Középkori lovagregények.

Kezdjünk bele, Teréz. Derítsük ki közösen, mi vitte önt ezekbe a börtönökbe, ahonnan az Úrnak kellett kihoznia. Derítsük ki, hogy hogyan vált Szűz Mária híve az illatos kencék rabjává.

Csend.

TERÉZ: Anyám halála után nem a kezdeti nemes vágyak irányítottak, hanem egy nőrokonunk példáját kezdtem követni. A fiatal korban súlyos károkat okozhat a rossz társaság. Ha tanácsot adhatnék a szülőknek, azt mondanám, nagyon figyeljenek, kiket engednek a gyermekeik közelébe.

INKVIZÍTOR: Jól mondja. Mert a természetünk inkább hajlik a rosszra, mint a jóra. Tehát abban a társaságban kezdett el törődni megjelenésével, illatával, kezének és hajának ápolásával?

TERÉZ: Mindebben nagy hiúság is volt, mivel igen kíváncsi voltam. Még nem tudtam, hogy a cicomákkal kapcsolatos túlzott kíváncsiság bűnös dolog. Ám azt sosem akartam, hogy bármely férfi miattam szegüljön Istennek szembe.

INKVIZÍTOR: Megdöbrent, hogy az apja, aki oly erényes ember volt, nem választotta el attól a nőszemélytől.

TERÉZ: Apám igyekezete hiábavaló volt, hogy eltávolítson attól a rokontól, mivel ravaszágom nem ismert határokat. Miután elváltattott tőle, az Ágoston-rendi nővérekhez vitt taníttatni. Élt köztük egy idős apáca, akin keresztül az Úr fényt adott nekem. Ezen jó barát elkezdte kigyomláni azt, amit az a rossz nőszemély elültetett bennem, és gondolataimba elhinteni az örök dolgok iránti vágyat. Láttam, hogy sír imádság közben, és irigyeltem érte. Oly kemény volt a szívem, hogy még a teljes Passió elolvasása sem csalt könnyet a szemembe.

INKVIZÍTOR: Azt akarja mondani, hogy egy idős apáca könnyei vezették vissza az Úrhoz?

TERÉZ: Azokban a könnyekben értettem meg, hogy az apácát a legboldogabb élet. De akkor még nem határoztam el magam, mivel még hiúságom jobban foglalkoztatott, mint a lelkem. És ebben a belső harcban vergődtem hónapokig.

INKVIZÍTOR: Ha félt apáca lenni, miért nem kérte apját, hogy adja férjhez? Vagy talán jobban félt a házasságtól, mint a kolostortól? Sokan nem azért választják az apácaruhát, mert Istenhez akarnak közelebb kerülni, hanem hogy elkerüljék a házasságot, a várandóságot és a szülést.

TERÉZ: Sosem kívántam megházasodni, ez igaz.

INKVIZÍTOR: Volt bármi szerepe Juana Juárez nevű barátnőjének – aki már Ön előtt ott volt karmelita – abban, hogy a Megtestesülés kolostorát választotta?

TERÉZ: Nem azért léptem be a Megtestesülésbe, hogy Juanát, vagy bárki mást kövessék.

Csend. Az Inkvizítor odamegy, ahol korábban Teréz a hagymát darabolta. Kezébe veszi a kést. Megfog két hagymát. Összehasonlítja a formájukat és a súlyukat. Kiválaszt egyet. Kettévágja. Mindezt úgy teszi, mintha életében először csinálná.

INKVIZÍTOR: Még mindig nem értjük. Még mindig nem értjük, hogy végül mi győzte meg.

Összehasonlít két bagymadarabot, majd kiválasztja az egyiket. Azt is ketté vágja, majd megint összehasonlítja a darabokat. És így folytatja, miközben beszél vagy hallgat.

TERÉZ: Az Úr győzött meg azzal, hogy betegséggel sújtott, ami miatt vissza kellett térnem apám házába. Ott talákoztam Antonio bátyámmal, aki akkoriban már lelki étellel kapcsolatos könyveket olvasott. Kérte, hogy olvassak fel neki. Ahogy a szavak megérintették a lelkemet, megértettem azt, amit gyermekként már tudtam: hogy minden múlandó, a világ pedig csupa hiábavalóság. És félni kezdtem, hogy hogyan találna rám, ha eljönne értem a halál. Végül azzal győztem meg magam, hogy a zárda nem lehet nagyobb szenvedés, annál, mint amit a tisztítótűzben kell elviselni. Ha pedig a poklot érdemlem, nem nagy ár úgy élni, mintha már a purgatóriumban volnék, ha utána majd a mennybe juthatok.

INKVIZÍTOR: E gondolatokból feltételezem, inkább a félelem, mint a szeretet vezette önt arra, hogy apáca legyen.

TERÉZ: A szeretet volt, amely segítségével meg tudtam győzni Antoniót, hogy álljon szerzetesnek, és szintúgy a szeretet volt, amely engem a Megtestesülés kolostorába vitt. Hajnalban hagytam el otthonomat, titokban, hogy apám ne hallja meg és ne legyen még nagyobb a bánata annál, mint amit halálomkor érezne. Nincs olyan isteni szeretet, amely eltörölné az atyai szeretetet. Ha az Úr nem segített volna, nem lett volna elég az akaratom, ahhoz, hogy tovább haladjak utamon. A Gonosz így szólt hozzám a kolostorhoz vezető úton: „Térj vissza, Teréz. Úgysem fogod elviselni az apáca élet terheit, hiszen olyan kényelemben éltél”. Én azonban ezt válaszoltam: „Ha az Úr annyi szenvedést vállalt értem, nem nagy ár, ha én is elviselek néhányat érte. Segíteni fog ebben nekem”.

INKVIZÍTOR: Ezek szerint társalog a Gonosszal is.

TERÉZ: Az Úr volt, aki számba adta a szavakat. Egy csapásra szétoszlatta kétségeimet. „Ha értem szenvedsz, az megtisztít, mint a tisztítótűz. Az ellentmondásban rejlik az egész értelme” – mondta, mintha csak a fülembe súgta volna. Ekkor határoztam el, hogy vállalom érte a szenvedést, és a Gonosz elmenekült. Kimerített a küzdelem, de közben nevettem a Gonoszon. „Nem félek többé tőled. Féltél inkább te tőlem. Elég, ha kimondom, hogy Isten, és te reszketsz. Te semmit sem tehetsz, ha az Úr nem engedi. Aki az Úrban talál boldogságot, az az egész poklot eltiporja”.

INKVIZÍTOR: Félek azoktól, akik nem félnek a Gonosztól.

TERÉZ: Én is. De akkor még nem tudtam, hogy a Gonosz egyetlen órát sem hagy eltelni kísértés nélkül, és hogy többször is sikerül majd megtörnie engem. De abban a pillanatban az Úr bátorságot adott ahhoz, hogy saját magammal szembe menjek és eljussak a Megtestesülés kolostorába. Hamarosan azt is megtanította, hogyan segíti azokat, akik erőt vesznek magukon, hogy szolgálják Őt. Rögvest jobbá vált állapotom, boldogság töltött el, amely megszeliédítette kiégett lelkemet.

INKVIZÍTOR: Nővértársai nem emlékeznek bármiféle boldogságra. Noviciátusa éve alatt magányosnak látták és csak a könnyekre emlékeznek. Úgy gondolják, nem volt boldog apácalétében.

TERÉZ: Másféle boldogtalanság volt az. Novíciusként aggasztott, hogy olyanért hibáztattam magam, ami nem az én hibám volt. Gyakran bűnnek vettem azt, ami erény, és erénynek, ami vétség. A kolostor nem segített, hogy megkülönböztessem a kettőt.

INKVIZÍTOR: És az imádság? Az sem segített különbséget tenni?

TERÉZ: A Gonosz erősebb volt, mint az imáim. Mialatt én imádkoztam, ő hatalmas csapdát állított nekem.

INKVIZÍTOR: Arra gondolt, hogy egy ilyen hatalmas ellenséggel szemben a Megtestesülés falain kívül lehet barátokra? Vajon a Gonosz elleni küzdelem vezérelte önt, amikor a belépését követően nem sokkal a Béjar-hegységbeli Becedasba utazott, hogy kapcsolatba lépjen kuruzslókkal és egy olyan pappal, aki beszennyezte a szentséget?

TERÉZ: Istennek akartam bizonyítani az iránta érzett szeretetemet, de a gonosz kihasználta a buzgalmamat. Bár akkor még nem úgy szerettem az Urat, mint később, de már akkor is értettem: kevésre becsülni azt, ami múlandó, és nagyra, ami örökkévaló. Volt a Megtestesülés kolostorában egy...

Feláll, de az Inkvizítor int neki, hogy üljön vissza. Engedelmeskedik. Csend.

A Megtestesülésben volt egy nagybeteg apáca. Míg minden nővér félt a bajától, én irigyeltem türelmét. Istenhez imádkoztam, hogy adjon nekem is türelmet, és sújtson engem is azokkal a betegségekkel, amelyeket jónak lát. Én nem tartottam egy betegségtől sem, amennyiben azok az örök javak elnyerését szolgálták. Az Úr meghallgatott és olyan súlyos szívbajt adott, hogy már az életemért aggódtak. Mivel az orvosok nem találtak gyógyírt, apám Becedasba vitt, ahol híres kuruzslók éltek. Ott ismertem meg azt a papot, akit említett. Kezdetben azt gondoltam, hogy művelt ember. Sokat olvasott emberben sosem csalatkoztam, de rájöttem, hogy jobb a műveletlen, mint a félművelt ember. Önmagát is becsapta és engem is. Nem szándékosan tévesztett meg, hanem egyszerűen nem tudott többet. Én meg azt gondoltam, hogy igenis többet tud, és nekem kötelességem hinni neki.

INKVIZÍTOR: Isten előtt ez nem menti fel. Művelt, vagy sem, köztudott volt, hogy az az ember úgy misézett, hogy közben bűnben élt. Közismert volt becstelensége, ezért távol kellett volna tartania magát egy ilyen kétes társaságtól.

TERÉZ: Az az ember megkedvelt. Rajongásában ugyan nem volt rossz szándék, de oly túlzó volt, hogy azt nagyobb fenntartással kellett volna kezelnem. Ha nem lett volna szemem előtt Isten, súlyos bűn elkövetésére is adódott volna alkalom. Amikor el akartam távolodni tőle, folyton látni akart, és erénynek tűnt kedvesnek lenni azzal, aki velem is az volt.

INKVIZÍTOR: Átkozott minden olyan szokás, amely Isten törvénye ellen való. Tévedés arra a hibás következtetésre jutni, hogy erénynek vesszük – még ha azzal Isten akarata

ellen megyünk is – nem megszakítani egy efféle barátságot. Inkább légy hálátlan az egész világgal, minthogy csak egy kicsit is Istennel szemben. Csak Neki tartozunk hálával, még azért a jóért is, amit mások tesznek velünk. A bűnösnek nem tartozunk mással, mint határozottsággal. Duplán keménynek kell lennünk azzal, akinek bűne foltot ejt az Egyház hírnevén. Nincs nagyobb bűn a felszentelt személy bűnénél. Hogy is csodálkozzunk a világ hanyatlásán, amikor éppen azoknak nincsen lelkük, akiknek a legjobbaknak kellene lenniük, akiknek példát kellene mutatniuk? A világ megtisztítása az Egyház megtisztításánál kezdődik.

TERÉZ: Azt hittem, kötelességem mindent megtenni, hogy megmentsem, ha még maradt benne egy kis lélek.

INKVIZÍTOR: Egy nagyobb jóért sem lehet rosszat cselekedni, vagy annak a kockázatát vállalni.

TERÉZ: Megvallotta nekem, hogy az asszony, akivel élt, megbabonázta, varázslatokat végezve egy kis rézbálványon. Megmutatta nekem, a nyakában hordta, a nő iránti szeretetéből. Ahogy tudtam, megvilágosítottam lelkét, olyan volt, mintha az Úr használta volna a nyelvem igaz szólásra. Addig beszéltem hozzá, amíg oda nem adta az amulettet, amit én a folyóba hajítottam. Mintha álmából ébredt volna fel, egyszerre rádöbrent, mit tett éveken keresztül, és eltaszította magától a boszorkányt.

Csend.

INKVIZÍTOR: Maga hisz ezekben az amulettekben és a varázslatokban? Abban, hogy a földi dolgoknak lehet ereje a lélek felett? Nem megy ez szembe a szabad akarattal, amit az Úr hirdet?

TERÉZ: Nem állítom, hogy a varázslatok valóban hatottak volna. De amit láttam, azt láttam, és kötelességem elmondani. A nőknek, mivel nekik még a férfiaknál is tisztességesebbnek kell lenniük. De a férfiaknak is, hogy meneküljenek az olyan asszonyok elől, akik olyan ármányt keresnek, melyben a gonosz által mételezett szenvedély elvakítja a szemüket.

INKVIZÍTOR: Honnan tud ennyit Teréz a férfiakról és a nőkről? Honnan ismeri ennyire a férfiakat és a nőket, Teréz? Kényszerített valaha férfit, hogy az akaratát kövesse?

TERÉZ: Sosem. De csak azért, mert az Úr óv engem. Ha magamra hagyna, bűnbe esnék, épp úgy, ahogy a többi nő.

INKVIZÍTOR: Látom, milyen nagy veszélybe sodorta a lelkét azon a helyen, ahová testi gyógyulásért ment. És mennyire kevés pihenést engedett magának, legyengült állapota ellenére. Vagy talán mégsem volt olyan súlyos az állapota? Gyógyítói közül ketten is kételkedtek a betegsége súlyosságában.

TERÉZ: A betegségem oly súlyos volt, hogy még a testem retteg attól, hogy a lelkem emlékszik rá. Apám akárhány gyógyítót hívatott, mind lemondott rólam. Szívujom egyre erősebben gyötört. A fájdalom éles fogaival marcangolt belülről, úgy, hogy attól félttem, talán megvesztem. Torkom nem nyelt, még a víz sem ment le. Erőm teljesen elhagyott.

Kimerítettek a mindennapi hashajtások, és mély szomorúság fogott el. Az idegeim görcsbe rántottak olyan fájdalmakkal, hogy még álmomban sem leltem nyugalmat. Összegömbölyödve feküdtem, mozdulni sem tudtam, mintha halott lettem volna. A nyelvem szinte darabokban. A harapásoktól darabokban volt a nyelvem. Testem sebei és lelkem gyötrelmei között kértem apámat, hogy hívjon gyóntatót. Ő azonban azt hitte, a haláltól félek, és nem engedte. Túlságosan ragaszkodott a testemhez, s ezzel nagy kárt okozhatott volna nekem. Azon az éjszakán eszméletemet vesztettem és feladták rám az utolsó kenetet. Hallottam apám bánatát, amiért nem engedte, hogy meggyónjak. Hallottam a körülöttem állókat is: „Teréz haldoklik.” Imákat hallottam mindenfelől. Áldott legyen az Úr, aki még ezeket is meghallgatja. Már megásták a sírom, várva testemet és ha apám nem lép közbe, élve temetnek el. Amikor magamhoz tértem, szememen már viasz volt. Úgy tűnt, mintha az Úr feltámasztott volna – gondoltam reszketve. Könnyek között meggyóntam és sietve a Megtestesülés kolostorába vittem magam. Holtan vártak, de élve érkeztem meg. De a testem oly állapotban volt, mintha halott lettem volna. Csont és bőr lettem. Az érintést sem bírtam. Lepedőbe csavarva vittek. Így, ebben az állapotban hónapokig maradtam, majd nyomorékként még évekig. De békében éltem Isten akaratából, azt is elfogadva, hogy örökké ilyen állapotban hagy. Hálát adtam érte, amikor négykézláb már el tudtam kezdeni járni.

Csend.

INKVIZÍTOR: Sokan vannak a világon, akik a fájdalomhoz még magányt is kapnak, és nem jut nekik az a vigasz, amelyet ön a nővértársaitól kapott. Magát lepedőben vitték, mások kezét sem találják, amik vinnék őket. Sietve tért vissza a Megtestesülésbe. Akkor még otthonának érezte azt a helyet.

TERÉZ: Azt kívántam, hogy az legyen. Nagyon hamar rájöttem, hogy nem lehet az, és az Úr is tudta, és ezt a tudásomra is adta. Az a ház nem a tökéletességre épült. Nem kötelezik el magukat az igazi zárdai fegyelem mellett. A nővérek szabadon járnak-kelnek, és sokan jönnek be hozzájuk. Veszélyes egy olyan női kolostor, ahol ekkora a szabadság: az ilyen hely inkább lépcső a pokol felé a gyengéknek, nem pedig gyógyír a gyengeségeikre. Ha a szülők megfogadnák tanácsomat, inkább férjhez adnák lányukat szerény körülmények közé, mintsem hogy ilyen nyitott kolostorba küldjék őket. Vagy inkább maguk mellett tartanák gyermekeiket, mert ha romlottá akarnak válni, odahaza sokkal kevésbé tudják titkolni; a kolostorban annál könnyebben. Azért vonulnak a Megtestesülés kolostorába, hogy elforduljanak a világtól, de ott aztán ezernyi világba botlanak.

INKVIZÍTOR: Nem kellő szeretettel beszél a Megtestesülésről. Ha ott a szeretet és a törődés mellett olyasmit is talált, amin változtatni kellett volna, semmi sem akadályozta meg abban, hogy visszavonuljon a cellájába és imádságban éljen. De bármilyen súlyosnak látja is a hibákat, az soha nem lehet ok a szabályok megszegésére.

TERÉZ: Nagy árat fizethettem volna azért, mert egy nyitott kolostorban éltem. A szabadság – mivel gyarló voltam – a pokol felé vitt volna, ha az Úr nem ragad ki a kísértések közül. Egy nap, amikor egy bizonyos személlyel voltam éppen, egy sánta varangy jött felém – gyorsabban, mint ahogy az effélék jární szoktak, ráadásul nappal, amikor sosem jelennek meg. Így figyelmeztetett az Úr arra a barátságra, de én nem akartam megérteni a figyelmeztetést. Aztán amikor ismét ugyanannak a személynek a társaságában voltam, az Úr megjelent előttem, és a tudtomra adta, mennyire elszomorítja, hogy velem lát. Attól a pillanattól fogva nem is akartam többé a közelében lenni annak a személynek.

Az inkvizítor szólásra nyitja a száját, de elhallgat. Végül így szól:

INKVIZÍTOR: Nővértársai bizonyára már éhesek.

A tekintetével főzésre inti Terézt, aki engedelmeskedik.

Tehát az Úr nem csak beszél magához, hanem meg is jelenik ön előtt. Mondja csak, Teréz, az volt az első alkalom, hogy az Úr megjelent ön előtt?

TERÉZ: Az első alkalom egy éjszaka volt, amikor csak a kezeit láttam. A következő éjjelen az arcát is megmutatta.

Csend. Az inkvizítor a saját tenyerét nézi.

INKVIZÍTOR: Apránként jelent meg ön előtt. Miért nem egyből teljességében?

TERÉZ: A legyengült állapotomhoz igazodva látogatott meg, mert egyszerre annyi ragyogást még nem tudtam volna elviselni.

INKVIZÍTOR: Nem értem, miért kell annyi erőfeszítés ama csodálatos test észleléséhez.

TERÉZ: Olyan gyönyörű, hogy szépsége egyszerre félelmetes is; bár a világ minden gyönyörűségére sem cserélném el.

INKVIZÍTOR: És maga mit csinál, amikor látja az Urat?

TERÉZ: Kezdetben csak sírtam, de amint szólt hozzám, megszűnt minden félelmem. Most már meg sem kell szólalnia, hogy ne féljek.

INKVIZÍTOR: Maga előtt látja Krisztust. Milyen alakban?

Teréz tétoázik.

TERÉZ: Nem látom, hogy milyen alakot ölt. De azt érzem, hogy a jobbomon áll, és tanúja minden tettemnek.

INKVIZÍTOR: Nem értem, hogyan láthatja maga mellett, ha magát az alakját nem látja.

Teréz ismét tétoázik.

TERÉZ: A lélek szemeivel látom őt.

INKVIZÍTOR: Nem ismerek más szemet, mint a testét.

TERÉZ: Én a lelki szememmel sokkal tisztábban látom, mint a testi szememmel láthatnám.

INKVIZÍTOR: Tehát mint az álmokban.

TERÉZ: Nem álomról van szó.

INKVIZÍTOR: Honnan tudja, hogy Krisztus az, akit lát?

Teréz tétoavázik.

TERÉZ: Nem tudom, hogy miből tudom, de tudásomban biztos vagyok.

INKVIZÍTOR: Van időnk, Teréz. Keressen valamilyen hasonlatot, hogy megértsem azt, amit nem értek.

TERÉZ: Ehhez a látomáshoz nincs megfelelő hasonlat.

INKVIZÍTOR: Olyasmi ez, mint amikor egy vak vagy sötétben lévő ember nem látja azt, aki mellette áll, de érzi a jelenlétét?

TERÉZ: Nem teljesen, de van köztük némi hasonlóság. Nem hallok mozogni és nem is érintem meg. Csak a lélek érzi ezt a jelenlétet.

INKVIZÍTOR: A kijelölt gyóntatója mit szól mindehhez?

TERÉZ: Gyóntatóm fél attól, hogy meggyóntasson. Azt parancsolta, hogy amikor megjelenik előttem az Úr, mutassam fel előtte a feszületet, mert ha a Gonosz lenne az, akkor elmenekülne.

INKVIZÍTOR: Megtette, amit a gyóntatója parancsolt?

TERÉZ: Igen, könnyek között. Akár fel is darabolhattak volna, akkor sem hittem volna el, hogy a Gonosz áll előttem.

Úgy markolja meg a kést, mintha keresztet látna benne.

Miközben felmutattam előtte a feszületet, kértem, bocsásson meg. Először azt mondta, hogy engedelmeskedjek a gyóntatómnak, ám amikor az megtiltotta nekem az imádkozást, az Úr azt már zsarnokságnak ítélte. Hogy megbizonyosodjak róla, hogy Ő nem a Gonosz, kezemből kivette a keresztet, és amikor visszaadta, olyan drágakövekkel volt kirakva, hogy a gyémánt csak silány utánzat azokhoz képest. Láttam az Úr öt sebeit is.

INKVIZÍTOR: Keresztre feszítve jelent meg önnek? Láta a sebeit? A megkínzott testét? A vérét?

Teréz bólint.

És mit lett azzal a gyémántoknál is díszesebb drágaköves feszülettel?

Teréz tétovázik.

TERÉZ: Azt az Úr magával vitte.

INKVIZÍTOR: Ha néha emberek közt van, mások is látják, amit maga lát?

TERÉZ: Senki más nem látja, csak én.

Csend.

INKVIZÍTOR: „A képzelet az elme bolondja.” A maga újabb furcsa mondása: „A képzelet az elme bolondja.” Gyerekként szívesen olvasott lovagregényeket. Leánykorától kezdve nem veti meg a fantáziálást. Ezek az Úrral kapcsolatos látomásai is azok. Mint ahogy megannyi napjainkban létező szélhámos, ön is csak kitalálta ezeket, hogy erre építse cselekedeteit. Mint azok a csalók, akiket korábban már lelepleztem: azt hiszi, senki sem meri majd vitatni, amit tesz, ha úgy tűnteti fel, mintha Isten parancsa lenne.

Teréz tétovázik.

TERÉZ: Teljes képtelenség, hogy mindez képzelődés lenne. Olyan dolgok ezek, melyek sokkal magasabb szinten állnak annál, mint amit az emberi elme kitalálhatna. Már egyetlen keze szépsége felülmúlja minden képzeletünket, és a fantázia soha nem tudná megfesteni azt a fényt.

INKVIZÍTOR: Ha senki más, csak maga látja azt, amit lát és nem is tudja megmagyarázni, amit lát, akkor azt kell mondjam, hogy ez kitaláció. Színház az imája is, és színház a csend, amelybe imádság után merül.

TERÉZ: Isten ilyen mértékű erejét lehetetlen azzal megértetni, akivel ez nem történt még meg. A jelenések után a fejem zavart, a lelkem kimerült. Semmit nem bírok befogadni, és a lélek maga sem tudja, mit akar. Beszélni nem tudok, csak magamhoz ölelem a fájdalommat. Amikor párszor megpróbáltam elmagyarázni a történeteket, csak támadásokba ütköztem. Még az olyan emberek is, akikhez fel sem érek – mivel Isten nem ezen az úton vezeti őket – hallván engem, azt mondják, nincs bennem alázat, és hogy a Gonosz szállt meg, és ki akarják űzni belőlem.

INKVIZÍTOR: És ha én vagyok az, aki ezt mondja? Ha én mondom, hogy magában nem alázat van, hanem a Gonosz, aki elhitei önnel, hogy az Urat látja?

TERÉZ: Hinnem kellene önnek, ha azt mondaná, hogy ön nincs itt most előttem?

INKVIZÍTOR: Ha ez nem színjáték, se nem örület, akkor csak a Gonosz lehet.

TERÉZ: Ne higgyek abban, hogy olyan valakit láttam, aki ékszert adott kezembe a szeretetért cserébe, és gazdagnak láttatott, pedig szegény voltam? Ezeket az ékszereket meg is tudom mutatni, mert akik ismertek, látták, hogy mennyire megváltozott a lelkem. Isten annyira megváltoztatott, hogy már magamra sem ismerek. Ha a Gonosz akar megrontani, miért választana éppen olyan eszközt, amely a hatása ellen dolgozik: megszabadít gyengeségeimtől, és erényeket ad helyettük. Érzem, ahogy növekszik az Úr

iránti szeretetemet. Még alvás közben is imádkozok. Szinte szüntelen félelemmel tekintek rá. Mivel láttam, hová juthatok, az ő kezét keresem, hogy ne essek el. Mert az Úr már megmutatta nekem azt a helyet, amelyet a Gonosz bűneimhez mérten készített nekem.

INKVIZÍTOR: Miről beszél? Miféle ördögi hely ez?

Csend.

TERÉZ: Nem tudom, hogy szavakba tudom-e önteni, amit láttam. Még soha nem próbáltam. Egy éjjel...

Csend.

Egy éjjel, imádkozás közben a pokolban találtam magam. Nem értem, miként lehetséges, hogy ott, ahol nincs fény, mégis mindent látni... és amit látni lehet, az olyan gyötrelmes, hogy emberi szem nem bírja el. Bejárata egy szűk folyosó volt, a talaj mocskos és bűzös iszap, csúszó-mászók sokaságával. A végén egy mély üreg nyílik, ahol a falak összeszorítanak, mintha össze akarnának zúzni. A test kínjai – bármily súlyosakat is éltem át, olyanokat, amiket az orvosok szerint ember nem élhet túl – semmik ahhoz képest, amit ott éreztem. És mindezt még elviselhetlenebbé teszi, hogy ott nincs remény, és nincs vigasz; a többi lélek is vigasztalanul néz rád. Nincs fájdalom, ami ahhoz fogható volna, mint amikor a lélek szenved. Azt mondani, hogy a lélek kiszakad, kevés – mert maga a lélek szakad darabokra.

Csend.

INKVIZÍTOR: Nagyon őszintén volt, hogy megosztotta velem ezt a súlyos történetet. Viszonzásul egy olyan dolgot fedek fel ön előtt, amit még ezelőtt senki másnak nem mertem elmondani. Hét éve, minden éjjel, az imádság után hangokat hallok, melyek számomra ismeretlen nyelveken szólnak hozzám. Bár nem értem a hangokat, engedelmeskedek nekik. Azt parancsolják, hogy kövessem őket az erdőn át egy tisztásra, ahol egy kis kápolna áll. Ám amikor belépek abba, nem a szentséget, hanem egy könyvtárat találok, tele könyvekkel. Kézbe véve őket, látom, hogy nem ábécé sorrendbe vannak rendezve, hanem a Jótól a Rosszig. Az első könyv a Biblia, az utolsó egy fekete lapokkal teli kötet, mely lángol, de nem ég el. Ahhoz a könyvhöz vezetnek azok a hangok, melyek odáig elvezettek, és egy hangként mondják: „Olvasd és engedelmeskedj!”

Csend.

Szavak. Melyeket az imént hallott, pusztán szavak. Összeraktam három álmomat néhány képzelgéssel, úgy, ahogy az ember hagymát, lencsét és két darab szalonnát kever össze. Legközelebb még jobb lesz, még jobban elő fogom készíteni a történetem. Segítségemre

lesznek azok a könyvek is, amelyek a pokolbéli szenvedéseket írják le. Ön is ismeri ezeket a könyveket.

TERÉZ: Amit korábban olvastam, semmi ahhoz képest, amit átéltem; úgy mint a rajz sem hasonlítható a valósághoz.

INKVIZÍTOR: Amiről nem lehet beszélni, arról jobb hallgatni. A szavak még az árnyékai sem lehetnek azoknak a dolgoknak. Ha a nyelv képes volna igazat mondani a mennyről vagy a poklóról, darabjaira törne. Nem beszélhetünk arról az egyetlenről, ami igazán számít. Legalábbis ezen a nyelven nem. A nyelv határáig szeretnénk jutni, onnan pedig át kell lépni, és úgy beszélni a másik oldalról. Ám a másik oldalon számunkra csupán a csend létezik.

Csend.

Miért akarná az Úr, hogy lássuk a halált még azelőtt, hogy elérne minket? Miért mutatná meg előre a büntetést?

TERÉZ: Nem büntetés volt, hanem kegyelem. Mert saját szememmel láthattam, milyen borzalomtól ment meg az irgalma, és így megtanította, hogy ne féljek ebben az életben. Erőt adott, hogy lelkeket akarjak megmenteni, és egyetlen lélekért is akár többször meghalnék. Ha egy test szenvedését látjuk, természetünk együttérzésre indít. De ha egy lelket lát az ember a végső gyötrelemben, melyik szív nem rendül meg? Az itteni szenvedés az étellel véget ér. A túlvilági soha. A látomás nyugalansággal töltötte el a lelkemet. Isten miatti nyugalansággal, aki felforgatta a szívemet. Nyugalansággal, amely arra ösztökélt, hogy viszonzni próbáljam azt a szeretetet, amelyet tőle kaptam.

INKVIZÍTOR: És mivel nem volt elég a Megtestesülés kolostora, hogy csillapítsa nyugalanságát, megnyitotta ezt a házat, amivel összezavarta a nővértársait is. Ellenséges velük, azt mondják, sértegeti őket. Most már látják: soha nem szerette igazán őket. Pedig ők nem is azt követelik, hogy vessem magát a kolostor börtönébe. Csupán azt kérdezik: Ha Teréz nem tartotta meg ennek a háznak a reguláját, hogy fogja azt megtartani egy szigorúbb kolostorban? Talán jobbnak hiszi magát náluk, akik itt élünk? Vagy mindent csak a hírnévért tesz?

TERÉZ: Azok, akik azt kérik öntől, hogy vessen tömlöcbe, nem ismernek engem. A börtönben én boldog lennék, hogy nem kell ennyi zajt és embert elviselnem. Belefáradtam az állandó jövés-menésbe. Irigylem azokat, akik a sivatagban élnek. Azok pedig, akik azt mondják, hogy hírnévre vágyom, ártatlanul ítélnék el. De van, amiben igazuk van. Abban, hogy sokuknál gyarlóbb vagyok és hogy nem biztos, hogy képes leszek egy szigorúbb rendházban élni.

INKVIZÍTOR: És abban is igaza van mindenkinek, hogy megbotránkoztatja a népet. Nem hallja a zúgólódást, amely egyre hangosabb? Mióta híre ment, a városban csak arról beszélnek, hogy a Megtestesülés apácái – a tartományfőnök tudta nélkül – új házat alapítottak. Tudja meg: ebben a pillanatban is együtt tanácskozik a káptalan, a főbíró és a városi tanács, és egyhangúan követelik, hogy tiltsák be ezt a házat és vegyék el tőle az

Oltáriszentséget. Összehívták a rendeket is, mindegyikből két jogtudóst. Elhívták Szent Tamás és a Kármel hegyi Miasszonyunk kolostorok priorjait, a Szentlélek és a Régi Nagyboldogasszony apátjait, a Jézus Neve rendház rektorát, továbbá Diego de Bracamonte és don Pedro del Peso nagyurakat, hogy minden rend képviselve legyen. Akik nem ítélik el önt, azok is hallgatnak – egyetlen ember sem akad, aki védelmére kelne. A város úgy határozott, hogy feljeleníti önt a Királyi Tanácsnál, és már úton is van az ügye Madrid felé. Ám én nem fogok Madrid döntésére várni. Tudom, hogy ez az én ügyem, és hogy komoly ügyről van szó. Évek óta vártam erre a pillanatra. Azzal a szándékkal tettem be ide a lábam, hogy megbüntessem. Semmi, amit hallottam, nem tántorít el ettől – épp ellenkezőleg, csak megerősít benne. Tudom, ki ön, Teréz, és hogy milyen urat szolgál. Tudom – ahogy ön is tudja –, hogy másokat nem tud megjavítani az, akinek a saját lelke is tele van hibával. Tudom, hogy nem Isten szeretete vezérelte a zárdába, és hogy Isten szeretete nélkül viselte a habitust, mint ahogy ezt a házat sem Istennek építette. Miután végighallgattam önt, tudom: ezt a házat nem lehet megtúrni, és nem engedhetem, hogy az ön lelke más lelkeket is megfertőzzön. Most, miután meghallgattam, csak azon gondolkodom, vajon leromboljam ezt a házat, vagy inkább felégessem; száműzzem önt, vagy halálra ítélem? De még lehetek irgalmas. Ha jámboran, megbánást gyakorolva visszatér a Megtestesülés kolostorába.

Csend.

TERÉZ: Nem szeretném, hogy ön ellenem forduljon, de az igazságról nem mondhatok le csak azért, hogy a kegyeit keressem. Ellenzem, hogy ok nélkül szomorúságot okozzunk, de az ellenségeskedéstől nem félek. Nem akarok mindenkinek megfelelni, csak Neki, mert egyedül Neki tartozom engedelmességgel. Tisztában vagyok azzal, hogy mindazok az emberek, akiket említett – és még sokkan mások – mind ellenünk fordultak. Félelmetes, mekkora erőt mozgósítottak néhány szegény nő ellen. Ha mi, gyenge nők kárt okoznánk, az csak ránk hullana vissza, nem pedig a városra. De mivel az Úr nem hagy magunkra minket, Francisco de Salcedo lovag, nagy küzdelmek árán szót emelt értünk a Királyi Tanács előtt. Aranda atya egyenesen a királyi udvarba ment, hogy ügyünket védje, még annak ellenére is, hogy tönkre akarják tenni ezért. Daza atya, aki az Oltáriszentséget hozta, folytonos meghurcoltatásnak van kitéve. Fáj a szívem azokért, akik védelmünkre kelnek, és üldöztetést szenvednek. Amin mi magunknak keresztül kell mennünk, azt nem bánom. Ha arra gondolok, milyen ítéletet szenvedett el az Úr, a mi szenvedésünk semmi ahhoz képest. Azt gondolom, hogy minél inkább Őt kell szolgáljunk ebben a házban, ha már a Gonosz ilyen nagy igyekezettel próbálja megakadályozni, hogy létrejöjjön. Szent Bertalan napján azok a nővérek vonultak be velem együtt, akikről beszélt. Szentlélekről nevezett Antonia tizenhétezer maravedít, Mindenszentekről nevezett Úrsula pedig háromszáz dukátot adományozott. Négy szegény árváról is gondoskodtunk, mivel nálunk, a Szent József rendházban hozomány nélkül fogadunk mindenkit, az imádság az egyetlen vágyunk. Minden teljesen jogszerűen történt. Daza atya a püspök tudtával adta rájuk a

habitust. Amikor a városban elterjedt a hírünk, a tartományfőnök, hogy a botránynak elejét vegye, utasított, térjek vissza a Megtestesülésbe. Indulás előtt imádkozni akartam a nővéreimmel. Az imádság közben úgy éreztem, ragyogó ruhába öltöztetnek bennünket, de nem láttam, ki teszi. A Szűzanya volt az, nagyon fiatalon, káprázatosan ragyogott, és fehér köpenye alatt mindannyiunkat oltalmazott. Megfogta a kezemet. Amikor láttam, hogy az angyalok hadával a mennybe emelkedik, nagyon magányos maradtam, de ugyanakkor elhatároztam, hogy egészen Istennek fogom szentelni magam. A Megtestesülés kolostora felé menet azt hittem, hogy sosem fogok visszatérni abba a házba. A tartományfőnök keményen megfeddett. Nem bántott különösebben, bár úgy tettem mintha megviselt volna, hogy ne tűnjön úgy, mintha szidalmi süket fülekre találtak volna. Aztán megparancsolta, hogy adjak magyarázatot a tettemre a nővérek előtt, és én nagy nyugalommal elmondtam mindent. A tartományfőnök, ugyan egyetlen szót sem szólt a védelmemben, de okot sem talált arra, hogy elítéljen. Nem tudván, mitévő legyen, visszaküldött ide, hogy itt várjak sorsomra. Három napja imádkozok, várva sorsomat. Miután értesültem arról, hogy megérkezett a városba, azt mondtam az Úrnak: „Ez a ház nem a miénk, Neked emeltük”, és kértem a nővéreket, hogy imádkozzanak. Imádságukkal többet tudnak tenni, mint én a tárgyalásokkal. Évek óta várok erre a pillanatra. Amikor megláttam önt, először ellenérzést éreztem. Ám hamar rájöttem, hogy ön képes megérteni engem. Tudom, hogy Istentől kapott adottsága van arra, hogy más lelkeket megértse. Bár a tartományfőnök nem akart ellenünk tenni, nem volt bátorsága engedélyt adni arra, hogy itt, a Szent József kolostorban élhessünk. Ön azonban meg tudja ezt nekünk adni. Ezt kérem Öntől számomra és nővértársaim számára. Ugyanezt kérem azoknak a nővéreknek is a Megtestesülés kolostorából, akik csatlakozni szeretnének hozzánk. Másfelől, meg is büntethet minket. Száműzetéssel vagy halállal is sújthat minket. De ami megtörtént, azt nem lehet eltörölni, mert az Úr nem akarja.

Tovább vágja a hagymát. Az Inkvizítor kiragadja a kezéből a kést és a földre hajítja.

INKVIZÍTOR: Összekeveri az Úr akaratát saját hiúságával. Azzal kérkedik, hogy érte szenved, miközben azzal bántja Őt, hogy ellenszegül saját rendjének.

TERÉZ: Rendemmel szemben nem vétettem semmiben. Inkább arra törekszem, hogy szolgáljam, meghalni is kész lennék érte.

INKVIZÍTOR: Nem vétek tartományfőnökével szemben alattvalójaként megtagadni az engedelmisséget?

TERÉZ: Az Úr megmutatta nekem, hogy helyénvaló ezt tenni.

INKVIZÍTOR: Tehát azt állítja, hogy az Úr parancsolta, hogy ne kövesse a rend szabályait?

TERÉZ: Épp az ellenkezőjét állítom. Látva azt, hogy mennyit tesz értem az Úr, megkérdeztem: „Mit tehetek én érted, Uram?” Ő így felelt: „A lehető legtökéletesebben tartsd meg a regulát.” Ám amikor beláttam, hogy ez egy nyitott házban lehetetlen, arra gondoltam: talán néhányan külön válhatnak, és alapíthatnánk egy másik kolostort. Hogy

próbára tegyem magam, azt kérdeztem magamtól: „Ki sugallja ezt neked, Teréz? Nem megfelelő neked a cellád? Elhagynád ezt a kényelmes házat egy olyanért, ahol tán enni sem lenne mit? Elhagynád barátnőidet úgy, hogy tán az új társakat nem kedvelnéd? Nem lehetetlen vágyakat kergetsz, ahelyett, hogy az Urat azzal szolgáljad, amid van? Ám az Úr csak tovább erősítette bennem az új ház iránti vágyat, és így elkezdtem tervemet másokkal is megosztani. Guiomar asszony volt az első, aki ugyanerre vágyott. Özvegyasszony volt, és megígérte, hogy birtokának jövedelméből támogatni fog minket. Mások is ígérték, hogy adnak, amennyit tudnak. Egy kis létszámú rendházat kívántunk felépíteni. Egy zárdát tizenkét nővér és a házfőnöknő számára.

INKVIZÍTOR: Tizenkettő. Se több, se kevesebb. Tizenkettő. Komoly merészségre vall ez. Ahogy az is, hogy a házat Szent Józsefnek nevezték el.

TERÉZ: Az Úr parancsolta ezt.

INKVIZÍTOR: Ha a Karmeliták tökéletessége volt az, amit kerestél, miért nem beszélt erről nyíltan tartományfőnökével? Miért bújt mások mögé? Mások mentek Ön helyett kérni az előljárót, hogy fogadja el az új kolostort. Arra gondolt netán, hogy nem fog beleegyezni, ha megtudja, hogy ön áll a kérés mögött? Jól gondolta: először beleegyezett, ám megtudva, hogy ön áll a háttérben, megváltoztatta döntését.

TERÉZ: Meggondolta magát, mert látva buzgóságunkat, képtelenség volt rosszat mondani ránk, vagy kigúnyolni minket. Inkább meggondolta magát, hogy ne kelljen szembeszállnia annyi emberrel. Ám az Úr erőt adott, hogy mindenkivel felvegyem a harcot. „Számos üldöztetésben lesz részed, Teréz. Így fogod megtapasztalni, miken mentek keresztül a szentek, akik a regulát megalkották.” „Miért kérsz tőlem lehetetlent? Nem látod tán, hogy semmim sincs ehhez?” „Nem lesz hiányod semmiben, Teréz. Vezetni foglak.”

INKVIZÍTOR: Ha valóban a Magasságos segítette útján, miért kért segítséget alacsonyabb helyeken? Miért fordultak más rendekhez, ahelyett, hogy a saját rendjükben bíztak volna?

TERÉZ: Hogy biztos legyek abban, hogy helyesen cselekszem, a domonkosok véleményét kértem, hisz a város legbölcsebb emberei hírében állnak. Feladtam volna utamat, ha ők azt mondják, hogy a karmelitákat jobban szolgáljam, ha a Megtestesülésben maradok.

INKVIZÍTOR: Ezen bölcs férfiaknak mindenről, még a látomásairól is beszámolt?

TERÉZ: Csak a természetes indokokat mondtam el, amelyek vezéreltek, mert azt akartam, hogy kizárólag ezek alapján ítéljenek meg.

INKVIZÍTOR: Nem lehet, hogy kételkedett látomásaiban, hogy azok, amik nem látszanak netán csak illúziók?

TERÉZ: Nem.

INKVIZÍTOR: Nem szólt a tartományfőnökének a domonkosokkal való találkozásáról. Hónapok teltek el úgy, hogy nem beszélt terveiről, megbánást hitetve el mindenkivel. Eközben azonban támogatást kerestél ügyéhez.

TERÉZ: Az Úr azt mondta, hogy helyén valóbb hallgatni.

INKVIZÍTOR: Még a gyóntatóját is megtévesztette.

TERÉZ: A gyóntatóm nem értette a lelkemet.

INKVIZÍTOR: Engedélyt kért tőle, hogy elmenjen egy sógorát ápolni, amikor valójában helyet keresett új rendjének. Hogy még jobban álcázza tettét, a sógora vásárolta meg a házat. Mivel elégségesnek tűnt tervéhez, össze tudta gyűjteni rá a pénzt, megvette a házat és kialakította benne a rendet. Valóban kolostor formája van, bár elég kicsinek tűnik ahhoz. Ön is úgy véli, hogy csak azok tudnak imádkozni, aki szűkölködnek?

TERÉZ: Láttam nagyobb házakat is, és sajnáltam, hogy nincs elég pénzem, hogy olyat vegyek. Ám Ő így szólt hozzám: „Az emberi kapzsiság miatt érzed úgy a földi létben, hogy mindig hiányzik valami”. Amikor beléptem ebbe a kis házba, elképzeltem mindent, és egy tökéletes kolostort láttam magam előtt, így már nem is próbáltam más helyet keresni. Az, ami van, még sok is, ha tudjuk, hogyan osszuk meg. Ahogy a régi regula is tartja: „Egyik testvér se birtokoljon semmit, minden közös legyen, és az Úr ajándékaiból mindenki szüksége szerint kapjon”.

INKVIZÍTOR: Ki tanította meg Önnel ennyire a regulát?

TERÉZ: Egy másik nővér a rendünkből. Meséltek neki rólam, és mérföldeket tett meg, hogy beszélhessen velem. Tőle tudom, hogy a Karmelita rend – mielőtt lazítottak volna a szabályzaton – azt tanította, hogy senkinek ne legyen saját vagyona.

INKVIZÍTOR: Senki nem gátolná abban, hogy olyan szegénységben éljen a Megtestesülés kolostorában, amilyenben csak akar. Miért kellene, hogy mások ugyanúgy nélkülözzenek, mint ön?

TERÉZ: A velem tartó nővértársaim sem kívánják a gazdagságot. Itt mindannyian ismerjük a vagyonnal járó veszélyt és a szegénységben rejlő gazdagságot. Ebben a házban a kereszt szegénységének kell uralkodnia. Alamizsnából fogjuk eltartani magunkat.

INKVIZÍTOR: Háborút akar a sarutlanok és a sarusok között? Háborút a karmelitán belül? Háborút szít az egyházon belül sarutlanok és a sarusok között? Háborút a világban sarutlanok és a sarusok között?

TERÉZ: A kolostor, az egyház és a világ, mind az egyenlőek otthona kell, hogy legyen, ahogyan a kereszttség is egyenlővé tesz minket. A Megtestesülésben vannak olyan apácák, akik pénzért nagyobb cellát, szolgálókat, sőt akár rabszolgákat is kapnak. Azok az úrnők tanítottak meg arra, hogy milyen keveset ér a fényűző élet. Hazug az a világ, amely úrnak hívja azt, aki ezernyi dolog rabja. A Szent József kolostorban nem lesznek úrnők. „A fazekak között is ott jár Isten”, azt is jelenti, hogy mindenki erejéhez mérten fog dolgozni. Az öröm, amelyben itt élünk, bizonyítja, hogy ez az út a helyes. Aki pedig ezt túl szigorúnak találja, keressen lelkéhez jobban illő kolostort. Nem én, hanem az Úr választja ki azokat a lelkeket, akiket idehoz. Akit a világ hiúságából idevezet, azt kétszer akkora boldogságban részesít itt. A fiatalnak tudást ad ahhoz, hogy ne vágyódjon másra. Az idősnak erőt, hogy bírja azt, amit mindenki. Nem hiányzik nekünk semmi és senki. Nem saját nyelvünkön, hanem Isten nyelvén beszélünk, és nem értjük és minket sem ért az, aki nem ezt a nyelvet beszéli.

INKVIZÍTOR: Nem tanították meg arra, hogy fontolja meg szavait, mielőtt kimondja őket? Szavai úgy hangzanak, mint valami utópia, valami női köztársaság, egy őrülség.

Vigyázzon, mert ezekkel a szavakkal nem csupán eme ház ítéltetik el. Az élete és a követői élete a tét.

TERÉZ: Életünkkel csak azt kívánjuk, hogy az Úr mondja meg, mire áldozzuk azt. Minden a mienk, ha mindent elveszítünk érte.

INKVIZÍTOR: „Minden a mienk, ha mindent elveszítünk érte.” Kedveli a paradoxonokat, mint ahogy azok is, akik kiforgatják a szavakat. Írásai tele vannak ellentmondásokkal és rejtett képekkel. „Az elme bolondja”, „A belső várkastély.” Ám nekem jó a szimatom, arra neveltek, hogy meg tudjam különböztetni a szavak mögött rejtőzködő ellenséget a baráttól. A szavai, amelyek többet rejtenek, mint amennyit mondanak, engem nem fognak megtéveszteni. Kétségkívül a Gonosz diktálja ezeket, lévén, hogy minden asszonyi mértékletességet túllépnek.

TERÉZ: A legapróbb dolgot is, amit mi nők teszünk, túlzásnak ítélik. Nincs olyan női tett, amelyet ne érne valamilyen gyanú. „Női ostobaság” – vágják rá rögtön. Sarokba szorít minket a világ, láncrea vert pillangók vagyunk. Ám az Úr műveletlen leányból bölcsőbbet farag, mint a legműveltebb püspök. Bár nem adnak nekünk szabadságot, hogy hangosan szóljunk, igazságainkat nem hagyjuk elhallgattatni, még ha halkan is kell kimondanunk.

INKVIZÍTOR: Bár oly sokat olvasott, azt mégsem olvasta, hogy Pál apostol azt hirdette, hogy a nők ne tanítsanak?

TERÉZ: Jézus nem vetett meg bennünket, amikor még a földön járt. Jóindulattal volt irántunk.

INKVIZÍTOR: Elzártágban nem lehet nehéz egy erős nőnek irányítani tizenkét gyengét, akik nem értenek más nyelvet. Az elzártág azt jelenti, hogy senki nem lát és hall kívülről. Milyen szavak hangzanak el e falak között? Milyen szavakat olvasnak? Nem engedem, hogy ez a kis ház egy nagy szakadás kiindulópontjává váljon. Jól tudom, hogy a misztikum csak a felforgatás álcája. Gyakran spiritualitásnak hívják azt, ami valójában zűrzavar.

TERÉZ: Néha pedig éppen a zűrzavart hívják spiritualitásnak.

Az Inkvizítor néhány kézzel írt papírt vesz elő.

INKVIZÍTOR: Egyházi emberek szokásává vált elrejtteni írományokat arra az esetre, ha vizsgálatra kerülne sor.

TERÉZ: Nekem ez nem szokásom.

Az Inkvizítor Teréz elé rakja a papírokat.

INKVIZÍTOR: Ön írta ezeket a sorokat?

TERÉZ: Tudja, hogy igen.

INKVIZÍTOR: *(olvassa)* „A belső ima: egyedül lenni azzal, aki szeret minket.” Egy könyv a belső imáról, ez az, amit készít? Ez az új kolostor útmutatója? Ez a reformjuk kézikönyve?

TERÉZ: E sorokat egy nővér számára írtam, aki elvesztette a hitet, amely miatt habitust öltött magára.

INKVIZÍTOR: Nem lett volna elég beszélni vele? Nagyon szeret írni is.

TERÉZ: Írok, amíg kezem elbírja a pennát.

INKVIZÍTOR: Megmutatja az írásait a gyóntatójának? Vagy már nincs is szüksége gyóntatóra?

TERÉZ: Írásaimat megmutatom gyóntatómnak, mert kötelességem így tenni.

INKVIZÍTOR: És mit mond ő az írásaidról?

TERÉZ: Nincs olyan írás, melyet megjegyzések és kihúzások nélkül adna vissza. Nagy keresztekkel teljes bekezdéseket húz ki.

INKVIZÍTOR: Bartolomé de Carranza a belső imáról és az Istennel való közvetlen kapcsolatról prédikált. Időt és fáradságot nem kímélve lefordította a Bibliát hétköznapi nyelvre, hogy azt a nők is el tudják olvasni. Az ügye akkora visszhangot váltott ki, hogy abból valami bizonyára önhöz is elért. Az sem védte meg, hogy Toledo püspöke volt. Ahogy Agustín Cazallát sem az, hogy a király gyóntatója volt. Ők sem félték a haláltól addig, amíg azt közel nem érezték magukhoz.

TERÉZ: Elért idáig ezen ügyek híre. Néhányan figyelmeztettek, hogy mostanság nehéz idők járnak, és hogy engem is perbe foghatnak, inkvizítorok elé citálhatnak. Csak nevetni tudok azon, hogy engem inkvizítorokkal riogatnak. Igen rossz lenne lelkemnek, ha abban bármi olyan lakozna, ami miatt félnem kellene az inkvizítoroktól. Ha bármi félni valóm volna, én magam keresném fel őket.

INKVIZÍTOR: Jó az emlékezetem, Teréz. Emlékszem minden vádlott ügyére, mindegyikre. Egy bizonyos Juan Sánchez nevű vádlottra is, akit eretnekséggel és hitehagyással vádoltak. Arra ítélték, hogy hét pénteken viseljen vezeklő talárt. Máig emlékeznek rá, ahogy Toledo utcáit járta a sárga csuklyában. Toledóból Ávilába költözött, ahol nemesi címet vásárolt magának, és megváltoztatta a nevét. Megvált a Sánchez névtől és a második vezetékneve, a Cepeda mellé álcázásképp felvette az Ahumada nevet, anyja születés kori nevét, aki valóban régi keresztény családból származott.

TERÉZ: Nem ismertem ezt a nagyapámat. Az 1507-es pestisjárvány vitte el. Azt mondják, hogy keresztényként halt meg, ahogy élt.

INKVIZÍTOR: Annak a testvérének, aki sokat olvasott, a könyvei között ott volt Francisco de Osuna *Lelki ábécéje* is?

Teréz: Nem hiszem.

INKVIZÍTOR: A hamis keresztények széles körben olvassák ezt a művet.

Elővesz egy példányt.

Apja házában találtam.

Elővesz egy listát.

Mondja, Teréz. Akkoriban, vagy később olvasta-e ezek közül bármelyiket?

Teréz végignézi a listát.

TERÉZ: Némelyiket olvastam. A többire nem mondhatom biztosan, hogy soha nem nyitottam ki, ha éppen ott voltak a közelemben. A könyvekben találtam meg azt a vigaszt, amit az emberek nem tudnak megadni. Mindig vágyom a könyvekre és arra, hogy legyen elég időm az olvasásra, és félek könyv nélkül menni az imára. Lelkem úgy lép az imádságba, mintha seregnyi ellenséggel kellene megküzdenie, de ha van nálam könyv, úgy érzem, biztonságban vagyok. A könyv pajzs, amely tompítja a gondolatok ütéseit. Ha könyvben hiányt szenvedek, úgy érzem, lelkem romokban van, gondolataim elvesznek, de a könyv összegyűjti és felemeli őket. Ha van nálam könyv, nincs szükségem másra. Kinyitom és az olvasás imádsággá alakul át. Az Úr megígérte: „Élő könyvet adok neked”. Ő velem együtt olvas.

INKVIZÍTOR: A Gonosz is szeret olvasni, méghozzá társaságban.

TERÉZ: Velem soha.

Csend. Az Inkvizítor saját tenyerét nézi. Megfogja Teréz kezét.

INKVIZÍTOR: Ha most a testvéreivel együtt visszatérnek a Megtestesülés kolostorába, elintézem, hogy fogadják Önöket, és hogy amit tett, feledésbe merüljön.

TERÉZ: Ami megtörtént, azt nem szabad elfelejteni. Megőrzi majd emlékezetükben a fiatalabb nővérek, és továbbadják azoknak, akik utánuk jönnek, hogy tudják, mit vitt véghez az Isten egy ilyen egyszerű lényen keresztül, mint én. Súlyos bünt követ el, és megkapja érte a büntetését az, aki megbontja ennek a tökéletességnek az építményét, amelynek alapjait itt raktuk le. A Gonosz ugyanis apró hibákon keresztül akkorára tágítja a réseket, hogy végül a legnagyobbak is beférnek rajtuk. A városnak sem szabad elfelejtenie. Hamarosan tisztelettel tekintenek majd e házra, és akik ma ellenünk fordulnak, be fogják látni, hogy ez Isten műve. Ha Ő megengedi, itt fogom leélni hátralévő napjaimat. Csakis ezt kívánom: kettesben Vele lenni. Ám ha Ő úgy parancsolja, több házat is fogok alapítani, és akár a világ végére is elmegyek. Utamon találkozok majd hideggel és meleggel, de Ő végig mellettem lesz. Gyenge nő vagyok, de Ő erőt ad nekem. A világ legyen bármilyen nagy, semmiség lesz számomra, ha Ő parancsolja, hogy bejárjam. Sosem leszek teljesen egészséges, de Ő mindig adni fog elegendő erőt. Olykor majd panaszkodom, és megkérdem tőle, hogyan kívánhat tőlem olyat, amit nem bírok. A válasza azonban mindig elfeledteti velem önmagamat.

Csend. Az Inkvizítor saját tenyerére tekint, majd kezével befedi szemét, és imába mélyül. Csend. Befejezi az imát.

INKVIZÍTOR: Soha nem kételkedik, Teréz? Tudom, hogy vannak kételyei. Minden pillanatban kételkedik. És a kétely annyira erős, hogy fájdalommal tölti el. Mennyi szomorúság rejlik e mosoly mögött. Mennyi félelem rejlik az életében, ebben a halál utáni sóvárgásban. Mennyi félelem ettől a testtől, melyet be akar zárni és halotti ruhába kíván

öltöztetni. A világtól és önmagától való hatalmas félelem bújik meg eme Isten-vágy mögött. Abban a vágyban, hogy Isten minden pillanatban szóljon önhöz. Az én Istenem távoli és csendes, de esküszöm, nem irigylem magát. Kérdezze meg, ki vagyok és én tudni fogom a választ. Ön azonban nem tudja, ki maga, Teréz. Nincs is szüksége semmiféle büntetésre, mivel sosem hagyta el a poklot. Gondoskodom róla, hogy más büntetés ne érje. Ami pedig ezt a házat illeti: el fogom érni, hogy ne zárják be. Tudom, hogy akik ma ön mellett állnak, mindegyikük el fog öntől távolodni. Magára hagyják majd, egyedül ezzel a kicsiny Istenével. Egyedül fog meghalni.

Indulni készül, de Teréz hangja visszatartja.

TERÉZ: Ön azt mondja, hogy kételkedem. Hogy minden pillanatban kétségek gyötörnek. Ha erre a házra tekintek, örömmel tölt el, hogy örömet tudtam szerezni Neki. Nem amiatt, hogy én tettem – hiszen az Ő ereje nélkül semmit sem tehetnék –, hanem mert ajándéknak érzem, hogy eszközül használt. Persze hamarosan meglátogat majd a Gonosz, hogy összezavarjon. Azt mondja majd, nevetve, hogy az egész csupán az ő cselszövése volt, hogy elrabolja a lelkemet. Évek imádságát fújja el ellenségem egyetlen lehelettel. Hítem meginnog és védtelenül állok a Gonosz ütéseivel szemben, lelkem pedig a legmélyebb sötétségekbe ereszkedik. Ilyen nyomorúságos ez az élet. Változás nélkül nincs öröm. Egyik pillanatban nem cserélnék senkivel, a következőben pedig nem tudom, mihez kezdjek magammal. És az egyetlen, aki segíthetne, éppen akkor rejtőzött el előlem. Isten elbújt, hogy a lélek ne láthassa. Hol vagy? – kérdezem kiáltva. Miért hagyta el engem? Vagy netán mindig is egyedül voltam? Ki vagyok én, ha mindig is egyedül voltam? Kételkedem, igen, és olyan fájdalommal, hogy néha azt gondolom: talán maga az Úr akarja, hogy megismerjem az élet undorát, hogy ha majd másvalakit látok ugyanebben a szakadékban, segíteni tudjak neki. Kételkedem, igen, minden pillanatban kételkedem. De a jó angyal mindig erősebb a gonosznál. Az Úr angyala mindig győzedelmeskedik. Látom is őt a bal oldalamon, kicsi, arca mintha égne. Kezében egy tüzes dárda, amelyet szívembe döf. Fájdalmam akkora, hogy felnyögök. Lelki fájdalom ez, de az egész test megremeg tőle. Olyan erős kín, mintha kettévágná a testet. És a nyelv darabokra hullik, nem is tud már szavakat formálni. Csupán sóhajtás tör fel belőle, mert többre nem képes. Nagy szenvedés ez, de olyan édes, hogy nincs gyönyör a világon, amely nagyobb örömet adhatna. Isten úgy szorítja ölelésébe a lelket, hogy az soha nem akar kiszabadulni. Aki abba az ölelésbe esik foglyul, akit szeret, az örömmel beleegyezik a fogságba. És már nem is kíván mást, csak a halált, mert csak abban élheti át teljesen ezt a jót. A szó sem tud annyi szeretetet kifejezni. Mert, mint a túl erősen égő tűz, a szavak sem tudják megállítani a lángokat. A lélek szárnyra kap, mert eszelős boldogságában, Istent se látva, örültségeket hord össze-vissza. A nyelv darabokra hullik, és a szeretet az, ami beszél. De erről senki sem beszélhet. Jobb nem is mondani többet.

Csend. Teréz bagymát vág. Az inkvizítor távozik.

PÁLYAMUNKÁK

ZASKÓ JOHANNA
PESO

Mis manos pesan unas toneladas,
caen como martillos en mis muslos de hormigón
mientras intento meditar en movimiento.

Mi estómago también está pesado
pero solo las piedras parecen caer bien.
Y pesada es mi cabeza, golpea como una bola de hierro
en las profundidades cuando la pierdo en la ingravidez.

No existe una fuerza bendita
que mantenga unidas mis partes.

O sí.

Pero solo me atrevo a creer en Dios. ¿Es esa religión?

Soy el último entre los primeros,
siempre corro en una cinta de correr
y no llego a ninguna parte.

Al menos tengo otra cadena que me pesa en el cuello
y con la cual no construiré un barco.

CAMILA ROMÁN-NIÑO
CATARSIS DE IDENTIDAD ENTRE EL FUEGO Y LA DANZA

Como colombiana, siempre he entendido la cultura no como algo que se guarda en vitrinas, sino como algo que se vive, se baila y se suda en la calle. Al acercarme a la cultura catalana para este ensayo, me sorprendió encontrar que, detrás de su aparente formalidad europea, existe una pulsión festiva vibrante que resuena profundamente con mi propia identidad. Por eso he decidido comparar a dos gigantes del folclore: la tradición catalana de los Gegants y el Correfoc, frente al colosal Carnaval de Barranquilla. Con esto dicho, me interesa demostrar que, aunque nos separen un océano y formas distintas de expresarnos, ambas culturas utilizamos la fiesta no solo para divertirnos, sino como una herramienta vital de supervivencia (cultural). Mi tesis es que tanto el folclore festivo catalán como el colombiano recurren a la exageración, sea mediante figuras gigantes, fuego o disfraces estrambóticos, para lograr una catarsis colectiva que reafirma quiénes somos frente a las adversidades de la historia.

Para entender esta conexión, primero debemos mirar qué sucede en las calles de Cataluña. Allí me he topado con los *Gegants*, esas figuras inmensas y solemnes que, más allá de ser unos simples muñecos, actúan como guardianes de la memoria de cada pueblo; y con el *Correfoc*, que es una “batalla” de fuego donde los *diablos* bailan bajo las chispas. Lo fascinante aquí es cómo la cultura catalana gestiona el caos, pues lo hace a través de un ritual que parece peligroso pero que une a la comunidad bajo el asombro y el respeto por la tradición. Como si reafirmaran su identidad de forma seria y al mismo tiempo de forma mística, y he visto la otra cara de la misma moneda en el Carnaval de Barranquilla; pues, en Colombia, la solemnidad no es típicamente la respuesta al caos de la vida, lo es la sátira y el desborde de alegría. Cuando una comparsa de Marimondas sale a la calle, no busca asustar ni imponer respeto histórico, sino burlarse del poder y de la rigidez social a través de la risa y el color.

Sin embargo, al analizarlo, me he dado cuenta de que las diferencias son solo superficiales, pues en el fondo, el Correfoc catalán y el Carnaval colombiano cumplen exactamente la misma función social, son válvulas de escape y actos de resistencia cultural. En Cataluña, la gente se une para desafiar al fuego y la opresión anterior a la transición democrática, o sea, reafirma su “nosotros” a través de la historia y el riesgo compartido de la pirotecnia; y en Colombia, nos unimos para desafiar la tristeza o la desigualdad mediante la danza, o sea, reafirmamos nuestra identidad mestiza a través de la inversión de roles y la burla.

Por tanto, estas son dos formas de “suspender” la realidad: ellos usando la grandiosidad y el impacto visual del fuego, y nosotros usando la picardía y el ritmo. En ambos casos, pude recordar algo de lo que decía el padre del psicoanálisis sobre la psicología de las masas, que el individuo deja de ser uno solo para fundirse en la masa, recordándonos que pertenecemos a algo más grande que nosotros mismos.

En conclusión, investigar estas tradiciones me ha permitido ver que la identidad cultural es un músculo que se ejercita celebrando. Porque, ya sea bajo la lluvia de fuego en una plaza de Barcelona o bajo el sol picante de la Vía 40 en Barranquilla, el ser humano está en busca de lo mismo, una catarsis que lo limpie y renueve. Puedo decir también que Cataluña y Colombia, con sus historias complejas y a veces dolorosas, han podido encontrar en sus fiestas una manera más bella de resistir, pues no importa si es un gigante de cartón o una máscara de nariz larga; lo importante es que, al final de la fiesta, tanto catalanes como colombianos nos sentimos un poco más vivos y mucho más dueños de nuestra propia historia.

Referencias

- AEPIRO. (2025). *Correfocs: pirotecnia y pasión mediterránea*. Asociación Española de Pirotecnia. Obtenido de <https://aepiro.org/correfocs-pirotecnia-y-pasion-mediterranea/>
- Ajuntament de Barcelona. (2013). *Gigantes*. Barcelona Cultura. Obtenido de <https://www.barcelona.cat/culturapopular/es/ambitos-festivos/imaginaria-festiva/gigantes>
- Ajuntament de Barcelona. (2013). *Correfoc*. Barcelona Cultura. Obtenido de <https://www.barcelona.cat/culturapopular/es/fiestas-y-tradiciones/personajes-y-elementos-festivos/correfoc>
- Delgado, M. (2016). *Fiesta y espacio público*. Universitat de Barcelona. Institut Català d'Antropologia. Indymedia. Obtenido de https://barcelona.indymedia.org/usermedia/application/5/Fiesta_y_espacio_p%C3%BAblico.pdf
- El Tiempo. (2023). *¿Cuál es el origen de la Marimonda en el Carnaval de Barranquilla?*. El Tiempo. Obtenido de <https://www.eltiempo.com/cultura/cual-es-el-origen-de-la-marimonda-en-el-carnaval-de-barranquilla-743274>
- UNESCO. (2008). *El Carnaval de Barranquilla*. Patrimonio Cultural Inmaterial. Obtenido de <https://ich.unesco.org/es/RL/el-carnaval-de-barranquilla-00051>

Contexto

(información encontrada en internet)

Gegants (Siglo XV)

Nacieron en las procesiones religiosas del *Corpus Christi* para enseñar la Biblia de forma visual.

Con los siglos, pasaron de ser figuras religiosas a símbolos civiles que representan la identidad y la historia de cada pueblo.

Correfoc / Diables

Raíz Medieval y reinención en 1978.

Tienen su base en el "Baile de Diablos" medieval que representaba la lucha del Bien contra el Mal.

Tras la dictadura, en la transición española, se reinventó como Correfoc: una fiesta participativa donde la gente ya no mira, sino que baila bajo el fuego para recuperar la calle.

Marimonda (Siglo XIX)

Es una parodia de los hombres ricos, que explotaban a las clases bajas.

Se remonta a los años de la esclavitud, cuando los negros oprimidos hacían máscaras con orejas grandes, nariz larga y ojos redondos para burlarse de los tiranos.

Revisado por Marta Timoneda Fonfrias

MIKÓ VIRÁG

ENTREVISTA A BRYAN AVELAR

El Salvador, a pesar de su reducida extensión territorial, cuenta con una de las sociedades más marcadas por la violencia, la desigualdad, y la corrupción. Bryan Avelar, periodista salvadoreño independiente, en colaboración con la Revista Factum, cuenta la crisis que ha sufrido su país a través del podcast Humo: Murder and Silence in El Salvador. El culmen de los acontecimientos se centra en la investigación de la fosa clandestina descubierta en la primavera del 2021, con la que se exploran las desapariciones, las pandillas y la inestabilidad del poder presidencial. En el marco de la siguiente entrevista, Avelar comenta el papel del periodismo, detalla las circunstancias y desafíos que implicó la realización del podcast, y reflexiona sobre el impacto que los medios de comunicación ejercen en una sociedad que se ve limitada por la censura.

¿Qué papel desempeña hoy el periodismo en una sociedad donde el miedo y el silencio se han vuelto algo natural?

Voy a empezar diciendo que el periodismo es parte del ejercicio de un derecho de la población a estar informada, y a la vez nosotros ejercemos nuestro derecho a informar en una sociedad global, donde la información que fluye es cada vez más superficial y cada vez más adecuada a los intereses de los políticos.

El periodismo cumple la tarea de informar lo que los poderosos no quieren que se sepa y en este caso particularmente en los países extremadamente violentos y corruptos de América Latina es un poco más complicado. Se encuentran frente a no solo maquinarias de desinformación lideradas por los gobiernos, sino también ante una sociedad cada vez más anestesiada que tiene poco interés al parecer por la información de calidad.

Para mí, el trabajo del periodista, citando las palabras de la periodista mexicana Alma Guillermoprieto, es ser un historiador del presente y dejar registro de la actualidad del mundo como lo conocemos ahora.

Yo creo que todos los periodistas quisiéramos cambiar las cosas y nos inspiramos en los grandes casos de publicaciones periodísticas que han logrado votar presidentes de representantes de los países que han logrado condenar a corruptos o que capturen a criminales. Sí, queremos cambiar el mundo, tenemos la intención de cambiarlo, pero nuestra tarea principal no es cambiarlo, sino contar la historia con ética, sin engaños y sin trucos.

Durante la investigación de su pódcast, ¿qué fue lo que más lo motivó?

A mí particularmente me importa mucho mi trabajo, me gusta, me apasiona y siempre trato de mantenerme siendo humano y sensible. Sin embargo, cuando los periodistas

escuchamos muchas historias terribles, sobre todo en esta región del mundo, puede pasar que nos convirtamos en unos cínicos y que las historias ya solo nos importen como historias, no como humanos. Yo intento pensar que quienes me están contando son personas como yo, que podría ser yo, mi hermano o mi hermana quien está contando estas historias a alguien. Cuando descubrieron la fosa del asesinato de Chalchuapa, donde estaban cerca de 40 cuerpos, la mayoría de ellas jovencitas, muchas madres llegaron, peregrinaban desde diferentes lugares del país hasta allí. Las madres, los padres, las hermanas, los hijos, los esposos, las esposas llegaban a buscar ahí con esperanza de encontrar a sus seres queridos en ese hoyo, porque ya estaban cansados de buscarlos en todas partes.

Ver a estas madres que estaban ahí buscando me pareció terrible y creo que fue una de las cosas que a mí me impulsó a decir que quería seguir buscando, quería seguir preguntando, quería hablar con estas madres que andan buscando.

Entonces, los vivos que siguen buscando sus muertos aquí en este hoyo, ellos son por quienes podemos hacer algo más ahora, eso fue uno de los principales detonantes que me motivó a llevar la historia.

¿Cómo logra un periodista equilibrar la empatía con la objetividad profesional cuando trabaja con historias tan duras como las que se relata en el pódcast?

Yo pienso que la objetividad en un periodista no existe. Quien diga que es objetivo, o que es imparcial, está mintiendo un poco. Creo que podemos aspirar a acercarnos a la verdad, y la honestidad en un periodista debe ser uno de los principales objetivos a lograr en una publicación periodística, pero la imparcialidad ante un tema que nos afecta como humanidad completa y como personas es muy difícil de lograrlo. Podría ser una utopía, algo aspiracional, algo a lo que pretendemos llegar a lograr una nota, un artículo equilibrado y justo. La justicia sí es uno de los principios del periodismo que debemos aplicar.

En el caso de El Salvador, el presidente ha instaurado un régimen de excepción que ha desarticulado a las pandillas, salvando incalculables miles de vidas, pero al mismo tiempo ha tenido un costo muy alto: la demolición de la democracia. Lo que yo iba a denunciar es que miles de personas estaban capturadas, también de manera injusta, pero entre ellas algunas "inocentes" que han sido liberadas, han denunciado torturas, malos tratos e incluso asesinatos dentro de las cárceles.

Recordé la frase de un religioso al que respeto mucho, un mártir salvadoreño, que decía: «ante la duda siempre hay que estar del lado de los más débiles, de los de abajo». El periodista no es ningún salvador de nada, nosotros somos simples personas que nos dedicamos a contar historias, pero si es cierto que alguna incidencia tiene nuestro trabajo, entonces, ante la duda, siempre hay que estar del lado de los menos, de los que están siendo aplastados o pisoteados.

¿Hasta qué punto el entorno digital facilita o dificulta el trabajo de los periodistas?

Veo con cierta desconfianza las nuevas plataformas como TikTok, YouTube, Instagram, porque creo que sí ha impactado realmente en el trabajo de los periodistas. No en la calidad del periodismo, es decir, los periodistas que hacen buen periodismo seguirán y seguiremos haciendo buen periodismo. Pero es cierto que hay mucho consumo de basura en la actualidad y mucha desinformación que me parece muy peligroso. Y ahora, con lo de la inteligencia artificial, ya ni sé en qué va a parar esto. Ya no sabemos qué es verdad y qué es mentira. Entonces, yo creo que la manera en la que está afectando esto al periodismo es que debemos esforzarnos más, todavía los periodistas, para hacernos distinguir, de lo que es noticia o de lo que es periodismo a lo que es mentira.

Tenemos que adaptar a nuevas plataformas y aprender a transmitir nuestra información por ellas. No deberíamos de intentar luchar en contra del algoritmo o de la difusión de basura que hay en Internet, sino que posicionarnos y diferenciarnos de lo que fluye en estas redes sociales.

En este contexto, ¿cómo ha cambiado la responsabilidad del periodista frente a los medios tradicionales?

Yo creo que la independencia en el periodismo ha existido siempre. Lo que pasa es que los medios tradicionales han acaparado la mayoría de la industria periodística porque son los medios que tienen más recursos y es donde la mayoría de los periodistas son contratados. El periodismo independiente de hecho tuvo su auge, al menos aquí en América Latina, en los últimos 20 años y creo que en gran medida se debió esto al financiamiento de organizaciones que apoyan temas como la transparencia, la anticorrupción, la democracia, de grandes filántropos como la Open Society Foundation que destinó fondos hacia esta región para trabajar sobre esos temas.

Cuando los periódicos o los periodistas independientes decimos que somos independientes, no quiere decir que no cobramos y que trabajamos por pura inspiración, sino que a los poderes a los que nosotros cuestionamos, nosotros no respondemos a ellos, y no tienen manera de callarnos.

Yo ahora mismo trabajo con algunos medios independientes, por ejemplo, en los últimos años he publicado con el New York Times, con The Guardian, con El País, y en estos medios he encontrado independencia. He encontrado una libertad para escribir sobre los temas que a mí me interesan, que a mí me importan, que eso se diferencia de las relaciones tradicionales, en el sentido que las relaciones tradicionales asignan una pauta a sus reporteros, y son estos los que tienen que obedecer básicamente a injerencias de poderes como el gobierno, de poderes como la empresa privada, etc.

Es un momento difícil para el periodismo independiente porque, la falta de financiamiento apremia, y tiene mucha gente ahora mismo desempleada, que se ven obligadas, de hecho a veces a irse a relaciones tradicionales, pero creo que siempre va a existir el periodismo independiente de una manera u otra.

¿Piensa que en una democracia real, en un país democrático de verdad, no tendrían que poder existir medios que tengan financiación pública y que puedan hacer periodismo sin miedo a las repercusiones del gobierno?

Creo que en un plano ideal sí, porque además el dinero del gobierno no es de los gobernantes, sino que es de la ciudadanía. Por lo tanto, la ciudadanía tiene derecho a tener periodismo de calidad financiado por fondos públicos. Pero estamos hablando de un plano lejos de América Latina, aquí eso no existe, aquí a los gobiernos no les gusta la crítica y nunca van a financiar un periodismo fuerte, un periodismo independiente. De hecho, el ideal debería ser ese, debería haber periodismo de calidad financiado con fondos de los gobernados, al final, pero en nuestra sociedad, lastimosamente, eso no es posible.

¿Qué impacto ha tenido el podcast hasta ahora? ¿Ha sido más relevante a nivel nacional o internacional?

Tuvo un impacto en las organizaciones de derechos humanos, varias organizaciones de derechos humanos retomaron la información que ahí se dijo. También fue importante para la organización de buscadores, de madres buscadoras en El Salvador, pero realmente en mi país es muy difícil que un material periodístico cambie algo. Entonces, para mí, el mayor impacto que ha tenido es, por un lado, que el tema se posicione en la agenda mediática y además, los reconocimientos que ha tenido también han ido posicionando el tema. Porque este podcast va básicamente de dos cosas: uno, de la crisis humanitaria que hay en El Salvador con los desaparecidos y de la instauración del autoritarismo o de una autoridatura en la que el gobierno intenta callar a las voces que denuncian esta crisis humanitaria. Entonces, posicionar ese tema, no solamente a nivel nacional sino en el mundo, creo que es un impacto ya real.

¿Qué tipo de reacciones o comentarios ha recibido por parte del público o de otros periodistas?

Muy buenos, la verdad, he recibido muchos buenos comentarios, la historia les ha gustado, la manera narrativa, etc. Pero había una pregunta importante entre los periodistas, el tema más controversial que ha habido en esto era que ¿por qué está mi historia ahí? A los periodistas nos han enseñado que no debemos contar nuestra historia, sino la historia de los demás. El periodista no debe ser la historia, la historia deben ser las víctimas, las otras personas de quienes contamos su historia. En el podcast, cuento mucho mi historia, y mi argumento es el siguiente: el podcast no va de mí, sino de la historia de las familias que buscan a sus desaparecidos y de un país que se hunde en la dictadura, en el autoritarismo. Sin embargo, solamente se vale contar la propia historia cuando nuestra historia, la historia del periodista está al servicio de una historia más grande. Es decir, en este podcast lo que cuento es un fenómeno tan grande que me ocurrió a mí.

En el pódcast menciona que uno de los objetivos del gobierno actual es dificultar el trabajo de la prensa y eliminar la libertad de expresión. ¿Qué consecuencias cree que tendría si el periodismo perdiera por completo su credibilidad en este sistema?

Es interesante la pregunta, porque hay muchos que defienden que el periodismo está perdiendo credibilidad. Creo que eso está impulsado, la verdad, desde muchos gobernantes a quienes les incomoda el periodismo. Cuestionan el periodismo o difunden con su herramienta favorita, *la falacia ad hominem*, ataques contra los periodistas, es decir, atacan al mensajero y no al mensaje. Pero al final la verdad siempre se impone sobre la mentira. No importa cuánta desinformación haya en el ambiente, en las redes, en la información que consumimos, yo sí creo que al final la verdad siempre sale a la luz, y que el buen periodismo siempre va a prevalecer. No creo que estemos perdiendo credibilidad. Creo que se está perdiendo un poco el interés de la sociedad por consumir la verdad, porque además estamos en tiempos muy convulsos, nos estamos adormeciendo en general y la sociedad, el mundo, se está anestesiando con tanta violencia.

¿Qué oportunidades y dificultades le ha supuesto tener que continuar su trabajo fuera de su país?

Después de salir de mi país inmediatamente me fui a la frontera sur de México. Es una frontera muy particular, porque es una de las fronteras más abandonadas de México, donde llegan decenas de miles de personas. Y desde ahí encontré un lugar, para seguir trabajando, pero además yo no he dejado de escribir sobre El Salvador, sino que al contrario, ahora escribo más sobre mi país. También estoy escribiendo sobre otros fenómenos que a mí me importan mucho, como la migración, ahora mismo estoy trabajando, de hecho mi primer libro, sobre una ciudad llamada Tapachula.

Tapachula es una ciudad en el sur de México donde se reúnen por primera vez los males del mundo. Es una de las ciudades más cosmopolitas del mundo, en su versión más miserable. Es una especie de Nueva York al revés, porque si Nueva York es la ciudad donde la gente quiere ir a cumplir sus sueños, Tapachula es la ciudad donde la gente llega con sus sueños destruidos. Aquí llega gente de África, de China, de Sudamérica, de Centroamérica, del Caribe, de todas partes del mundo. Ahí se reúnen porque vienen huyendo de la violencia, de la dictadura, de las pandillas, del cambio climático, de todo. Entonces, una vez fuera de mi país, decidí buscar un lugar donde trabajar, donde ir a contar historias, donde ir a documentar la realidad. Me encontré con este lugar que es muy inhóspito, bastante horrible, pero que a la vez es un lugar donde desde ahí me permite contar casi que el mundo. No tengo que ir a todos los países, de todos los países llegan ahí a contarme historias. Me gustaría cerrar con una frase de Alma Guillermoprieto, que dice que los periodistas tenemos el privilegio de ver la realidad desde primera fila. Muchos solo lo ven a través de una pantalla, lo ven a través de las noticias que escribimos, pero nosotros estamos ahí, estamos en el lugar. Y a cambio de ese privilegio de estar en la primera fila del mundo, de la realidad del mundo, nuestra única obligación, nuestro único compromiso es contar la historia y contar la vida.

Revisado por Marta Timoneda Fonfrias

**PANNÓNIA
ÉLMÉNYBESZÁMOLÓK**

BÁTOR GELLÉRT
ANOTHER DAY IN PARADISE, ALMERIÁBAN

“Debí tirar más fotos de cuando te tuve
Debí darte más besos y abrazos las veces que pude.”

A következő néhány oldalon igyekezlek meggyőzni, hogy Almería a legjobb hely Spanyolországban arra, hogy egy Pannóniás félét eltölts. A célom, hogy különböző *érzéseket* adjak át. Mielőtt ebbe belevágok és tovább olvasnál, hadd ajánljak két zenét a háttérhez: BAD BUNNY – DtMF és J Balvin Feat. Jowell & Randy – *Bonita*. Most, hogy megalapoztunk, hadd meséljek kicsit Almeriáról!

A Pannónia Ösztöndíjprogramról az egyetemi hírlevélben hallottam először, amit a tanszék mindannyiunk számára kiküldött e-mailben. Korábban is gondolkodtam az Erasmuson, így, hogy „új formát” öltött az ösztöndíj, még kíváncsibb lettem. Korábban dolgoztam az Egyesült Államokban gyerektáborban és hotelben is, így tudtam, hogy egy ilyen út életem legnagyobb kalandját fogja jelenteni. Angol-spanyol osztatlan tanárszakos

hallgatóként különösen fontos volt, hogy fejlesszem a nyelvtudásomat, mindezt a célszágban. Szerettem volna új embereket megismerni egy olyan városban, ami nem túl nagy, tengerparti és Andalúziában van. Ezt a három „kritériumot” figyelembe véve jelöltem meg Almeriát. Korábban nem hallottam sokat a városról, csak az Országismeret 1. óráról, viszont mint Harry, mikor kezében volt először a varázspálca, én is éreztem, ez az... Elsősorban várost választottam, nem pedig egyetemet. (Spanyolország legnaposabb városát) *Egy olyan helyet, ahol boltba fogok menni nap mint nap, ahol este a tengerparton beszélgetek videóhívásban a családdal, a barátokkal, ahol lesz majd kedvenc tapasbárom, ahol új barátaim lesznek, ahol bebarangoljuk az utcákat, ahol megváltozik az életem...*

A 2025-ös tavaszi félét töltöttem kint, február eleji kiutazással, így ősszel már elkezdtem szobát keresni az idealista.com oldalon. Itt ismét volt két „kritérium”: lehetőleg legyen nagyon közel a tengerhez és legyen erkélye. *Szerettem volna minden nap kint enni, élvezve az andalúz napsütést, látva, ahogy az emberek vidáman, zenét hallgatva mennek a tenger felé, ahogy a szomszéd beszédi a tegnapi strandolás megszáradt ruháit, ahogy az emberek integetnek egymásnak...* 3 percre a tengerőll!!!

Almeriában olcsóbbak a szobák, mint a nagyobb városokban. Nincs még egy ilyen hely, ahol a tengertől egy kőhajításnyira van a bázis. Ennek a környéknek a neve El Zapillo, a legtöbb Erasmusos diák itt lakott. Szó szerint nem lehetett elmenni a legközelebbi boltba, hogy ne találkozz össze valakivel, aki szintén *natillas*-ból tárazott be, vagy ment hazafelé a tengertől. A buszmegállóban mindig volt legalább 8-10 ember, akik az egyetemre mentek. Ez a városrész, El Zapillo az egyetem és a központ között van. Sokan laktak a városközpontban is, ami néhány buszmegállónyira volt mindössze. Viszont kicsit előreszaladtam...

2025. február 2-án utaztam Malagába, egy másik magyar sráccal, összesen hárman voltunk magyarok egyébként. A buszút Almeriába 2,5-3 óra Malagából. Már itt a reptéren megismerkedtünk sok Erasmusos diákkal. *A buszút pedig... lejtős olajbogyóültetvények mellett haladtunk el, magasan a tenger felett, annak a mentén...* Ahogy közeledtünk Almería felé, feltűnt, hogy egyre kevesebb a zöld, és egyre sivatagosabb a táj. Almería ugyanis egy sziklás sivatagban van! Feltűnt az is, hogy rengeteg fóliaház van, tele paradicsommal, ameddig a szem ellát.

Este megérkezve a lakásra egyedül voltam egy darabig, a lengyel lakótársam Wojtek és a korábbi lakója a szobámnak, Andrea, Sevilából tartottak haza Almeriába. Este 11 volt, farkaséhes voltam. Elindultam felfedezni Zapillo utcáit, majd lementem a tengerhez és elállt a lélegzetem. *A Taj Mahal kajáldájában vettem egy gyrost, és hallgattam a tenger hullámzását, gyönyörködve a pálmafákban. Izgatott voltam, alig vártam, hogy megismerhessem a kampuszt, a tanárokat, a többi diákot, a várost. A gyros közben éreztem, sok mindent tartogat számomra Almería...*

Az órák február 10-én kezdődtek, viszont én már egy héttel hamarabb ott voltam, hogy felfedezzem a terepet. Naphosszat csak jártam az utcákat, megérdeklődtem a diákbérletet a buszra, 13 euró volt egyébként egy hónapra. Már az első héten azt éreztem, hogy ez nem igaz. Még el se kezdődött a félév, de már annyi mindent láttam, néhányan pedig hezitálnak, hogy éljenek egy ilyen lehetőséggel.

A lakótársam Wojtek és Andrea körbevezettek a kampuszon is. Később lett egy német és egy spanyol lány lakótársunk is, összesen négyen voltunk.

Busszal körülbelül 8-10 perc volt az egyetem, szintén a tenger mentén végig! Almeriában egy nagy kampusz van, és az összes kar épülete ott található, konditeremmel, uszodával, futó és focipályával, mindennel, amit el lehet képzelni. Még nem kezdődtek el az órák,

viszont minden nap voltam a kampuszon főleg a *casa de estudiantes* kék épületében, ahol leginkább külföldi diákok vannak.

Február 7-én volt az orientációs nap, ahol egy auditórium maximumhoz hasonló díszteremben tartottak előadást az ottani tanárok és az Erasmus szervezet (ESN) képviselői az egyetemi életről, a városról, a környékről. Arról is volt szó, hogy mi az a *tapas*, valamint programokat ajánlottak, elmondták, hogy hol vannak élő zenés flamenco fellépések, jazz-zenészek, nyelvcsere rendezvények, illetve a végén ezt tanácsolták, használjuk ki az időt, mert ez lesz életünk legjobb időszaka, és bár hónapokat töltünk itt, pillanatok alatt el fog repülni a félév.

Az előadások után az ESN csapat megvendégelt minket egy *tapasozásra*, majd külön angol és spanyol nyelvű csoportokban körbementünk a kampuszon, ahol rengeteg hasznos infót megtudtunk. A végén, délután kettőkor igazi buliba ment át az orientációs nap, még több *tapas* várt minket a *casa de estudiantes* épülete mögött, egy Andalúziára jellemző ital, a *tinto de verano*, sörök, és egy nyolc fős fúvózenekar. Körülbelül délután 5-6-ig tartott. Ekkor észrevettem, hogy nem véletlen az Almería mottója, ami: *Almería nunca se rinde*. Szerintem az ilyen programok során érdemes beszélni mindenkivel. Szó szerint. Mutatkozz be, kérdezd meg, hogy ki honnan jött, mit tanul. Egy idő után kialakul a köröd, akikkel ebédelni, sportolni, utazni, bulizni, tanulni fogsz.

A félév során a tanárok egy angolos tanártól eltekintve sokkal elnőzőbbek voltak velünk, külföldiekkel, mint a spanyolokkal, a vizsgák abszolút teljesíthetőek voltak, órai jelenléttel és közepesen sok tanulással. Egy átlagos nap a következőképpen nézett ki:

A buszút végigbeszélgetése az egyik Erasmusos barátoddal, első óra, majd egy *tostada* és egy narancslé az egyik étkezőben, kint ülve. Február van, pólóban vagy. Zöld színű papagájok a sűrű pálmafák között. Miközben a második órára tartasz, félig kábultan befogadva ezt a csodát, egy tanár a keresztneveden szólít, vidáman rád köszön. *Whatsapp* kontakt cserék itt-ott. Ebéd a *comedorban*. Nem tudod, melyik asztalhoz menj, mert minden második asztalnál van valaki, akivel együtt ehetnél, az egész egy nagy közösség. Folyamatos napsütés. Belépés egy salsa *Whatsapp*-csoportba. Jézus, az ESN elnöke írt, hogy délután 4-kor nyílik a jelentkezés az *Integration Weekendre*, Murciába. Visszaírt, akivel szerettem volna találkozni. Este 7-kor találkozunk. *Perdón, Juan, ma nem megyek le a partra veletek. Miközben várom a buszt, eszembe jut, hogy kezd elfogyni az avokádóm, natillasból és általában kajából is fel kéne töltenem a hűtőt. Ha holnap először a Mercadonába megyek, hazafelé megyek majd a piacra. Felocsúdok. A tenger mellett van a kampusz. Mi ez?! Most komolyan, milyen hely ez?! Csoda...Itt a busz.*

Az ottani ESN csapat spanyol viszonylatban is kiemelkedő. Bármiben számíhattunk rájuk, (csakúgy, mint az otthoni Erasmus koordinátorokra és tanárookra, Nemzetközi Iroda munkatársakra, akiknek itt is köszönöm a segítőkészségüket és a rugalmasságukat a jelentkezés lebonyolításában és a folyamatos elérhetőségüket a program alatt) az első két hétben minden nap szerveztek valamilyen programot, nemzetközi vacsorát, pizzázást, röplabdaversenyt a strandon, „rapid” beszélgetés estet. A vizsgák előtt szerveztek egy ceremóniát májusban, ahová mindenkinek ki kellett öltöznie, a helyszín ugyanaz a díszterem volt, ahol az orientációs nap volt a szemeszter elején. Levetítettek egy montázst az élményeinkről, a különböző utazásokról, azokról a pillanatokról, amiket megörökítettünk. Mint egy Oscar díjátadón, több kategóriában voltak jelölések. A legsportosabb lány/fiú, a legtöbb buliban ott lévő lány/diák, és egyéb kategóriák...

Az Erasmus alatt összejött párokat is jelölték a díjra, itt barátnőmmel minket is jelöltek. Elfelejtettem mondani, hogy Almeriában nem csupán új barátokra tettem szert, hanem a szerelem is rám talált... A végén elbúcsúztatták az ESN elnökét, és több ESN tagot, akiknek ez volt az utolsó félévük. Érzékeny pillanatok voltak. Jöhettek a vizsgák. Szerencsére még sokszor felkelünk Almeriában, mielőtt hazaindultunk volna...

Miközben ezeket a sorokat írom, szinte visszautazok Andalúziába. Apropos, utazás: rengeteg lehetőség van utazni a félév során, Afrikába, Marokkóba konkrétan át lehet menni komppal Almeriából. A kint töltött félév alatt eljutottam a cádizi karneválra, Murciába, Gibraltárra a majmokhoz, Sevilleba, Ibizára és Formenterára, Granadába és Malagába. Órákig tudnék mesélni a kinti élményekről, felejthetetlenek voltak az utazások is, de mindig csak Almeriára gondolok. Annyi mindent kínál az egyetem, az ottani közösség, a város éjszakai élete, a tenger pár perces közelsége, a szombati piac Zapillóban a marokkói árusokkal. Egyik legnagyobb élményem az volt, amikor a nemzetiségek napján bemutattuk Magyarországot, a standunkat kiraktuk képekkel a Balatonról, Szegedről, Budapestről. Volt nálunk fröccs, Rubik kocka, és több mint száz palacsinta. A spanyol diákok és tanárok is megálltak nálunk, nem győztük kenni a palacsintákat, a tengertől pár száz méterre egy nagy sátorban a kampuszon. Több mint 30 országnak volt standja, étellel, itallal. Kolumbiai zene, *paellázás*.

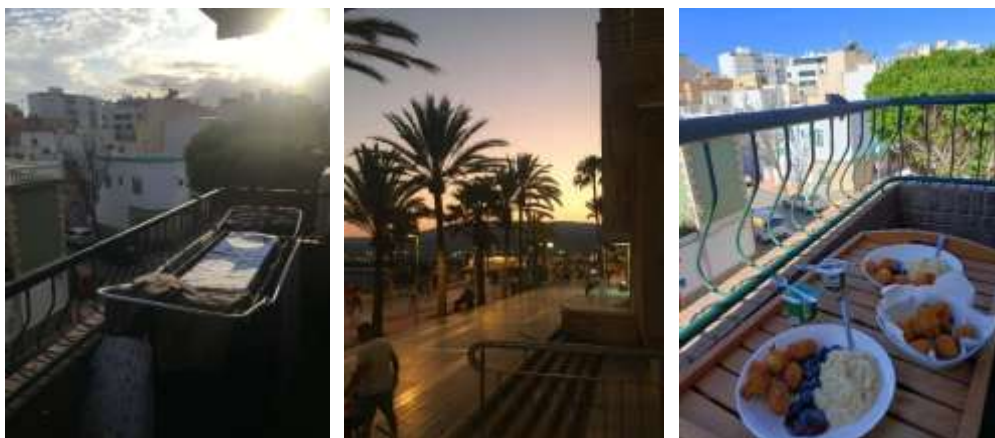

Ezen kívül természetesen azok a napok is felejthetetlenek voltak, amiket a családommal és a barátaimmal tölthettem együtt. Hívjátok ki a családtagjaitokat és a barátaitokat! Mire kijönnek meglátogatni titeket, ti már jól fogjátok ismerni a helyeket, életre szóló élmények lesznek együtt.

Értékeljétek a kint töltött időt, emlékezzetek arra, hogy ez nem egy „normális” szituáció. Azért kaptok ösztöndíjat, hogy fejlesszétek a spanyolotokat, új embereket ismerhessetek meg abban az országban, ahová mindig is szerettetek volna elmenni. Ez olyan mintha ösztöndíjat kapnátok azért, hogy a kedvenc kajátokat egyétek. Természetesen a tanulás is fontos és lelkiismeretesen kell készülni és bejárni az órákra, de őszintén szólva Almeriában a Pannónia inkább egy hosszú, álomszerű nyárnak tűnt, mint vértizzadó tanulásnak. On-line több otthoni vizsgát le lehetett tenni, a maradékot pedig a hazatérés után, október 15-ig. Ne hallgassatok senkire, aki a tanulással riogat benneteket, mert alaptalan.

Még egy olyan előnyt hadd emeljem ki a programnak, amiről nem gyakran esik szó. Azt vettem észre, hogy azok, akik ilyen külföldi csereprogramban vesznek részt, később a hivatásukat is megtalálják: vagy megerősödnek abban, hogy jó helyen vannak, ezzel szeretnének foglalkozni vagy később irányt változtatnak. Egyszerűen annyira jók a kint töltött hónapok, hogy ezután elviselhetetlen lesz egy rossz munkahely vagy ha nem azt tanulsz, ami igazán érdekel. Ez lesz a mérce, és ehhez mérten fogod belőni, hogyan érzed magad. Ha csak egy századmásodpercre is megfordult benned már a gondolat, hogy jelentkezz Pannóniára/Erasmusra, akkor csak annyit mondok: MENJ!!!

Az egész életed megváltozhat...

MUCZA SZILVIA
SEVILLA TIENE UN COLOR ESPECIAL

Második külföldön töltött tanulmányi félévem a Pannónia Ösztöndíjprogram segítségével valósult meg. A választásom ezúttal Sevillára esett, ahol két évvel korábban már jártam, és éppen ezért szerettem volna visszatérni, most azonban hosszabb időre. Fontos tényező volt az is, hogy az első Erasmus városom, azaz Salamanca után Spanyolország egy teljesen másfajta területén is tapasztalatot szerezhsek. Az andalúz akcentus számomra a legszebben csengő változat, úgyhogy nem tagadom, hogy ez is nagyban befolyásolta a döntésem.

Miután elfogadták a jelentkezésem, elkezdődött a papírmunka. A felvételi értesítőben kiderült, hogy a Földrajz Tanszékre fogadták el a jelentkezésem, ami kicsit váratlanul ért. Ugyanakkor a Szegedi Tudományegyetem Pannónia Ösztöndíjprogram honlapján valóban fel van tüntetve a Sevilla Egyetem neve mellett a Földrajz Tanszék, amit én a jelentkezés előtt nem vettem figyelembe. Felvettem a kapcsolatot a kinti egyetemmel és tájékoztattak arról, hogy lehetséges három tantárgyat más tanszékeken is teljesíteni azzal a feltétellel, hogy lesz egy földrajzos kurzusom is. Így alakult, hogy a „Geografía de Europa” kurzuson kötöttem ki, ami végül a kedvencem lett. A lakáskeresés itt sokkal hosszabb és bonyolultabb folyamat volt, mint Salamancában, rengeteg lakástulajdonosnak írtam, voltak, akik válaszra sem méltattak. Végül egy ingatlanirodán keresztül sikerrel jártam.

2025. január 24-én érkeztem a Budapest-Sevilla járattal. A szoba előző bérlője fogadott, akinek segítettem a pakolásban. Kiderült, hogy eredetileg Salamancában tanul, de ezt az évet SICUE ösztöndíjprogrammal Sevillában tölti. Később megérkeztek a szülei, akik kocsival elvittek minket az ingatlanirodába. Az út közben beszélgetésbe elegyedtünk, mindkét szülő tanárként dolgozik és hallva, hogy Magyarországról származom az édesapa elmondta, hogy nagyon szereti Márai Sándor műveit. A szívélyes fogadtatás után elindultam felfedezni a környéket és mint minden külföldi cserediák ilyenkor, elintézni a nagy bevásárlást. Alig vártam már, hogy újra *jamón serranót* ehessenek. Volt egy kis időm berendezkedni, majd néhány nap múlva megérkezett az egyik, majd a másik lakótársam is. Mind a két lány Barcelona környékéről származott és ugyanúgy SICUE ösztöndíjprogramosok voltak Sevillában.

Január 27-én egyetemi tanévnyitóra került sor, ahol szívélyesen fogadták a cserediákokat és ajándékokkal halmoztak el minket. Az ezt követő napokban a beiratkozással és a tantárgyak felvételével voltam elfoglalva. Itt adódott egy kisebb probléma, mivel a nevem nem találták a rendszerben. Oda-vissza küldözgettek az irodák között; hol éppen sziesztát tartottak, hol pedig csak egy szaftosabb pletyka lassította az ügyintézését. Onnan is tudom, hogy sok időt töltöttem ezzel, hogy a titkárnők az utcán felismerve már előre köszöntek nekem. Végül sikerült mindent elintéznem és az órákat is úgy felvennem, ahogy szerettem volna.

Igyekeztem itt is minden olyan programon részt venni, amit az Erasmus szervezett. A városi túrákat különösen szerettem, hiszen az önkéntesek nagyon jól ismerik a várost és számos történetet, legendát osztottak meg velünk. Az idegenvezetések után általában beültünk valahová, ahol lehetőség volt több cserediákot és helyit megismerni. Ezen kívül részt vettem még *sevillana* órákon, társasjáték és *tapas* esteken. Az itteni közösség hihetetlenül aktív és hétfőtől péntekig minden napra szerveznek valamit, amikor pedig hétvégén nem volt utazás, akkor azokra is volt program. Az egyik legemlékezetesebb program a *Squid Game* délután volt, ahol az önkéntesek jelmezbe bújtak, nekünk

cserediákoknak pedig teljesíteniük kellett a kihívásokat, a fődíj pedig egy córdobai utazás volt. A programra nem csak külföldi diákok, hanem spanyolok is jelentkezhetek, így alakult, hogy az egyik lakótársam és a cádizi barátnőm is ott voltak. Ez szerintem különösen fontos eleme annak, hogy a külföldi cserediákok teljesen be tudjanak illeszkedni. Bár a córdobai utazást nem én nyertem, mégis egy jó élményként gondolok erre a délutánra.

Az első kirándulásra január végén került sor; Málaga-ba utaztunk a sevillai Erasmus szervezésében. Érkezésünk után idegenvezetést kaptunk a helyi Erasmus önkéntesektől, majd beléptünk az Alcazaba erődítményébe. Volt egy kevés szabadidőnk, amit azzal töltöttünk, hogy bejártuk a belvárost, az utolsó néhány percet pedig a kikötőben töltöttük.

Február 15-én két különleges települést látogattunk meg. Az egyik város a hatalmas sziklára épült Ronda, amely fehérre meszelt és halványsárgával árnyalt házai sorával és kovácsoltvas kerítéseivel teljesen elvarázsolt. Az évszázadok alatt megannyi nép élt itt, akik formálták, alakították a várost, amíg elnyerte mai arculatát. A másik Setenil de las Bodegas volt, a sziklaváros, ahol nem a hegytetőre, hanem a könnyen alakítható folyó menti sziklákba vájták a házakat. Egyedülálló élmény volt az utcák fölé nyúló homokkő-falak alatt sétálni, amelyek természetes védelmet nyújtanak az eső vagy a tűző napsütés elől. Az ezt követő nap, február 16-án, túrázni mentünk El Pedrosóba. A túra maga nem volt megerőltető, mivel végig egyenes talajon sétáltunk, de a kilátás gyönyörű volt. Meglepő módon, délutánra olyan meleg lett, hogy mindenki pólóban folytatta tovább az utat.

A következő kirándulásra egy hét múlva került sor, amikor Gíblartárra utaztunk. Esőben érkeztünk meg, de egy fél óra elteltével megkezdhetünk a túrát a sziklatetőre. A helyszínről átláttunk az afrikai kontinensre is, két földrész lenyűgöző panorámájában gyönyörködhetünk. A természeti látványosságok megőrzése közben fokozottan kellett figyelni a telefonokra és a táskákra, mert a szabadon élő makákók elég jó tolvajoknak bizonyulnak. Nem zavartatták magukat a turisták között, sőt kifejezetten örültek, ha újabb csapat érkezett. A majmok nagyon ügyesek és kicsit szemtelenek is. Egy másik népszerű látnivalót, a Szent Mihály-cseppkőbarlangot, is felkerestük. Mielőtt visszatértünk volna a buszhoz, volt valamennyi időnk, hogy belépünk a II. világháborús hangárba is, de ezt sietősen kellett megtenniük, mivel már egy kicsit így is késésben voltunk. A lányokkal, akikkel az út során jóban lettem, arra a következtetésre jutottunk, hogy egy nap nem elég Gíblartárra. Remélem a jövőben sikerül majd újra elutaznom oda, hogy részletesebben is bejárhassam a környéket.

Még a legelső napokban vettem magamnak egy könyvet a Casa del Libro könyvesboltból. Megtetszett, hogy ezekben a könyvesboltokban van külön filológia részleg és az *Una lengua muy muy larga* című könyv felkeltette az érdeklődésem, mivel az író a Sevillai Egyetem professzora. Amiatt, hogy eleinte rengeteget esett az eső és maga a téma is magával ragadott, viszonylag hamar kiolvastam a könyvet, majd gondoltam egyet, és írtam egy e-mailt az írónek, Lola Ponsnak. Azonnal válaszolt és megbeszéltünk egy időpontot, hogy dedikálhassa a könyvem. Kicsit izgultam, hogy sikerül-e majd úgy kifejeznem magam, ahogyan szeretném. Amíg várok, addig az irodája melletti plakátokat olvastam. Az egyik Antonio de Nebrijáról szólt, aminek volt egy olyan bekezdése, hogy „Sevilla y Salamanca”. Ezen elmosolyodtam. Lola Pons behívott az irodájába, ahol rengeteg kérdést tett fel nekem és nagy érdeklődést mutatott a válaszaim iránt. Végig nagyon barátságos volt és lenyűgözött a spanyol nyelv iránti elhivatottsága. Ha a kiutazás előtt olvastam volna a könyvét, akkor biztos, hogy vettem volna fel hozzá valamilyen tantárgyat.

A farsangot Cádizban ünnepeltem a többi Erasmusos diákkal együtt. Rengeteg ember érkezett ebből az alkalomból a városba. „El mundo es un pañuelo”, tartja a spanyol mondás és ez be is igazolódott azzal, hogy a hatalmas embertömegben belebotlottam egy ismerősbe, aki szintén a debreceni Tóth Árpád Gimnáziumba járt és Córdobában töltötte az Erasmusos félévét. Mondanom sem kell, hogy erre nem volt sok esély. Még egy hasonló történet: az egyik Erasmus önkéntes lány, Lucía, Szegeden tanult egy évet és utólag kiderült, hogy eljött az egyik *club de españołka* is, ahol szinte majdnem egymás mellett ültünk, de akkor nem sikerült beszélünk.

Március 8-án Méridába utaztunk. Az utazás nehezen indult, mivel már a buszra várakozva bőrig áztunk, majd miután már egy kissé megszáradtunk a buszon, abban a pillanatban, ahogy leszálltunk, újra eláztunk. Azonban a helyszín kárpótolt mindent. A helyi idegenvezetőnk nagyon felkészültnek bizonyult, részletesen körbevezetett minket a rómaiak által épített műemlékeken.

A következő utazásra március 22-én került sor. A program túrázás volt az El Torcal Antequerában, amely a Paraje Natural del Torcal festői karsztképződményei között vezetett át. Ez már egy keményebb túrának bizonyult, azonban elképesztő látványban volt részünk. A túra után Antequera városában volt a következő megálló, ahol volt néhány óránk felfedezni a települést. Annyira megtetszett a város, hogy be is került a *top 5* legszebb spanyol település listámba.

Április 12-én egy ötnapos utazásra indultunk Marrokóba. Ez volt a legelső alkalom, hogy Európán kívül jártam. Tarifából Tangerbe komppal érkeztünk, majd busszal folytattuk tovább az utunkat Mequinezbe. Számomra még továbbra is hihetetlen, hogy Európához való közelsége ellenére mennyire más világba cseppentünk bele. Nem akarok azzal az elcsépelet kijelentéssel élni, hogy olyan volt, mintha megállt volna az idő, de én valóban ezt éreztem. A nagyobb városokban sincs az a rohanás, ami itthon nálunk van: az emberek odafigyelnek egymásra, és rengeteg időt töltenek együtt. A következő napon megkezdtük az utazást délre, a Sahara irányába. Miután megérkeztünk a sivatagba, onnan terepjárók vittek

minket tovább a homokdűnék között kialakított táborokba. Alkonyatkor felmentünk az egyik dűne tetejére, ahonnan a naplementét csodálhattuk meg. A sivatag az arany minden árnyalatában pompázott, csodálatos látvány volt. Este együtt vacsoráztunk a nagy sátorban, ahol zenei kíséretet is kaptunk. Miután megvacsoráztunk, összegyűltünk a tábortűz körül, ahol a helyiek folytatták a zenélést, majd bátorítottak minket a táncra. A tábortűz, a ritmus, az éjszaka csípőssége; mintha nem is ugyanazon a bolygón lettem volna. Másnap Merzougában tevelésre került sor, ami eleinte félelmetesnek tűnt, de a tevék nyugodtak voltak, így közben gyönyörködhettünk a tájban. Ezután búcsút intettünk a sivatagnak és indultunk vissza észak felé. Beiktattunk egy megállót a berber nomád törzseknél. Ők folyamatos vándorlásban vannak, a kedvező körülményeket keresve. Belátást nyerhettünk a mindennapi életükbe, teával is megkínáltak minket, amit kénytelen voltam elutasítani, mivel figyelni kellett arra, hogy mit eszek és iszok Marokkóban. Szerencsére nem szedtem össze semmilyen fertőzést, de ez annak köszönhető, hogy

nagyon ügyeltem mindenre, például fogat is csak palackos vízzel mostam. Mindenesetre megdöbbenő volt látni, hogy ez a népcsoport milyen kevéssel is beéri; semmi felesleges holmijuk nincs, és mégis tudnak teljes életet élni. Persze nem azt mondom, hogy holnaptól kidobom az összes olyan ruhám, amiket nem használok, de igen elgondolkodtató számomra, hogy valóban szüksége van-e a mai embernek ennyi használaton kívüli tárgyra. A következő állomás Ifrán volt, Marokkó „le Európáibb” városa. Ifrán a tisztaságáról és az egyeteméről híres város. A magas elhelyezkedése miatt elég hideg volt ott, jó lett volna, ha van nálam egy kabát. Télen még havazni is szokott arrafelé. A legutolsó hely, amit meglátogattunk Fez, Marokkó kulturális fővárosa volt. Helyi idegenvezetőnk részletesen bemutatta nekünk a várost, rengeteg történetet mesélt nekünk. Az idegenvezetést spanyol nyelven kaptuk, egyébként a legtöbb marokkói 3-4 nyelvet is beszél. Fezben volt lehetőségünk meglátogatni egy természetgyógyászt, ahol rengeteg mindent megtudhattunk arról, hogy melyik betegség milyen fajta természetes úton gyógyítható. Az előadást az idegenvezetőnk is kiegészítette azzal a praktikus tippel, hogy amikor valakinek fáj a feje, arra a legjobb gyógymód a kávé citromlével. Mély nyomot hagyott bennem az is, amikor azt mondta, hogy egy ház csak akkor nevezhető otthonnak, ha megtalálható a kertben az az öt alap növény, amelyek nélkülözhetetlenek a házipatikában. Ezután felkerestünk egy szövődét, ahol betekintést nyerhettünk abba, hogy hogyan készülnek a szebbnél szebb anyagok. Az idegenvezetést egy cserzőműhelyben zártuk, majd ugyanennek az épületnek a legfelső szintjéről az egész városra ráláttunk. Ezzel véget ért a marokkói utazás és indultunk vissza Sevillebe.

Mikorra visszaértünk, Sevilleben már javában ünnepelték a Nagyhétet (*Semana Santa*), amit két évvel ezelőtt már volt szerencsém meglátogatni. A város kavalkádjában ilyenkor van, hogy órákig kiterőket kell tenni, mivel szinte minden utcából felbukkan valamilyen *paso* vagy csendben vonuló nazarénus csoport. Noemi, az olasz barátnőm, aki Salamancában a lakótársam volt, Málagában töltötte szintúgy a második Erasmus félévét és úgy döntött, hogy meglátogat a Nagyhétet. Szerettem volna, hogy abban a három napban, amit nálam töltött minél több élményben legyen része. Emiatt minden nap korán keltünk, egész nap múzeumokat látogattunk és kihasználtuk a délután csendességét, hogy az utcákon sétálhassunk, majd este csatlakozott hozzánk a többi barátom, akikkel együtt néztük meg a felvonulásokat.

Ha már április, akkor pedig *Feria de Abril* (bár 2025-ben ez pont májusra esett). Spanyolország egyik legismertebb ünnepe sorozatára a Nagyhét után két héttel kerül sor. Minden évben Sevilla nyitja az ünnepeket, idén május 5-én került sor a *pescadora*. Ezen az estén még tilos felvenni a *flamenco* ruhát, ide még csak kiöltözve érkeznek az emberek. A spanyol barátnőim elmondták, hogy ezen az estén azok a családok, akiknek van *casetájuk*, együtt vacsoráznak ezekben a külön erre az ünnepségre felállított házikókban, majd megnézik ahogyan felkapcsolják a fényeket. A két barátnőmmel együtt éppen a fények

felkapcsolása előtt érkeztünk, úgyhogy sikerült meglátnom azt, hogy hogyan is megy végbe a megnyitó. Az este fennmaradó részét az egyik spanyol bank házacskájában töltöttük, ahová az egyik barátnőm, Paula apukája invitált be minket, mivel ő is abban a bankban dolgozott.

Május 6. és május 11. között a színes *flamenca* ruhák ellepték a Prado de San Sebastián metró- és buszállomás környékét, mivel innen lehetett eljutni a *Feria de Abril*. Én az alkalomra egy piros ruhát választottam, amihez a spanyol barátnőim segítettek kiegészítőket vásárolni. Paula igazi szakértőnek számít, hasznos tanácsokkal látott el azzal kapcsolatban, hogy például milyen színeket nem ajánlatos keverni. Blanca is rengeteget segített, óvva intett attól, hogy táskával jelenjek meg, egyrészt mivel megtöri a szett harmóniáját, másrészt pedig egyből tudni fogják, hogy *guiri* vagyok. A táska helyett egy zsebet kellett varnom a ruha belső részébe. Miután sikerült minden szabályt betartva összeállítani az öltözékem, a spanyol barátnőim elégedetten bólintottak és közölték, hogy

készen állok a *Feriára*. Sokan panaszkodnak a sevillai *Feriára*, mivel a házacskák legtöbbször privát; ahhoz, hogy be lehessen jutni vagy a család tagjának, vagy pedig, ha valamelyik társulaté, akkor annak dolgozója kell, hogy legyen az illető, és éves tagsági díjat kell fizetnie. Az a néhány nyilvános *caseta* pedig mondanom sem kell, hogy milyen gyorsan megtelik, így nagyon sokan kizárva érzik magukat az ünnepekről. Pont erre a helyzetre hivatkozva morgolódik néhány spanyol, hogy Córdobában vagy Jerez de la Fronterában sokkal jobb a *Feria de Abril*, mivel azokban a városokban mindegyik ház nyitva áll a résztvevők számára. Őszintén szólva én is arra számítottam, hogy lehetetlenség lesz majd nekem, külföldi tanulónak, bejutnom bármelyik házba is. Azonban kellemben csalódtam, hiszen

sikerült több *caseta*-ba is bejutnom; legyen az Blanca barátnőm barátnője unokatestvérének az apukája révén, vagy valamelyik spanyol barátnőm rég nem látott barátjának a ki tudja kijéneki köszönhetően. Valójában mindezt nem veszik olyan komolyan; számtalanszor úgy kerültem be, hogy a biztonsági őrök csak annyit mondtak, hogy egy távoli unokatestvér vagyok. Nagyon jól éreztem magam az egész ünnepe alatt, nagy álmom volt élőben is megtapasztalni, hogy milyen az igazi *Feria de Abril*.

Májusban a *Feria de Abril* elmúltával kezdetét vette a vizsgákra való felkészülés. Ebben a hónapban már csak összesen két helyre utaztam el, május 17-én teljesítettük a Caminito del Rey útvonalat, majd május 24-én a Praia da Marinhát kerestük fel Portugáliában.

Június 3-án megérkezett a húgom látogatóba, akinek ez volt az első alkalmi Spanyolországban. Június 4-én vele és a többi barátommal együtt ünnepeltük meg a születésnapom. A következő nap elmentünk Cádizba a tengerpartra, ahol először pillantotta meg az óceánt. Június 6-án Madridba folytattuk az utunkat, ahol a Malasaña negyed nyerte el leginkább a tetszését. Majd végül június 7-én indult vissza egy esti járással. Nagyon örültem, hogy meglátogattam, hiszen rettentően hiányzott már. Ez a néhány nap volt számomra a legboldogabb időszak. Június közepén rajtam volt a sor, hogy meglátogassam Noemi barátnőmet Málágában. Két napot töltöttem nála, ami ugyanolyan eseménydúsan telt, mint az ő sevillai kiruccanása.

A sevillai hőséget júniusban már olykor-olykor alig bírtam elviselni. Minden reggel csuromvizes hajjal ébredtem, az átlag napi hőmérséklet kb. 44 fok volt. Napközben lehetetlenség volt a tűző napon sétálgatni, csak este tudtunk úgymond létezni; ilyenkor beültünk valahová egy fagyira vagy egy jéghideg limonádéra. Szerencsére volt Sevilla-Cádiz vonatbérletem, ami nagyon jól jött a legmelegebb napokra. Így teltek tehát az utolsó napok Sevillában.

Nehezemre esett elkezdni bepakolni a bőröndömbe és ezzel együtt mindent a hátam mögött hagyni. Az utolsó előtti napomon eléggé beteg is lettem, úgyhogy minden téren fájdalmas volt a legutolsó nap Sevillában. Július elejére foglaltam magamnak szállást

Madridban, mivel úgy terveztem, hogy onnan teszek majd egy egynapos kitérőt, hogy meglátogassam Salamancát. Azonban a betegség már annyira eluralkodott rajtam, hogy a salamancai buszjegyet le kellett mondanom, és Madridban sem tudtam mást csinálni, csak az ágyban lenni. Bosszantott, hogy végül nem az elképzelésem szerint alakultak a tervek, de fontosabb volt, hogy a hazaútra jobban legyek. Azon kívül, hogy Madridba hat óras késéssel érkeztem (értesülésem szerint a vonat elgázolt egy tehenet), a reptéren is fellépett néhány komplikáció. Egy óras késéssel tudtunk csak felmenni a fedélzetre majd néhány órát még ott töltöttünk a franciaországi tüntetések miatt. Ezt nem mindenki viselte olyan jól, egy spanyol baráti társaság annyira felháborodott, hogy hozzájuk ki is kellett hívni a rendőrséget. Végül nagyjából öt óras késéssel érkeztünk meg Magyarországra, majd a reptérről hazáig is megnehezítette néhány tényező az utazást. Több ok miatt is elmondhatom, hogy nehéz volt a hazaút.

A nehéz vég ellenére a kint töltött idő minden percét élveztem, és úgy gondolom, hogy jól kihasználtam a kínálkozó lehetőségeket. Az itt megszerzett ismeretek hasznosnak bizonyulnak a mindennapi életben. Nagyon hálás vagyok az új barátaimért, akiket ez idő alatt ismertem meg. Köszönöttem tartozom mind a sevillai mind pedig az itthoni tanárainak támogatásáért és segítségéért. Bízom abban, hogy a jövőben is lesz majd lehetőségem Spanyolországba utazni, akár rövidebb akár hosszabb időszakokra.

ALBERTO SANTANA EMLÉKEK SALAMANCÁRÓL

Már az egyetem kezdetekor nagy álmom volt, hogy kint tölthessek egy félévet egy spanyolországi egyetemen. Tartottam attól, hogy az Erasmus felfüggesztésével erre nem lesz lehetőségem. Nagyon megörültem, mikor megkaptam az emailt a Pannónia ösztöndíjprogramról, még jobban, amikor elfogadták a jelentkezésemet. Onnantól kezdve minden napom várákozással és készülődéssel telt.

A kiutazás előtti pár hónapban már nekiálltam a lakáskeresésnek. Ebben segítségemre voltak különböző platformok, a leghasznosabbnak azonban a külön erre a célra szánt lakás- és lakótárskereső WhatsApp, és Facebook csoportok bizonyultak. Ezeken a tereken keresztül találtam meg az ideális lakást, és az ideális lakótársakat, így álltunk össze öten, két mexikói és egy chilei srác, illetve a szegedi szaktársam, Donát, és én.

Január végén utaztam ki. Először eltöltöttem pár napot Madridban, majd február elsején átutaztam Salamancába. Rögtön magával ragadott a város atmoszférája. A lakásunk egy békés, viszonylag csendes külvárosi utcában helyezkedett el, nagyon közel a belvároshoz. Ebben a negyedben számtalan épületet, garázsajtót művészeti értékű falfestmény díszített, melyek (ahogyan később megtudtam) egy 2013 óta minden tavasszal megrendezett verseny keretein belül kerültek oda. Ezekre minden évben a világ számos országából érkeznek művészek, hogy még szebbé tegyék a *Barrio del Oestét*.

Ami végképp szerelembe ejti az embert a várossal, az a belváros; az UNESCO által világörökség részévé nyilvánított történelmi városrész kiválóan megőrizte a középkori városképét. Minden nap negyedóra séta várt rám órákra menet, majd negyedóra séta vissza, de ezt a sétát még a legutolsó napomra se tudtam megenni. Egészen különleges életerzés, amikor egy ilyen városban él és tanul az ember.

A katedrális a Tormes folyó túloldaláról

A Pontificia magánegyetem és a Casa de las Conchas

Látkép a katedrális tornyából

Plaza Mayor

Az 1218-ban alapított Salamancai Egyetem Spanyolország legrégebbi, a világ negyedik legrégebbi egyeteme. A spanyol filológia oktatásának itt elég nagy presztízse van, ezt meg is éreztem, amint a sok utazás és buli mellett nekiálltam tanulni is; nem volt könnyű. Kicsivel haladtam meg a 20 kreditet, de jóval nehezebbnek éreztem teljesíteni őket, mint

a hazai egyetememen a 35-öt. Bevallom őszintén, a félév közepénél kezdtem úgy érezni, hogy túl nagy fába vágtam a fejszém.

A katedrális

I. században épült
római híd

A Palacio de Anaya, a Bölcsészettudományi Kar épülete, ahol az óráim voltak

A félév elején rengeteget utaztam és részt vettem a közösségi életben, mire elkezdtem komolyabban tanulni, észrevettem, hogy esélyes, hogy behozhatatlan már a lemaradásom. Nem is sikerült minden vizsgám elsőre, volt, amelyik másodjára sem. Amíg Szegeden minden kurzusból minden hétre meg kell hirdetnie az októnak egy vizsgaalkalmat, és több pótvizsgalehetőségünk is van, addig Salamancában egy fix vizsgaidőpont, és egy fix pótvizsgaidőpont áll rendelkezésére a hallgatóknak. Így hát, akinek nem sikerül másodjára sem, annak nem sikerült a kurzus.

A félévem egy jelentős része így igen stresszesen telt, de a teljes egészét végig tekintve, nem lenne helyénvaló, ha panaszkodnék. Rengeteg helyre eljutottam, és sok új embert sikerült megismernem. Voltam a portugáliai Portóban és Aveiróban, láttam Sevillet, Cácerest, bikaviadalt és bikafuttatást Ciudad Rodrigóban (erről a hagyományról továbbra sem tudom eldönteni, mi legyen a véleményem), voltam Valenciában a Fallas idején, bejártam Marrakecht és tevegeltem a Szaharában Marokkóban, a húsvéti szünetben ellátogattam a mexikói lakótársaimmal, Diegóval és Albertóval Lisszabonba, Sevillebe (ismét) és Malagába, meglátogattam a rokonaimat Barcelonában és Gironában, eljutottam Ibizára, Algarvebe, és a szaktársainkat is meglátogattuk La Coruñában. Azt hiszem, ennyi helyen egy átlagos évben nem szoktam megfordulni. Ezen utak nagy részét két salamancai Erasmusos utazási iroda szervezésében tettem meg, a Yeah Salamancával és a Salamanca Erasmus Tripsszel. Mindkét iroda nagyon diákbarát áron szervezi az utazásait, Marokkóba például mindössze 199 euroért jutottunk el (plusz repülőjegy) 5 napra, 4 éjszakára, és ez az ár magában foglalta a szállást, reggelit, vacsorát, és az idegenvezetést kisbuszos transzferrel együtt.

Mindent összevetve, az összes nehézség ellenére sem bántam meg egyáltalán ezt a féléves kalandot. Rendkívüli büszkeséggel tölt el, hogy a Salamancai Egyetemen tanulhattam, és hogy kipróbálhattam magam úgymond egy nehezített terepen is. Az ott átélt élmények, és az ott kötött barátságok minden negatív élményért kárpótolnak. Minden klisé nélkül állíthatom, hogy ezek a kapcsolatok megmaradnak. Egy ott megismert barátunk, Marco, jelenleg nálunk tölti az Erasmusát Szegeden. Ő Salamancában él és tanul. Hozzá biztos, hogy ki fogunk menni látogatóba az itteni baráti körrel. Már előre libabőrös vagyok, ahogy elképzelem, hogy újból elsétálok az egyetemi épületünkig, ahogy belépek a katedrálisba, felmegyek a toronyba, átsétálok a római hídon, beülök a Ruába *tapasozni* egyet, mint az ottlétem alatt minden csütörtökön, megnézem a fények felgyújtását a Plaza Mayoron, kikérek egy Agua de Valenciát a Paniagua bárban... Salamanca örökké bennem marad.

KOVÁCS DONÁT

PANNÓNIAVAL SALAMANCÁBAN

A 2024/25-ös tanév második felét Spanyolország legrégebbi egyetemén, Salamancában töltöttem.

Az őszintét bevallva, elég más volt ez a mobilitás-élmény, mint amit a kiút előtt hallottam és hittem. A nem várt nehézséget személyes problémák is fokozták: amint megérkeztem Salamancába úgy megbetegedtem, hogy másfél hétig nem bírtam sehova se menni. Utána volt egy előre lefoglalt utazásom Portóba, ahol a busz fele lebetegedett, beleértve engem is. Az első hónapban tehát örültem, amikor tudtam levegőt venni az orromon, és ez rendszeren megalapozta azt az egyetemi lemaradást, ami az egész félévemet végig kísérte.

Ami nekem személy szerint a kedvenc részem volt Salamancával kapcsolatban, az az Erasmus-diákokkal foglalkozó utazási irodák voltak. A Salamanca Erasmus Trips, a Yeah Salamanca és az ESN Salamanca is gondoskodott arról, hogy minden hétvégén lehetőségünk legyen kirándulni, amivel éltem is. Ehhez hatalmas segítség volt az időben, még januárban kiutalt ösztöndíj, mivel sietnem is kellett a jegyek megvásárlásával: volt olyan utazás, aminél a 150 hely 5-10 perc alatt elfogyott. Így be tudtam járni az Ibériai-félsziget nagy részét: az utazásaim Portóba, Sevilába, Valenciába, Ibizára, Algarvéba a félév abszolút *top* programjai voltak.

A kint töltött időszakom kedvenc hete is az utazáshoz kapcsolódott, amikor egy hétig Marokkóban voltam. Az Marrákesből induló, az Atlas-hegységet átszelő és a sivatagban töltött éjszakával végződő szuperolcsó (200€+repülőjegy) kirándulás kétség nélkül a kedvenc élményem volt. A világ legjobb idegenvezetője, Asis pedig egyértelműen beopta magát mindenki szívébe. Salamancából nagyon könnyen el lehet jutni Madridba, ami a szemeszterbérlet miatt rendkívül olcsó is volt. Sokszor éltem ezzel a lehetőséggel, és így fedeztem fel a spanyol fővárost. Ezen kívül, a kint töltött időszak utolsó napjaiban csináltam néhány egyéni utat is Valladolidba, Segoviába és az El Escorialba. Ezek az utak miatt még inkább beleszerettem Spanyolországba, és rájöttem arra is, hogy annyi csodát tartogat, hogy nem lehet beutazni egy fél év alatt.

Salamancáról is nagyszerű emlékeim vannak. Az ott élő emberek mindig nyitottak, kedvesek, jó néhányszor beszélgettem a környéken élő emberekkel, akik mindig mosolyogtak. Az albérlet a lehető legjobb helyen volt, mivel a közelében volt egy Mercadona, és ez a bolt azóta is felülmúlhatatlan (a Mercadona csodáját szerintem nem nagyon kell bemutatni).

Gyönyörű volt, ahogy a gazdag történelem fennmaradt a városban: az egyetemre vezető út során mindig végig sétáltam a történelmi belvárosban, a Kagylók Háza, a Magánegyetem mellett, míg elértem a Katedrálissal szemben található Nyelvészeti Tanszék főépületébe. Ezen kívül néha kilátogattunk a – teljesen jogosan – Spanyolország egyik legszebbnek tartott főterére, ahol mindig volt élet. A városban lévő *tapasozók* hihetetlen olcsók voltak, ráadásul menyei kínálattal; minden héten beültünk kajálni, szülinapot is tartottunk ott. A bulihelyek is hasonlóak voltak: a tematikus bulikba 3,5 € volt a belépő, ami ingyen italt is tartalmazott. Ezen felül a közösségi élet legjobb része egyértelműen a Pan y Agua volt, ahol a nagyon olcsó Agua de Valencia mindig biztosította a – néha már túlságosan is – jó hangulatot. Nem hiába van az a helyi mondás, hogy a

város legveszélyesebb helye a Pan y Agua lépcsője, amin minden diák legalább egyszer leesik. Jelentem, igaz ez a mondás...

Viszont nem titkolhatom el a nehézségeket sem, s ez jócskán beárnyékolta a kint töltött időmet. Nagy megtiszteltetés volt Európa harmadik legrégebbi egyetemére járni, de sokszor nagyon keménynek éreztem a követelményeket. Az órák nagy részén elég zordak voltak az oktatók, és túl nagy nyomást raktak az emberre. A tananyaggal való lépéstartás lehetetlen volt, és ugyanazt várták el tőlünk, mint az anyanyelvű spanyoloktól, akik ezt tanulják évek óta, ilyen magas szinten. A vizsgaidőszak volt a legkegyetlenebb: az egyetem adta ki központilag a vizsgaidőpontokat, így nekem volt olyan időszakom is, mikor 27 órán belül 3x3 órás vizsgám volt. Sokszor rugalmatlanságot is éreztem, illetve sokszor felkészülni is nagyon nehéz volt. Az utolsó másfél hónap nehézségei nagyon erősen rányomták a bélyegüket a Salamancáról alkotott véleményemre.

Összegezve az egész félévemet, egyáltalán nem olyan volt, mint amilyenre számítottam. Sok élménnyel, emlékekkel gazdagodtam, viszont az egyetem olyan nehézségek elé állított, amelyek nagyon nehézzé tették ezt a fél évet. Salamancát azoknak a hallgatóknak ajánlom, akik az egyetemi tudásukat szeretnék erősíteni, viszont azoknak a diákoknak, akik magára Spanyolországra és a spanyol életre kíváncsiak, jobb, ha egy másik egyetemet választanak.

JENEI ESZTER ÉLETRE SZÓLÓ

Kedves Olvasók!

A második évem tavaszi félévében lehetőségem nyílt La Coruña városában tölteni a szemesztert. Mindenhol azt halljuk, hogy mennyire felejthetetlen nagy kaland az Erasmus (esetünkben Pannónia), hogy hosszan tartó barátságokat, netán szerelmet lehet találni. Nos, alá kell írnom, valóban életre szóló élmény volt a spanyolországi félévem, új embereket ismertem meg és hihetetlenül sokat tanultam – a kultúráról, magamról, másokról. Viszont amit senki, de tényleg senki nem említett, és amire szeretnék Titeket lelkiekben felkészíteni, az az ügyintézés előtte és utána. A végeláthatatlan kitöltendő fájl, beszerzendő dokumentum vagy megírandó email. A környezetemben mindenki a segítségemre volt, kiváltképpen a párom, tartották bennem a lelket; és a közhelyeknek igaza lett: megérte. Maximálisan. Így ezennel hivatalosan is szeretném elosztani a kétélyeket a külföldi tanulással kapcsolatban:

1. Nem fogsz csúszni – az oktatók a legtöbb esetben támogatják a külföldi mobilitást, és megoldást fogtok találni az itthoni tárgy teljesítésére.
2. Megoldod – bármi probléma üti fel a fejed, meg fogod tudni oldani. Hogy miért? Mert muszáj.
3. Szingli / párkapcsolatban? – Igazából mindegy, mindenképpen csodálatos kaland lesz. Aki igazán szeret, támogat.
4. Honvágó – nem lesz rá időd. Kettőt pislogsz és már le is telt a fél év. Ezen kívül van repülő, busz, vonat, Facebook, Instagram, stb.

És még sorolhatnám.

La Coruña Spanyolország északnyugati részén található, Galíciában. Az északi rész kevésbé turista-frekventált, mint a déli, így az elején tartottam tőle, hogy nem az autentikus Spanyolországot fogom megismerni. Kár volt aggódni: a város nagyon rövid időn belül beopta magát a szívembe. Coruña hangulatos utcái, barátságos lakossága, sziklás óceánpartja, eszméletlenül kék vize és gasztrókulináris élvezetei szinte azonnal megnyertek. Itt található a méltán híres *Torre de Hércules*, mely arról nevezetes, hogy a világ egyedüli, működő, római kori világítótornya, és mely az UNESCO Világörökség része. Ezenfelül itt lehet végigmenni Európa leghosszabb egybefüggő tengerparti sétányán (12 km), a *Paseo Marítimo*án.

La Torre de Hércules

Az El Paseo Marítimo egyik szakasza

Ezen a helyen egy percig sem fogsz unatkozni. Hatalmas kulturális élet zajlik, felvonulások, ünnepek, szokások egymásutánja, amiben az emberek nagy lelkesedéssel vesznek részt. A nyugdíjasok életmódja példamutató, ugyanis szó nélkül bemennek a 18 fokos vízbe és a felvonulásokon – ha kell, akkor bottal – végigmennek! Ezeken az eseményeken a fél város kint van, beöltöznek, koreográfiákat tanulnak meg, bulit szerveznek utána, és együtt ünnepelnek. Ráadásul Coruñában alapították a Zara márkát, így az idős hölgyek rendkívül jól öltözötten jelennek meg, bárhová is menjenek. Este, bármerre megy az ember, a bárokat vidáman társalgó barátok, családok töltik meg, éjjélkor az utcán emberek sétáltatják a kutyáikat, mintha csak délután három óra lenne. Az én kedvencem mégsem ez volt, hanem az óceánpart: a folyton hullámzó, mélykék vizével és lélegzetelállító naplementéivel, amit soha nem tudtam megunni. Minden alkalommal csodálattal néztem az élém táruló látványt. Ahogy ahhoz sem tudtam hozzászokni, hogy milyen sok szivárványt lehet látni az égen. Nagyon különleges az időjárás... A város hangulata teljesen magával ragadott, nagyon szerettem ott élni.

Coruña mindig valami újat kínál: az utcákon bandukolva minden nap egy-egy új részletet fedez fel az ember, ráadásul a város más-más arcát mutatja napsütésben, szélben vagy esőben. Millió lehetőség van a szórakozásra is: óceánpart, mozi, operaház, interaktív és hagyományos múzeumok, az óváros felderítése, a legjobb kávézó felfedezése, sövénylabirintus, piknikezés a Monte de San Pedro tetején, és még

sorolhatnám. Ezenfelül a város kifejezetten központi helynek számít: van saját reptere, vasút-és buszállomása, melyekről rendszeresen indulnak járatok, nagyjából bárhová. Egy barátnőmmel utaztam ki, aki szintén ott töltötte a félévet; vele és az éppen aktuális vendégeinkkel rendszeresen mentünk Santiago de Compostelába, ami a híres zarándokút, az *El Camino* vége. A katedrális előtt lehet látni a büszke, beérkező zarándokokat, akiket dudaszó fogad.

A katedrális
Santiago de Compostelában

Csoportkép Marokkóban

Az egyetem mellett sok időnk jutott a különféle utazásokra is, melyeket vagy önállóan szerveztünk, vagy a kinti egyetem szervezésében mentünk el. Többek között eljutottunk Portugáliába, Palma de Mallorcára, Málágába, Madridba és Valenciába is. A legkülönlegesebb utunk azonban Marokkóba vezetett, ahova a szaktársainkkal és néhány mexikói barátjukkal mentünk, akik Salamancában töltötték a félévet. Beöltözhettünk a helyi tradicionális ruhákba és még tevegelhettünk is.

A kinti egyetem (Universidade da Coruña) egy kifejezetten hallgatóbarát intézmény. Megkövetelik a tanulást, de közben mindenben az ember segítségére vannak, ahogy az anyanyelvű hallgatók is barátságosan fordultak felénk. A többi Erasmusos diákkal viszonylag könnyen megismerkedtünk, mivel az ottani ESN hetente szervezett programokat – *tapas est*, *international dinner*, utazások, *city tour*, *fiestas*, stb. – , ráadásul többükkel közös óráink is voltak. Ami kissé hátrány volt, hogy a helyiek csoportjába nem igazán tudtunk bekerülni. Kedélyesen elbeszélgettünk velük az egyetemen belül, viszont azon kívül eső tevékenységekre nem találkoztunk – kivétel persze az ESN-es szervezők. Viszont rendkívül jó viszonyt ápoltunk a mobilitással ott lévő többi diákkal, utazásokat is szerveztünk együtt, és ami igazán szuper volt, hogy remek baráti társaságot alakítottunk ki, ahol a kommunikáció nyelve a spanyol volt. Nagyon izgalmas volt új kultúrákat és embereket megismerni, és egy kicsit más szemszögből látni a világot.

Ez a fél év örök emlék lesz, amire mindig jó érzéssel fogok visszatekinteni. Nagy hatással volt rám, hiszen a személyes fejlődésem – önismereti és nyelvi egyaránt – meghatározó része volt. Igen, voltak benne nehézségek – beázott lakás, hajnalban éneklő és norvégul videojátékos lakótárs, asszimiláció kezdetleges bukkanói, ügyintézés -, de ez egy olyan kaland, amit nagy kár lenne kihagyni, és amit mindenkinek boldogan ajánlok.

TÓTH-STELLA ZITA

CINCO MESES EN EL CORAZÓN DE GALICIA

A külföldi mobilitás nem akkor kezdődik amikor felszállsz arra a bizonyos repülőre, már hónapokkal azelőtt: a rengeteg adminisztrációval, ügyintézésel, és szervezéssel. Nem tagadom: rettenetesen sokat stresszeltem és szorongtam az utazás előtt, sok kétség és kérdőjel volt bennem, az idő pedig csak egyre fogyott. Nem tudtam, hogy sikerül-e mindent elintézni, lesz-e lakásom, vagy hogy fogok-e csúszni a gyakorlataimmal az itthoni egyetemen. Igaz, amit mondanak: utólag az az 5 hónap minden szenvedést megért, és még egyszer végigcsinálnám, ha tudom, hogy ilyen lesz. Szerencsére a kinti és az itthoni koordinátorom is végig türelmesen és érthetően válaszolt a sok kérdésre, felmerülő problémára; emiatt sokkal könnyebb is volt minden.

A Coruña Galíciában található, Észak-Spanyolországban. Egy olyan hely, ahová erősen kétlem, hogy eljutottam volna, ha nincs a Pannónia Ösztöndíj. Ugyan a gimnáziumommal a csereutunk során már utaztunk a környékre, pontosabban Vigóba (Galícia legnagyobb városa), és Santiago de Compostelát is meglátogattuk, Coruña számomra akkor még egy ismeretlen hely volt a térképen. Ugyan én is félttem a klímától és az esős időtől, utólag azt mondanám, hogy az időjárás miatt nem érdemes kihagyni ezt a várost. Igaz, nincs olyan meleg, mint délen, de ezért és az esőért kárpótol a gyönyörű óceán és a partja, valamint a naplementék. A város egyébként egyedi, barátságos és kicsi: könnyen bejárható, rengeteget lehet sétálni, ha jól tudom, ez Spanyolország „leginkább gyalogosokra tervezett” városa. Még én is képes voltam eltalálni helyekre, pedig én híresen rosszul tájékozodom. Ami fontos még, hogy abszolút biztonságos, és annak is érződött, még éjszaka is.

A Coruña egy igazi ékszerdoboz. Egy másik csodálatos város, Santiago de Compostela mindössze csak fél órára található, amit egyszer az életében mindenkinek látnia kell. Mi is sokszor mentünk oda, akár barátokkal, vagy a vendégeinkkel is.

Barátok

Szerencsés vagyok, mert azon kívül, hogy egy barátnőmmel ketten utaztunk ki, gyorsan sikerült kialakítanunk egy közeli baráti kört, ami nem változott a kintlétünk alatt, csak gyarapodott. Szinte mindenkiel tudtunk spanyolul beszélni, így a nyelvet is folyamatosan használtuk. Voltak olasz, német, és litván barátaink is. Nem szabad elfeledkeznünk Flóráról sem, akivel kint ismerkedtünk meg, és segítettük egymást hárman magyarok, amiben csak kellett. Ez is egy félelmem volt, hogy vajon lesznek-e barátaim, de aztán sokkal pozitívabban alakult, mint gondoltam: bármikor, bármivel tudtam hozzájuk fordulni, mindig volt program, legyen az akár egy utazás, egy tengerparti séta, egy vacsora vagy egy egyszerű bevásárlás. Nagyon élveztem felfedezni a város különböző éttermeit, parkjait, reggelizőhelyeit, kialakítani a szokásainkat, ahogy a heti bevásárlás is egy konkrét élmény volt mindig. A spanyol gasztronómia ezután a pár hónap után csak még inkább a kedvencem lett.

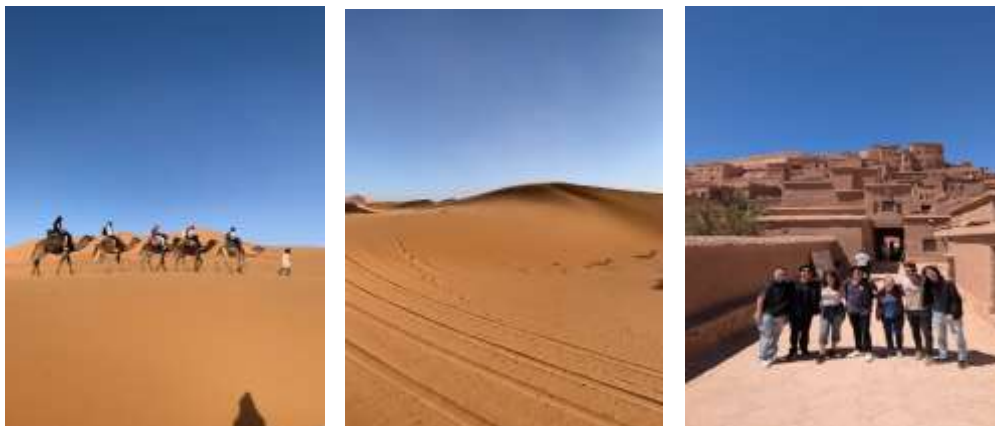

Utazások

Szerintem ez a legjobb része a külföldi szemeszternek. Az egyetemi követelmények teljesítése mellett nagyon sokat kirándultam. Legszívesebben az összes utazásomat felsorolnám, és képet is mutatnék, de ehelyett kiemelem a kedvenceimet. 2025-re az volt az egyik célom, hogy eljussak legalább egy olyan országba, ahol azelőtt még nem jártam. Ilyen volt Portugália és Marokkó. Ezen kívül Spanyolországban nagyobb utazásom volt Mallorca (a szezonon kívül nagyon olcsó volt), Salamanca, Madrid, Alicante, Granada és a Caminito del Rey, Valencia, és Lanzarote. Egy ESN által szervezett út keretében meglátogattuk az Islas Cíest, amit szintén látni kell egyszer. Mindegyik utazás másért volt emlékezetes és felejthetetlen, tényleg igyekeztem minden alkalmat kihasználni. Ezeknek az utaknak a nagy részét barátokkal tettük, kisebb részét pedig a családommal.

Marokkó

Ez az út nem volt tervezett, két szaktársunk és barátunk Salamancában tanult, az ottani egyetem szervezett csoportos utazásokat. A Marakeshben, az Atlasz-hegységben, és a Szaharában töltött öt nap tényleg a tavalyi év legemlékezetesebb utazása volt. Elképesztő volt napfelkelésben tevegelni a sivatagban, vagy aztán ott is aludni és mindezt barátokkal együtt élhettem át.

El Caminito Del Rey

Ha Granadában vagy Malágában, vagy a közelben jártok, nem szabad kihagyni ezt az élményt. Semmi korábbihoz nem fogható...

Spanyolország – Lanzarote, Salamanca, Islas Cíes

Most először jártam a Kanári-szigeteken, de Lanzarote teljesen lenyűgözött a vulkánokkal, fekete partjaival, természeti csodáival. Salamanca is kötelező elem a listán: minden sarkon csodálatos építészet és monumentális épületek fogadnak. Az Islas Cíes egy igazi természeti csoda, elképesztő kilátásaival, vizeivel és homokos tengerpartjával.

A spanyol mentalitás

Az utazások után szeretném kiemelni, hogy a spanyolok milyen kedvesek és segítőkészek, hogy milyen pozitívan állnak az élethez, és úgy általában a külföldiekhez is. Kortól függetlenül boldogan segítenek tájékozódni, helyeket ajánlani, vagy csak megdicsérik a spanyolodat, ha beszélgetsz velük három mondatot. Ehhez kapcsolódik az egyik kedvenc, szürreális élményem a kint töltött idő alatt. Április végén az egyik nap elment az áram egész Spanyolországban, Portugáliában és Dél-Franciaországban is. Nem tudtuk az okát, azt sem, hogy meddig fog tartani. Kicsit el voltunk zárva a világtól, ami olyan a Covid alatt tapasztalt érzéseket ébresztett bennünk. Más nemzetek lehet, hogy ilyenkor kétségbeesnek vagy elkezdenek panaszkodni a bizonytalanság miatt, na de nem a spanyolok! 25 fok volt, nagyon jó idő és az egész város kiözönlött a tengerpartra,

napozni, fürödni, sportolni, vagy csak együtt lenni. Ugyanez történt a városban is: a bárók és az éttermek teraszai egyből megteltek. A legtöbben a mobilt sem tudták használni, nem volt internet, de az embereket ez egy percig sem zavarta: beszélgettek, nevettek, ettek-ittak (amíg nyitva voltak a vendéglátóhelyek), és élvezték az életet.

Az egyetem

Így a végén azért az egyetemről is mesélek egy kicsit. A tanárok nagyon kedvesek voltak, többen is engedményeket tettek az Erasmusos diákoknak, könnyített vizsgával vagy követelményekkel. Például egy angol-spanyol-gallego fordítós óránál figyelembe vették, hogy mi csak spanyolul tudunk, ezért a gallego vizsgarészt nem is kellett megírunk. Persze voltak nehezebb tárgyak, de alapvetően korrekt és teljesíthető volt minden. Az különösen tetszett, hogy szinte az összes óra 11-kor kezdődött, így nem kellett korán kelniük. A legtöbb diáknak nem volt órája csütörtökön és pénteken, ezért is lehetett ennyit utazni.

Néhány jó tanács, mielőtt utazol.

1. Ha repülsz, Santiagóból tedd ezt, mert a repülőárak nagyjából háromszor olcsóbbak, mint Coruña-ból. Ezen kívül lehet vonatozni és buszozni is, Madridba például csak 3,5 óra az út vonattal.
2. Ne féljete a magánytól, vagy a honvágtyól! Az idő rohan, ti pedig körül lesztek véve olyan fiatalokkal, akik pontosan ugyanabban a helyzetben vannak, mint ti. Nyissatok az új emberek felé, menjetek el minél több programra, amit az ESN kínál és szervez. Nem csak ismerkedős esteket, vagy pl. *international dinnert* szerveznek, hanem pár napos, hétvégi utazásokat, kirándulásokat is.

3. Ha egy tanácsot adhatnék magamnak visszamenőleg, akkor minden nap sétálnék vagy legalább olvasnék az óceánparton. Mindegy, hogy mennyire vagyok fáradt, vagy hogyan érzem magam, nem lenne olyan hétfői nap, amikor egész nap sorozatot nézek a lakásban. Ez nyilván nem a realitás, de akkor is, legyetek minél többet az óceánparton, élvezzék ki ezt a lehetőséget, amíg lehet!

Ahogy már említettem, minden nehéz pillanat kárpótolt ezekért az élményekért és emberekért, akiket megismertem. Saját magamról is rengeteget tanultam. Ugyan volt, aki segített, de rengeteg helyzetet kellett egyedül megoldanom, problémákat idegen városokban. Hatalmas pozitívum az ösztöndíjban természetesen a nyelvtudás, amiben akarva akaratlanul is fejlődsz egy csomót. Én is nagyon érzem a pozitív változást, sokkal magabiztosabban használom a nyelvet, mint előtte.

A mobilitás utáni ősz nehéz lesz, mert vagy nyáron vizsgáztok le az itthoni tárgyakból, vagy azt választjátok, amit én, és őszre halasztjátok az egészet. A tanárok igyekeznek tekintettel lenni a különleges helyzetre, és hogy mindent egyszerre kell pótolni, de azért mégis, ez megfeleltethető egy szeptember-októberi vizsgaidőszaknak, ahol egy jó ideig nem lesznek szabad hétféged. Persze ez attól is függ, mennyit és hogyan kell teljesítened. Én azt mondom, még ezzel együtt is bőven megéri!

Tényleg klisés, és már nagyon sokszor hallotta mindenki, de igaz: ez az öt hónap életem talán legjobb és legemlékezetesebb időszaka volt, aminek minden percét szeretném újra átélni. ¡Hasta luego, Coruña!

